

THIRD MILLENNIUM
MINISTRIES

Biblical Education. For the World. For Free.

Turkish Department

KINGDOM AND COVENANT IN THE NEW
TESTAMENT

YENİ AHİT'TE KRALLIK VE ANTLAŞMA

Dr. Richard L. Pratt

Çeviren Duyal Üçal

KELAM ÇALIŞMALARI

2020

Ders 1: Yeni Antlaşma Teolojisini Neden Çalışmalıyız?

İÇERİK

I. GİRİŞ

II. İLHAM VE OTORİTE

A. Onaylar

1. On iki Mürit
2. Elçiler ve Peygamberler
3. Yeni Ahit Kitapları

B. Açıklamalar

1. İlham
2. Otorite

III. SÜREKLİLİKLER VE SÜREKSİZLİKLER

A. Çığır Açan Hususlar

1. Süreklilikler
2. Süreksizlikler

B. Kültürel

1. Süreklilikler
2. Süreksizlikler

C. Kişisel

1. Süreklilikler
2. Süreksizlikler

IV. SONUÇ

V. DEĞERLENDİRME SORULARI

VI. UYGULAMA SORULARI

GİRİŞ

Eğer hayatınızda herhangi bir sanat parçasıyla, bir edebi parçayla, bir oyunla ya da bir filmle ciddi olarak uğraştıysanız, o zaman aralıklı olarak yaptığımız işten keyif almak ve onu detaylı bir şekilde incelemek arasındaki farkı biliyorsunuzdur. Ayrıntılı analiz, kişiyi çok tüketen bir görevdir, yani bir şeyi yalnızca istediğimiz zaman ve istediğimiz şekilde yapmaktan çok daha farklıdır. Ama günün sonunda, bir konunun veya parçanın titiz bir analizinden gelen zengin bilginin yerini çok az şeyin alabileceğini biliyoruz.

Pek çok yönden bu, Mesih'in takipçilerinin Yeni Ahit söz konusu olduğunda sıklıkla sahip oldukları türden bir deneyimdir. Kutsal Yazıları arada sırada burada ve orada okumanın sevincini biliyoruz. Ancak Yeni Ahit'i ve onun teolojisini dikkatlice incelemekle elde ettiğimiz iç görüler gerçekten büyük bir tatmin kaynağı olabilir.

Bu, Yeni Ahit'teki Krallık ve Antlaşma serimizdeki ilk ders. Bu seride, teolojinin çok geleneksel bir tanımını takip edeceğiz ve Yeni Antlaşma'nın Tanrı'nın kendisi ve Tanrı ile ilgili diğer konular hakkında öğrettiği her şey olarak Yeni Ahit teolojisinden bahsedeceğiz. Bu ilk derse "Neden Yeni Ahit Teolojisini İncelemelisiniz?" adını verdik. Bu derste, Yeni Ahit'e gelişigüzel bir aşinalığın ötesine geçmenin ve kendimizi Yeni Ahit teolojisinin dikkatli ve derin çalışmasına adanmanın neden önemli olduğunu görmek istiyoruz.

2. Timoteos 2:15'te Elçi Pavlus, Yeni Ahit teolojisini anlamamanın genellikle sıkı çalışma gerektirdiği gerçeğinden bahsetmiştir. Paul'un Timoteos'a söylediklerini dinleyin:

“Kendini Tanrı'ya makbul, gerçeğin bildirisini doğru kullanan, alını ak bir işçi olarak sunmaya gayret et.” (2.Timoteos 2:15)

Elbette, Yeni Ahit teolojisinin birçok boyutu oldukça basittir. Ancak Pavlus, Kutsal Yazılar'ı anlamamanın her zaman kolay olmadığını açıkça belirtmiştir. Timoteos, "gerçeğin sözünü doğru bir şekilde kullanan ... bir işçi" olacaktı. "İşçi" olarak çevrilen Yunanca terim, genellikle fiziksel emekçilere atıfta bulunan "ergates" tir. Pavlus'un metaforu, Yeni Ahit teolojisini kavramanın genellikle çok emek gerektirdiğine işaret etmiştir. Ama Yeni Ahit teolojisini incelemek bu kadar zorsa, neden yapmalıyız?

Pavlus'un Timoteos'a yazdığı mektubunda, sadece birkaç kelime boşlukta, Kutsal Yazılar'ın Tanrı'nın Ruhu tarafından verildiğini -

"Tanrı tarafından solunduğunu" söylemesi gerçekten ilginçtir - ama sadece birkaç cümle sonra Paul Timoteos'a diyor ki, çalışın, kendinizi Tanrı'nın bir işçisi olarak onaylanmış göstermek için çok çalışın, Kutsal Yazılar'ı inceliyor ve doğru bir şekilde işliyor. Kutsal Yazılar gerçekten de Tanrı'yla bir anlaşma ilişkisini yansıtıyor, Tanrı'nın bizimle iletişim kurmak için gösterdiği nazik girişimin yanı sıra bizim sorumluluklarımızı, onun sözüne karşı olan sorumluluklarımızı. Ve sözünü anlayabileceğimiz bir dilde verdiği için - tür, dil ve zamanın insanlara ve yerlerine aşına olan biçimleri kullanarak insan yazarlar aracılığıyla konuşmaya kendini adamıştır - bu dili anlamak adına, bu türün nasıl çalıştığını anlamak adına, tarihsel öykülemenin, şiirden ve kişisel yazışmalardan nasıl farklılaştığını anlamak adına daha fazla çalışmalıyız çünkü bütün bu değişik türler Kutsal Yazılar'da kullanıldılar. Ve Kutsal Kitap'ı bağlamsal bir şekilde okumak adına, Yeni Ahit yazarlarının Eski Ahit'i, belirli bir durumda önceki metinlerin nasıl kullanıldığı açısından o zamanlar ortak olan farklı şekillerde nasıl kullandıklarını anlamak önemlidir. Bu yüzden, Pavlus Timoteos'a hem Kutsal Yazıların Kutsal Ruh'tan ilham aldığını, hem de Timoteos'un - ve biz de Timoteos gibi - Kutsal Yazıları onayladığını ve doğru şekilde kullandığını göstermek için çalışması gerektiğini söyler.

-Dr. Greg Perry

Yeni Ahit teolojisini neden çalışmamız gerektiğini iki farklı şekilde keşfedeceğiz. İlk olarak, Yeni Ahit'in ilhamını ve otoritesini anlamamızın önemini keşfedeceğiz. Ve ikinci olarak, Yeni Ahit günlerindeki ve kendi zamanımızdaki devamlılık ve devamsızlıklarla uğraşmanın zorluğunu değerlendireceğiz. Hadi, bu iki meseleye de, Yeni Ahit'in ilhamı ve otoritesinden başlayarak daha yakından bakalım.

İLHAM VE OTORİTE

Yeni Ahit'in ilhamını ve otoritesini araştırmak için, Kutsal Kitap'ın Yeni Ahit'in bir ilhamı ve otoritesi olduğu gerçeğini onaylamasına odaklanacağız. Ve daha sonrasında, "ilham" ve "otorite" diye bahsettikleri şeylerle aslında ne anlatmaya çalıştıklarına açıklık getireceğiz. Bu önemli Hristiyan inancının Kutsal Kitap onaylamalarıyla başlayalım.

Onaylamalar

Mesih'in takipçileri Yeni Ahit'in ilhamı ve otoritesi hakkında derinlemesine düşündüklerinde, neredeyse her zaman 2. Timoteos 3:16'ya başvuruyorlar. Orada Elçi Pavlus şunları yazıyor:

“Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır.”(2.Timoteos 3:16)

Burada, Pavlus “Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir” derken ya da Yunanca “theopneustos”, tanrı tarafından solunmuş olarak çevrilebilir, Pavlus'un Kutsal Yazılar'daki ilham'a değinmiş olduğunu görüyoruz. Pavlus aynı zamanda “öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır” derken Kutsal Yazılar'ın otoritesine değinmiştir. Bu pasaj, Mesih'in takipçilerinin Yeni Ahit hakkında inandıklarını anlamak için önemlidir. Ama şimdi 2.Timoteos 3:15'i, Pavlus'un Timoteos'a söylediği şu sözleri dinleyin:

“Sense öğrendiğin ve güvendiğin ilkelere bağlı kal. Çünkü bunları kimlerden öğrendiğini biliyorsun. Mesih İsa'ya iman aracılığıyla seni bilge kılıp kurtuluşa kavuşturacak güçte olan Kutsal Yazılar'ı da çocukluğundan beri biliyorsun.”(2.Timoteos 3:15)

Kesin konuşmak gerekirse, Pavlus'un burada aklında olan ve Timoteos'un "bebeklikten" bildiği "Kutsal Yazılar" Yeni Ahit değil, Eski Ahit'ti. Öyleyse, neden Mesih'in takipçileri Yeni Ahit'ten ilham almış ve otoriter olarak bahsederken Pavlus'un Eski Ahit hakkındaki sözlerine başvuruyorlar?

Yeni Ahit'in ilham verici ve otoriter olduğunu anlamamıza yardımcı olan üç Kutsal Kitap onayına bakacağız. İlk olarak, İsa'nın on iki öğrenciyi çağrısını inceleyeceğiz. İkinci olarak, elçilerin ve peygamberlerin temel rolünü ele alacağız. Üçüncüsü, Yeni Ahit kitaplarının kendilerinin ilham ve otoritesini onaylayacağız. Önce İsa'nın on iki öğrenciyi çağırmasının Yeni Antlaşma'nın ilhamını ve otoritesini nasıl doğruladığına bakalım.

a) On İki Mürit

İsa, İsrail'de Tanrı'nın amaçlarını yerine getirmek için Tanrı'nın toplumundan yeni bir kalıntı oluşturmaya başladığında, on iki öğrenciden oluşan özel bir grubu çağırdı. Müjdeler, İsa'nın bu on iki öğrenciyi, kendisini takip eden diğerlerinden ayırdığını açıkça ortaya koyuyor. Ve bu ayırım onları, Yahuda hariç, daha sonradan dünyaya yetkili elçiler olarak gönderdiklerinden yaptı.

Yuhanna 16: 13'te İsa'dan on iki havarisine Şu sözleri okuyoruz:

“Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi tüm gerçeğe yöneltecek. Çünkü kendiliğinden konuŐmayacak, yalnız duyduklarını söyleyecek ve gelecekte olacakları size bildirecek.” (Yuhanna 16:13)

Bu pasaj, İsa'nın ğrencilerinin öğrenmesi gereken çok Şey olduğunu gösteriyor. Böylece, "Gerçeğin Ruhu" gelecek ve "onları," henüz gelmemiŐ olanlar "hakkındaki tüm hakikatlere ynlendirecekti. Burada, İsa'nın seçilmiş öğrencilerini, takipçilerinin geri kalanına Kutsal Ruh aracılığıyla öğretmeleri için görevlendirdiğini görüyoruz. Bu ve benzer pasajlar, Yeni Ahit'in ilhamına olan inancımızı doğruluyor.

Şimdi, Yeni Ahit'in çoğunu yazan Elçi Pavlus, orijinal on iki kiŐiden biri değildi. Ancak Kutsal Kitap, Pavlus'un yetkili bir elçi olduğu ve Elçilerin İŞleri 1: 21-22'de on iki için belirlenenlere eşit gereklilikleri karŐıladıęı konusunda açıktır. Bu, Luka'nın Pavlus'un Mesih'le Őam yolunda  kez karŐılaŐmasını rapor etmesinin bir sebebidir: ilk karŐılaŐma, Elçiler'in işleri 9:1-19'da ve sonrasında 22:6-11'de ve tekrardan 26:9-18'de. Ve Galatyalılar 1:11-2:10'un belirttiği üzere Pavlus, Arabistan llerinde Mesih ile  sene geçirmiŐtir. Yine aynı pasaj aynı zamanda Kudüs'teki elçilerin Pavlus'un elisel otoritesini doğruladıklarının da bildiriyor. Pavlus'un 1.Korintliler 15:8-9'da söylediği gibi, İsa 500'den fazla inanana göründükten sonra:

“Bundan sonra Yakup'a, sonra bütün elçilere, son olarak zamansız doęmuŐ bir çocuğa benzeyen bana da göründü. Ben elçilerin en nemsiziyim. Tanrı'nın kilisesine zulmettiğim için elçi olarak anılmaya bile layık değilim.” (1.Korintliler 15:8-9)

Bir elçi olarak, Pavlus kendisine “zamansız doęmuŐ olan” ve “elçilerin en nemsiziyim” demiştir. Mesih'in Dünya zerindeki hizmetinde yanında bulunmayan tek otoriter elçi Pavlus'tu. Ancak Pavlus Mesih'in diriliŐine Őahitti ve bu sebeple YeruŐalem'deki orijinal elçiler gibi o da kabul görmüŐtü.

İsa'nın on iki mridini çağırmasıyla ilgili onaylamalar aklımızdayken, Mesih'in birinci yüzyıl elçilerinin ve peygamberlerinin ilham ve temel otoritesinden de bahsetmeliyiz.

b) Elçiler ve Peygamberler

Pavlus'un Efesliler 3:4-5'te, yalnızca onun değil ama Mesih'in bütün elçilerinin ve peygamberlerinin Tanrı'nın özel açığa çıkarmalarının alıcıları olduğu gerçeğine değinmesini dinleyin:

“Bu mektubu okuduğunuzda Mesih sırrını nasıl kavradığımı anlayabilirsiniz. 5 Bu sır önceki kuşaklara açıkça bildirilmemişti. Şimdiyse Mesih'in kutsal elçilerine ve peygamberlerine Ruh aracılığıyla açıklanmış bulunuyor.” (Efesliler 3:4-5)

Burada Pavlus, ayırt edici bir şekilde “Mesih'in kutsal elçilerine ve peygamberlerine ruh aracılığıyla açıklanmadan” önce bir sır olarak saklanmış ya da “gizem” olarak görülmüş olan Hristiyan öğretilerine değinmektedir. O halde, Efesliler 2:20-21'de Pavlus'un birinci yüzyıl elçilerinden ve peygamberlerinden şu şekilde söz etmesi şaşırtıcı değil:

“Elçilerle peygamberlerden oluşan temel üzerine inşa edildiniz. Köşe taşı Mesih İsa'nın kendisidir. Bütün yapı Rab'be ait kutsal bir tapınak olmak üzere O'nda kenetlenip yükseliyor.”(Efesliler 2:20-21)

Bu pasajın bize anlattığı gibi, Tanrı kiliseyi “Rab'be ait kutsal bir tapınak”a ve “Köşe taşı Mesih İsa” olacak şekile getirmiştir. Ancak Pavlus'un, "elçileri ve peygamberleri" kilisenin "temelinin" bir parçası olarak tanımladığına da dikkat edin. Bu, Tanrı'nın, elçilerin ve peygamberlerin otoriter öğretileri üzerine Mesih'in kilisesini kurduğunu gösterir. Ve daha önceki ayetimizde gördüğümüz gibi, elçilik ve peygamberlik öğretileri, Kutsal Ruh'tan ilham aldıkları için otoriterdi.

Kutsal Kitap'ın İsa'nın on iki öğrencisi hakkındaki onaylarına ve Mesih'in elçilerinin ve peygamberlerinin temel yetkisine ek olarak, elçilerin Yeni Ahit kitaplarını Eski Ahit'e eşit olarak gördüklerini de not etmeliyiz. Bu bakış açısı Yeni Ahit'te birkaç yerde karşımıza çıkıyor, ancak biz sadece iki örneğine bakacağız.

c)Yeni Ahit Kitapları

Başlangıç olarak 1.Timoteos 5:18'de Pavlus şunları yazmıştır:

“Çünkü Kutsal Yazı'da şöyle deniyor: “Harman döven öküzün ağzını bağlama” ve “İşçi ücretini hak eder.”(1.Timoteos 5:18)

Bu ayet başta bizlere garip görünebilir, ancak bu bizim için önemlidir çünkü Pavlus “Çünkü Kutsal Yazı’da şöyle deniyor” diye başlamıştır. Daha sonrasında iki ayrı pasajdan alıntı yapmıştır. İlk alıntısı “Harman döven öküzün ağzını bağlama”, Eski Ahit’teki Yasa’nın Tekrarı 25:4’tendir. Ancak ikinci alıntı “İşçi ücretini hak eder” Yeni Ahit’teki Luka 10:7’dir. Eski ve Yeni Ahit otoritesindeki bu bağıntı, Elçi Pavlus’un Mesih’in elçilerinin ve peygamberlerinin yazılarını Eski Ahit yazılarına eşit düşünmüş olduğunu gösteriyor.

Buna benzer bir şeyi 2. Petrus 3:15-16’da, Petrus’un şunları belirttiği yerde görüyoruz:

“Sevgili kardeşimiz Pavlus’un da kendisine verilen bilgelikle size yazdığı gibi, Rabbimiz’in sabrını kurtuluş fırsatı sayın. Pavlus bütün mektuplarında bu konulardan böyle söz eder. Mektuplarında güç anlaşılan bazı yerler var ki, bilgisiz ve kararsız kişiler, öbür Kutsal Yazılar’ı olduğu gibi bunları da çarpıtarak kendi yıkımlarını hazırlıyorlar.” (2.Petrus 3:15-16)

Bu pasajda Petrus, Pavlus’un "Tanrı'nın kendisine verdiği bilgelikle" yazdığını kabul etti. Başka bir deyişle, Pavlus'un kitapları Tanrı'nın otoritesini taşıyordu. Ancak Petrus'un, Hıristiyan inancına muhaliflerin Pavlus'un mektuplarını "diğer Kutsal Yazıları [yaptıkları] gibi" çarpıttığına nasıl işaret ettiğine dikkat edin. Petrus'un mektuplarının daha geniş bağlamında, "diğer Kutsal Yazılar" Eski Ahit'in Kutsal Yazılarıdır. Öyleyse burada Petrus'un aynı zamanda, Yeni Ahit yazılarına Eski Ahit ile aynı ilham ve yetkiye sahip bir şekilde yaklaştığını düşünüyoruz.

Kutsal Kitap, Yeni Ahit'i Tanrı'nın kilisesi için ilham veren ve otoriter bir kelime olarak onaylar. İsa'nın kendisi, Ruh'un, elçilerine öğreteceğine söz verdi. Ve elçilerini ve peygamberlerini kilisesinin temel yetkilileri olarak oluşturdu. Buna ek olarak, Tanrı'nın halkının Eski Ahit Kutsal Yazılarını ilham edilmiş ve otoriter Tanrı Sözü olarak alması gibi, kiliseden de ilham ve otorite olarak Mesih'in elçilerinin ve peygamberlerinin yazılarını almaya çağrıldı.

Yeni Ahit'in otoritesine ve ilhamına olan inancımızın Kutsal Kitap'taki sayısız onaylamayla desteklendiğini gördüğümüze göre, şimdi bu terimlerle ne demek istediğimize dair bazı açıklamalar sunmalıyız.

Açıklamalar

Yeni Ahit söz konusu olduğunda Hıristiyanlar genellikle "ilham" ve "otorite" terimlerini yanlış anlarlar. Dolayısıyla, bu kavramların doğru olduğunu onaylamanın önemli olduğu kadar, onları doğru anladığımızdan da emin olmamız gerekiyor.

Yeni Ahit'in bu iki özelliği için ayrı ayrı açıklamalara bakacağız. Önce, Yeni Ahit'ten ilham alarak ne demek istediğimizi açıklığa kavuşturacağız ve sonra Yeni Ahit'in otoritesini ele alacağız. İlk önce Yeni Ahit'in ilhamını inceleyelim.

a) İlham

Tarih boyunca, Mesih'in takipçisi olduklarını iddia eden insanlar, Yeni Antlaşma'nın Tanrı'dan ilham aldığını veya "nefes verdiğini" söylemenin ne anlama geldiğine dair farklı anlayışlara sahip oldular. Bu bakış açılarının bir sürekliliğe veya spektruma düşmesi düşünmemize yardımcı olur.

Bir uçta, bazı ilahiyatçılar romantik bir ilham görüşüne sahiptir. Kutsal Ruh'un İncil yazarlarına, laik şairlerin veya müzisyenlerin yazmaya yönlendirilebileceği şekilde ilham verdiğine inanıyorlar. Sonuç olarak, Yeni Ahit'in yalnızca insan yazarlarının kişisel düşüncelerinden ve fikirlerinden oluştuğunu düşünüyorlar. Bu yazarların akıllı olabileceğini ve bize yardımcı olabilecek bilgilere erişmiş olabileceklerini kabul ediyorlar. Ancak Yeni Antlaşma'nın, Tanrı'nın bizden inanmamızı, hissetmemizi ve yapmamızı istediği şeyin tamamen güvenilir bir kaydı olduğunu reddediyorlar.

Yelpazenin diğer ucunda, diğer teologlar mekanik ilham denebilecek şeye inanırlar. Bu bakış açısına göre, Kutsal Kitap yazarları Kutsal Yazıları yazarken nispeten pasifti. Kutsal Ruh esasen İncil'i yazdırdı ve insan yazarlar onun söylediklerini pasif bir şekilde kaydetti. Bu görüş, Yeni Ahit'in hakikatini ve otoritesini doğrular, ancak insan yazarlarının yazma sürecinin önemli bir parçası olduğunu reddeder.

Son olarak, birçok müjdeci Hristiyan organik esin olarak bilinen bir ilham türüne inanıyor. Bu tanım Tanrı'nın ruhu ve Kutsal Yazılar'ın insan gücünü ayırmanın imkansızlığını vurguluyor. Bu bakış açısına göre, Kutsal Ruh, insan yazarları yazmaya iteliyor, kelimelerini denetliyor ve yönlendiriyor. Sonuç olarak, Kutsal Yazılar'ın sözleri Tanrı'nın sözleridir. Aynı zamanda, Kutsal Ruh insan yazarların kişiliklerini, deneyimlerini, bakış açılarını ve niyetlerini, O yazılarını yönlendirirken kullanmıştır. Bu sebeple, Kutsal Yazılar'ın sözleri aynı zamanda insan yazarlarının da sözleridir. Bu üçüncü bakış açısı en iyi biçimde Kutsal Yazılar'ın ilham doğasındaki kendi tanıklığını yansıtmıştır.

Şimdi "Organik Esin" diye bahsederken aslında asıl anlatmak istediğimiz Kutsal Yazılar'ın cennetten direk kucağımıza düşmediğini ya da yazarların birer robot gibi olmadığını anlatmaktır... Ancak insanlar, Kutsal Ruh bunu taşıyıp getirmiş gibi yazmışlardır. Ve bununla anlatmak istediğimiz şey ise, bu Tanrı'nın mesajı olsa bile, gerçek insanların aracılığıyla gerçek olaylar ve gerçek meseleler üzerinden gelmiş olduğudur. Şimdi, insanlar bununla ilgili olarak biraz endişeli hissediyor olabilirler. Belki de Tanrı ve insan arasında daha doğrudan bir bağlantı olmasını istediklerinden olabilir. Ancak

gerçekte, bunun daha öte bir şey olduğunu bilmek bizlere yardımcı olabilir çünkü ben Kutsal Yazılar'ı okuduğumda, bunun Tanrı'nın mesajı olduğunu biliyorum. Ve burada ikili bir doğallık var. Bu Tanrı'nın mesajı ancak benim deneyimimi anlayan kişi kendi kişiliği yazıya dökülmüş olan, benimle benzer yollardan geçmiş bir insan evladı. Ve böylelikle, gerçekte elimizde olan şey insan deneyimlerini tamamen anlayan, ilham alınmış sözcükler. Bu, dikte edilmiş bir şey değil. İnsan deneyimlerinin mücadelesiyle bağlantısı olmayan bir mesaj değil. Ve bu sebeple, "Organik Esin" dediğimiz zaman bizim anlatmak istediğimiz mesele bu, yani gerçek kişilikler üzerinden ve gerçek olaylarla birlikte geldiği. Ve böylelikle yazdıklarında, Tanrı'nın mesajını yazıyor ancak yaşanmış bir hayatın bilgisi, deneyimleri ve tutkularıyla yazıyorlar.

-Rev. Rica Rodehaver

Buna bir örnek olarak, Elçi Petrus'un 2.Petrus 3:15-16'da yazdıklarını tekrardan dinleyelim:

"Sevgili kardeşimiz Pavlus'un da kendisine verilen bilgelikle size yazdığı gibi, Rabbimiz'in sabrını kurtuluş fırsatı sayın. Pavlus bütün mektuplarında bu konulardan böyle söz eder. Mektuplarında güç anlaşılan bazı yerler var ki, bilgisiz ve kararsız kişiler, öbür Kutsal Yazılar'ı olduğu gibi bunları da çarpıtarak kendi yıkımlarını hazırlıyorlar." (2.Petrus 3:15-16)

Daha önceden de bahsettiğimiz gibi, Petrus Pavlus'un mektuplarını Tanrı'nın Ruh'unun esinlendirdiğinin bilincideydi. Ancak Petrus'un buradaki ilhamdan organik olarak bahsetmesini fark edelim. Petrus, "Mektuplarında güç anlaşılan yerler var" diye yazarken, Pavlus'un arkaplanını, kişiliğini ve yazım stilini tanımıştır. Bu beyan Pavlus'un üstün hahamlara ait eğitimini yansıtmıştır. Ve Pavlus'un teolojik sofistikeliği, kendisi nispeten eğitimsiz Galileli bir balıkçı olan Petrus'u zorlamıştır.

Petrus'un bakış açısı, bizler Yeni Ahit teolojisine yaklaşırken takip etmemiz gereken bir örneği bizlere sağlıyor. Her zaman aklımızda, Kutsal Kitap'ın teolojik bakış açılarının Tanrı'nın nefesini içerdiğini tutmalıyız. Bu yazılar gerçek ve güvenilirler çünkü Tanrı'nın kendisinden geliyorlar. Yinede, Yeni Ahit teolojisini keşfederken insan yazarlarının kendilerini ve niyetlerini öğrenmek için de bir çaba sarf etmeliyiz.

Aslında, organik esinin en önemli etkilerinden biri, Yeni Ahit teolojisi çalışmamız için ne anlama geldiğidir. Tamamen romantik veya mekanik bir ilham görüşüne güvenirse,

metnin otoritesini ya da yazarın katkısını görmezden geliriz. Ancak organik ilham, bizi Yeni Ahit teolojisini en az üç düzeyde keşfetmeye zorlar.

Ana ve en açık düzey, metnin kendisidir. Bu açık iddialar bize Yeni Ahit teolojisi hakkında çok şey öğretebilir.

Metnin altında bir seviyede, Yeni Ahit yazarlarının birçok örtük ya da yazılı olmayan teolojik varsayımlarını keşfetmeye hazır olmalıyız. Yazarların geçmişlerini ve teolojik inançlarını incelemeliyiz. Ve onların geçmişlerinin ve inançlarının yazdıklarını nasıl etkilediğini keşfetmek için elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız.

Üçüncü düzeyde, metnin üzerinde, yazarların örtük amaçları üzerinde de düşünmemiz gerekir. Diğer bir deyişle, İncil yazarları izleyicileri için ne niyet ettiler? Zaman zaman, Yeni Ahit yazarları, izleyicileri üzerinde olmasını umdukları etki türleri konusunda oldukça spesifikti. Ancak çoğu zaman, izleyicilerinden metinlerinin çıkarımlarını anlamalarını bekliyorlardı.

Şimdi, tahmin edebileceğiniz gibi, Yeni Ahit'i keşfederken açık iddiaları, teolojik varsayımları ve örtük amaçları göz önünde bulundurmak her zaman kolay değildir. Genellikle çok dikkatli bir çalışma gerektirir. Ancak organik esinin doğası, Yeni Ahit teolojisinin üç seviyesini de keşfetmemizi gerekli kılıyor.

Yeni Ahit'in organik esini için bazı açıklamalar gördük. Şimdi Yeni Ahit Yazıları'nın otoritesinin ne anlama geldiğini ve bugün bu otoriteye nasıl cevap vermemiz gerektiğini açıklayalım.

b) Otorite

Bütün müjdeciler çoğunlukla Yeni Ahit'in hayatlarımız üzerinde bir otoritesi olduğuna inanıyor. Ancak bizler bu otoritenin doğasını anlamak adına dikkatli olmalıyız. Ne yazık ki pek çok iyi niyetli Hıristiyan, Yeni Ahit'in doğrudan kendilerine yazılmadığını akıldan tutmuyor. Başka bir deyişle, Yeni Ahit bizim için yazılmıştı, ama doğrudan bize değil. Hepimiz Yeni Ahit'in binlerce yıl önce yazıldığını ve o günlerde yaşayan diğer insanlara verildiğini biliyoruz. Ancak bu gerçek, Yeni Ahit'in otoritesini kabul etme şeklimiz üzerinde genellikle çok az etkiye sahiptir. Bütün bunlar, Yeni Ahit'in otoritesi hakkında çok önemli bir şey söylemektir: Yeni Ahit teolojisi, bugün Mesih'in takipçilerinin yaşamları üzerinde tam ama dolaylı bir yetkiye sahiptir. Ve bu gerçek, elimizden geldiğince Yeni Ahit metinlerinin orijinal dinleyicileri için ne anlama geldiğini öğrenmeye hazır olmamız gerektiği anlamına gelir.

Mesih'in takipçileri Yeni Ahit'i ilk okumaya başladıklarında, genellikle onun nispeten temel öğretilerine çekilirler. "İsa Efendidir", "Tövbe edin ve sevindirici habere", "Birbirinizi sevin" ve diğer temel öğretilere inanırlar. Yeni Ahit yazarlarının tarihsel koşulları, kişilikleri ve amaçları hakkında fazla düşünmek zorunda değiller. Tüm pratik amaçlar için, bu temel öğretileri sadece zamansız gerçeklermiş gibi ele alabilirler. Ve Yeni Ahit'in otoritesine boyun

eğmenin sonuçlarıyla nadiren fazla ilgilenirler. Ancak Yeni Ahit teolojisi hakkında daha fazla şey öğrendikçe, bugün otoritelerini doğru bir şekilde kabul etmek için Yeni Ahit metninin orijinal ayarlarına dikkatlice bakmamız gerektiği giderek daha açık hale geliyor. Yazarların geçmişleri, koşulları ve niyetleri hakkında bilgi edinmeliyiz. Ancak o zaman Yeni Ahit'in yaşamlarımız üzerindeki otoritesine uygun şekilde boyun eğebiliriz.

Ortaya çıkan sorulardan biri, başkalarına yazılan Yeni Ahit'i bizim için nasıl otoriter olarak görebiliriz? Şimdi, her şeyden önce, rıza göstermeye zorlama hakkına veya gücüne sahip olması anlamında otoriterdir. Ve kanonik yazıların asıl alıcıları ile bizim aramızdaki bağlantı iki tanedir, bağlantılar iki tanedir. Öncelikle, bu metnin ilahi yazarı olan yazar, dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır. Bizim de uğraşmamız gereken kişi o. İkincisi, İsa Mesih'in takipçileri olarak, bizler Tanrı'nın antlaşma halkına aitiz ve yüzyıllar önce bazı üyelerimize özellikle söylenenler bizi de dahil etmek anlamına geliyordu çünkü onlarla Tanrı'nın kucaklamasına Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla aidiz.

-Dr. Glen G. Scorgie

Belki de bir benzetme, aklımızda ne olduğunu açıklamamıza yardımcı olacaktır. Birden fazla çocuğu olan ebeveynler, tam ama çoğu zaman dolaylı olarak çocukları üzerinde nasıl yetki uyguladıklarını çok iyi bilirler. Oğlunu uygunsuz davranışlarından dolayı azarlayan ve ona "Git otur ve ne yaptığını bir düşün" diyen bir ebeveyn hayal edin. Tabii ki kız kardeşi oynamaya devam etmekten mutlu. Ne de olsa ebeveyn onunla konuşmuyordu. Ama birkaç dakika sonra kız kardeş ebeveyne itaatsizlik ederse, ebeveyn çok muhtemel bir şekilde, "Kardeşine ne olduğunu görmedin mi?" diyebilir. Bu gibi durumlarda, ebeveynler tüm çocuklarının bir çocuğa gösterdikleri ilgi yolundan bazı şeyleri öğrenmelerini beklerler. Bu dolaylı otorite, disiplinin ilk alıcıları olmasalar bile, tüm çocuklara nasıl davranmaları gerektiğini öğretir.

Organik esinin, Mesih'in modern takipçileri için Yeni Ahit'in tam ama dolaylı otoritesine yol açtığını söylediğimizde kastettiğimiz şey budur. Yeni Ahit metinleri, orijinal izleyicilerle doğrudan tam yetkiyle konuşmuştu. Ve bugün de tam yetkiyle konuştuklarını unutmamalıyız. Mesih'in sadık takipçileri için, Yeni Ahit'in bir öğretisine teslim olup olmayacağımız asla meselesi değildir. Bu sadece onun otoritesine nasıl teslim olacağımızla ilgili bir sorudur. Bu nedenle, bu otoriteye nasıl yanıt vermemiz gerektiğini belirlemek için, belirli bir metnin yazıldığı asıl amaç ve koşullara dönüp bakmaya hazır olmalıyız.

Öğrencilerin Tanrı'nın Sözü hakkında sık sık sorduğu sorulardan biri şudur: 2.000 yıl önce insanlara verilen bir mesaj bizim için nasıl

uygulanabilir olabilir? Bu nasıl bize veya bizim için Tanrı'nın sözü olabilir? Ve bence burada anahtar bir nokta var, bu metinler bizim için Tanrı'nın sözü olmasa da, nihayetinde bizim için Tanrı'nın sözleridir. Ve İncil'deki her kitabın, her türün, her durumun ortak olduğu tek şey, İncil'deki her kitabın Tanrı'nın kim olduğu Tanrı'nın doğasını ifşa etmesidir. Onunla kim olduğumuzu ortaya çıkarır. Ve Tanrı'nın dünyadaki bizim için amacını, ona nasıl yanıt vereceğimizi ve birbirimize nasıl karşılık vereceğimizi ortaya koyuyor. Dolayısıyla, nihayetinde Kutsal Yazılardan öğrendiğimiz şey, Tanrı'nın yüreğini öğrenmemizdir. Tanrı'nın doğasını ve amacını öğreniyoruz. Ve farklı bağlamlarda farklı insanlara yazılmış olsa bile, onlara verilen doğrudan emirler doğrudan bizim için geçerli olmasa bile, yine de Tanrı'nın doğasını, Tanrı'nın amacını, kim olduğumuzu ve nasıl olduğumuzu öğreniyoruz. Tanrı ile ilişki içinde yaşamalı. Bu yüzden, nihayetinde, İncil'in bize Tanrı'nın yüreğini ve Tanrı'nın amacını öğrettiğini ve böylece bize onunla ilişki içinde ve birbirimizle ilişki içinde nasıl yaşayacağımız konusunda rehberlik ettiğini söyleyebilirim.

-Dr. Mark L. Strauss

Örneğin, Matta 19:21'de Mesih zengin, genç yöneticiye özel olarak bir talimat vermiştir:

“İsa ona, “Eğer eksiksiz olmak istiyorsan, git, varını yoğunu sat, parasını yoksullara ver; böylece göklerde hazinen olur. Sonra gel, beni izle” dedi.”- (Matta 19:21)

Bu pasajı hayatımıza nasıl uygulayacağız? Hepimiz her durumda "mallarımızı satıp fakire verecek" miyiz? Bu soruya sorumlu bir şekilde cevap verebilmemizin tek yolu, bu zengin genç yöneticinin kim olduğunu ve İsa'nın ona neden bu şekilde hitap ettiğini anlamaktır.

Bu adamın unvanı ve İsa ile olan etkileşimi, onun Yahudi kökenli olduğunu ve toplumunda önemli bir mali etkiye sahip olduğunu gösteriyor. Ayrıca Yahudi geleneklerini yerine getirmeye çok önem verdiği görülüyor. Bölümün başlarında İsa'ya sordu, "Öğretmen, sonsuz yaşama kavuşmak için ne yapmalıyım?" İsa, "Emirlere uyun" dedi. Genç adam bunu yaptığını gururla açıkladı. Bu nedenle İsa, esas olarak zenginlik ve nüfuz olmak üzere, adamın başlıca kaygısı gibi görünen şeyi ele aldı. Kutsal Yazılar, mala sahip olmanın kendi başına kötü olmadığını defalarca gösterir. Mesih'in altında gerçek öğrencilikten bizi alıkoymazda. Ancak, İsa'nın takipçileri olarak, kalplerimiz Tanrı'ya hizmet etmek için her zaman kendi arzularımızdan vazgeçmeye hazır olmalıdır.

Bunun bir başka örneği, Ananias ve Sapphira'nın tüm paralarını kiliseye veriyormuş gibi yaptıkları, ancak bir kısmını gizlice kendilerine sakladıkları Elçilerin İşleri 5:1-11'de görülür. Günah, sahip oldukları her şeyi vermemeleri değil, kendilerinden istenmiş değildi, ancak halkın onayını almak için cömertlikleri hakkında yalan söylemeleri idi.

İsa'nın zengin genç yöneticiye mallarını satması için verdiği yanıt özel olarak parayla değil, daha çok adamın neyi feda etmesi gerektiği konusundaki endişesiyle ilgiliydi. İsa, bu adamın vazgeçmek istemediği tek şey olan servetini ele alarak meselenin özünü kesti.

Bu örnek, Kutsal Yazılar'ın otoritesine teslim olacaksak, bir pasajın bağlamını ve orijinal amacını göz önünde bulundurmanız gerektiğini anlamamıza yardımcı olur. Ancak o zaman İsa'nın buyruklarını nasıl gözlemleyeceğimizi değerlendirebiliriz.

Yeni Ahit, Eski Ahit gibi bir felsefe değildir; o kültürler arasında kolaylıkla taşınabilecek şekilde formüle edilmiş felsefi formülasyondan oluşmaz. Yeni Ahit özeldir; tarihseldir. Bunun nedeni oldukça açık. Tanrı kendisini hem Eski Ahit'te hem de Yeni Ahit'te açıkladı ve Tanrı kendini açıkladığında, kendisini belirli kişilere açıkladı. Kendisini, günün sonunda çok genel olduğu için kimseyle ilişkilendirilemeyecek şekilde genelliklerle açıklamadı. Bu sebeple Tanrı kendini İbrahim'e, İshak'a, Yakup'a, Musa'ya, Davut'a, İsaiah'a, Yeremya'ya ve daha sonra Mesih üzerinden elçilerine, Petrus'a ve Pavlus'a açıklamıştır. Ve bu nedenle, belirli koşullarda belirli kişilerimiz var. Ve bu zorunlu olarak böyledir. Tanrı Yaratıcı'dır ve yaratılış zaman ve mekanda vardır ve bu nedenle Tanrı kendini açıkladığında, zaman ve mekanda kendini göstermesi gerekir.

-Dr. Eckhard J. Schnabel

Şimdiye kadar, "Neden Yeni Ahit Teolojisi'ni çalışmalıyım?" Yeni Ahit'in ilham ve otoritesinin bir Yeni Ahit kitabının kadim tarihi ortamı hakkında olabildiğince çok şey öğrenmemizi gerektirdiğini gördük. Şimdi, günümüz ile Yeni Ahit günleri arasındaki süreklilik ve süreksizlikleri ele almaya hazırız.

SÜREKLİLİKLER VE SÜREKSİZLİKLER

500 yıl önce yazılmış bir kitabı aldığınızı hayal edin. Dil, en azından bugün konuştuğunuz dilden biraz farklı olacaktır. Kavramlar biraz tuhaf görünebilecek şekillerde açıklanacaktır. Kitapta bahsedilen gelenek ve görenekler eski moda görünecektir. Ama aynı zamanda, üzerinde çalışırsanız, o kitabın bugünkü hayatınızla nasıl bir ilgisi olduğunu

görebilirsiniz. Uzun zaman önce yazılmış bir kitap bile yaşadığınız dünyadan tamamen farklı olmayacaktır. Bir anlam çıkaramayacak kadar yabancı olmaz. Biraz çaba gerektirebilir, ancak sonunda bu eski kitabın söylediklerinin çoğunu kavrayabilirsiniz.

Yeni Ahit ile uğraşırken karşılaştığımız şey budur. Yaklaşık 2.000 yıl önce yazılmıştı. Ve bu nedenle dili, kavramları, gelenekleri ve görenekleri modern dünyamızda yaşadıklarımızdan farklıdır. Ama aynı zamanda, bu konuları incelemeye kendimizi verirsek, Yeni Ahit'in hâlâ birçok yönden dünyamıza bağlandığını görebiliriz.

İncil'in 2.000 yıl önce yazılmış olması konuyla ilgili ve önemlidir çünkü belirli bir zamanda bir kültürde yazılmıştı. Ancak, Tanrı'nın Sözü olması gerçeği bugün bizi ilgilendiren şeydir, çünkü Tanrı lütfu ve merhametiyle konuşmayı seçti. Ve İbraniler bize Tanrı Sözü'nün iki ucu keskin kılıçtan daha keskin olduğunu söyler. Ve aslında, bu kelime minik bir cerrahi bıçak gibidir. Ve böylece, Tanrı'nın Sözü bizi keser ve bizim otoritemiz olarak üstümüzde durur, bize dikte eder ve bizden taleplerde bulunur ve itaat etmemiz gereken şeylere emirler verir ve hatta onu sevmemiz gerektiğini söyler, sadece ona itaat etmek için değil, aynı zamanda onu gerçekten sevmek ve ezberlemek için. Ve şimdi bizim için önemli çünkü bu Tanrı'nın sözü.

-Dr. Jason Oakes

Dikkatli bir çalışmanın, kendimizle Yeni Ahit arasındaki süreklilikler ve süreksizlikler konusunda bize ne kadar yardımcı olabileceğini görmek için, üç ana düşünceye odaklanacağız: çığır açan düşünceler, kültürel düşünceler ve kişisel düşünceler. Bu üç konu birbiriyle ilişkilidir, ancak onlarla bireysel olarak ilgilenmek yine de yararlıdır. İlk olarak, bazı önemli çığır açan hususlara bakalım.

Çığır Açan Hususlar

Kutsal Kitap tarihinin çığır açan hususlarından bahsettiğimizde, onu diğer zaman dönemlerinden ayıran, ilahi vahiy tarafından kurulan bir zaman dilimini aklımızda tutarız. Elbette tarihi bölmenin pek çok yolu vardır ve hiçbir zaman dilimi ondan önce ve sonra gelenlerden tamamen farklı değildir. Yine de, İncil tarihini çoğu zaman Yeni Ahit çağına ve Eski Ahit çağlarına ayırıyoruz. Yeni Ahit dönemini yeni ahit zamanı olarak tanımlıyoruz. Bu çağ, Mesih'in ilk gelişiyle başladı ve onun dönüşüne kadar devam edecek. Yeni ahit çağı, mesihsel olması bakımından benzersizdir. Büyük Davut Oğlu İsa'nın Tanrı adına hüküm sürdüğü zamandır.

Devrimsel düşüncelerin Yeni Ahit teolojisini incelemeyi neden gerekli kıldığını anlamak için, yeni ahit çağını birleştiren çığır açan sürekliliklere bakacağız. Ve sonra, var olan çığır açan süreksizliklerle ilgileneceğiz. Önce sürekliliklere bakalım.

a)Süreklilikler

Günümüz ile Yeni Ahit günleri arasında birçok çığır açan süreklilik vardır. Bu bağlantıları görmenin en iyi yollarından biri, bugün Hristiyanların, Mesih'in takipçilerinin, birinci yüzyılda yaptıklarıyla aynı Tanrı'ya hizmet ettiklerini anlamaktır. Geleneksel sistematik teologlar, Kutsal Yazılar'ın Tanrı'nın değişmez veya değiştirilemez olduğunu nasıl öğrettiğine sık sık işaret ederler. Sayılar 23:19, İşaya 46:10 ve Yakup 1:17 gibi pasajlarda onun değişmez niteliklerine, ebedi planına ve antlaşma yeminlerine odaklanırlar. Ve aynı değişmez Tanrı'ya hizmet ettiğimiz için, Tanrı'nın Yeni Ahit'te halkından beklediği ve bugün bizden beklediği şeyler arasında birçok benzerlik olmasını beklemeliyiz. İbraniler 13: 7-8'i dinleyin:

“Tanrı'nın sözünü size iletmış olan önderlerinizi anımsayın. Yaşayışlarının sonucuna bakarak onların imanını örnek alın. İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır.” (İbraniler 13:7-8)

Burada İbraniler kitabının yazarı, dinleyicilerinin "liderlerinin yaşam tarzlarının sonucunu düşünmeleri ve inançlarını taklit etmeleri" konusunda ısrar etti. O, "İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır" derken onlara Tanrı'nın değişmezliğini hatırlatarak bu uyarıyı destekledi. Dinleyicileri, liderlerinin geçmişten gelen imanlarını taklit ederlerse, İsa değişmez olduğu için kendi günlerinde de benzer sonuçlar görecekerinden emin olabilirler.

Tıpkı Yeni Ahit'in orijinal izleyicileri gibi, Mesih'in ölümü günah için son kefareti yaptıktan sonra yaşıyoruz. Tıpkı birinci yüzyıl inançlıları gibi Mesih ile birlikte dirilişinde büyüdük. Tanrı'nın Ruhunun Eski Ahit'te meydana gelen olaylarda çok öncesinde döküldüğü çağdan çok uzak bir çağda yaşıyoruz. İsa'nın öğrettiği her şeyi dünyanın uçlarına yayma misyonuyla aynı olan Mesih'in bedeninin birer parçasıyız. Bizi Yeni Ahit günlerinden ayıran tarihsel mesafeye rağmen, değişmez Yaratıcı, Yeni Ahit'i günümüze uygulayabilmemiz için bu tür çağsal süreklilikler kurmuştur.

Şimdi, günümüz ile Yeni Ahit zamanları arasında var olan bazı çığır açan düşünceler ve sürekliliklere baktığımızı göre, yeni ahit çağında kendimizi Yeni Ahit teolojisini dikkatli bir şekilde incelemeye adamamızı gerektiren bazı süreksizliklere bakalım.

b)Süreksizlikler

Elbette, Yeni Ahit günleri ile günümüz arasındaki çağsal süreksizlikler, Eski Ahit ile günümüz arasındaki çığır açan süreksizlikler kadar önemli değildir. Yine de, Yeni Ahit'i her incelediğimizde aklımızda tutmamız gereken bazı önemli farklılıklar var.

Efesliler 2:20'de Elçi Pavlus, şunları söylerken en önemli çığır açan süreksizliklerden birine değindi:

“Elçilerle peygamberlerden oluşan temel üzerine inşa edildiniz. Köşe taşı Mesih İsa'nın kendisidir.” (Efesliler 2:20)

Burada Pavlus, kilisenin temelindeki Mesih İsa ile olan elçi ve peygamberlerle, tarih süresince varolan kilisenin arasında ayrım yapmıştır.

Bu derste daha önce söylediğimiz gibi, yaklaşık 2000 yıldır kilise, Mesih'in ve elçilerinin ve peygamberlerinin üzerimizde sahip olduğu temel yetkiyi kabul etti. Ama artık fiziksel olarak aramızda olmadıklarını da anlamalıyız. Bu gerçeklik, Yeni Ahit zamanları ile bugünkü yaşamlarımız arasında bir takım süreksizlikler yaratır.

Birincisi, Yeni Ahit, İsa, elçileri ve peygamberleri tarafından gerçekleştirilen gerçek mucizelerin pek çok örneğini içerir. Bu tür mucizeleri gerçekleştirme yeteneği, İsa'yı ve elçilerini, yetkililer ve kilisenin temel liderleri olarak ayırır. Tanrı bugün kilisede doğaüstü bir şekilde çalışmaya devam ediyor, ancak yeni kilise liderlerinin otoritesini ayırt etmenin bir yolu olarak mucizeler aramıyoruz. Bunun yerine, bugün kilisede yetki, Yeni Ahit standardı tarafından oluşturulmuştur. Ve bu nedenle, bu standardın günümüz için nasıl geçerli olduğunu çok dikkatli bir şekilde çalıştığımızdan emin olmalıyız.

İkincisi, Yeni Antlaşma zamanlarında İsa'nın elçilerine ve peygamberlerine doğrudan çağrıda bulunmak mümkündü. Hıristiyanlar rehberlik ve soruların cevapları için elçilere ve peygamberlere başvurabilirlerdi. Bunu, örneğin Pavlus'un 1 ve 2 Korintliler ve Filemon gibi kitaplarda Mesih'in takipçilerinin itirazlarına yanıt verme biçimlerinde görüyoruz. Dahası, Yeni Ahit günlerinde, Kilise genelindeki meseleler, Elçilerin İşleri 15'teki Kudüs Konseyi'nde olduğu gibi kilisenin temel liderlerinin etkileşimleriyle kararlaştırılabilir. Ancak günümüzde, aramızda yaşayan bu gibi temel otoriteler yok. Bu sebeple Yeni Ahit çalışmamıza yüklenmeli ve ve günümüze nasıl işleyebileceğimizi değerlendirmeliyiz.

Üçüncüsü, Yeni Ahit teolojisini incelerken, Yeni Ahit yazarlarının kilisenin kuruluş dönemi için özellikle önemli olan teolojik vurgulara sahip olduğu gerçeğiyle sık sık yüzleşmek zorundayız, ancak bu bugün bizi ilgilendirmiyor olabilir.

Yeni Ahit, Tanrı'nın toplumunun Eski ve Yeni Ahit inancı arasında geçiş yaptığı dönemde yazılmıştır. Bu nedenle, Yeni Ahit'te ele alınan konuların çoğu, Mesih'in takipçilerinin Eski Ahit uygulamaları ve Yahudi gelenekleriyle nasıl ilişkilendirileceğiyle ilgilidir. Hıristiyan erkeklerin sünnet edilmesi gerekiyor mu? Yahudi beslenme yasalarına uymak zorunda mıydılar? Hıristiyanlar, Mesih'in son kefareten sonra tapınakta kurban

edilen hayvanların devamını nasıl anlayacaklardı? Yahudi törenleri ve festivalleri kilisenin yaşamına nasıl dahil edilecek? Elbette, bu temel teolojik sorunların çoğu uzun zaman önce çözüldü. Ve yeni sözleşmenin kuruluş dönemi sona erdiğinde, Hıristiyan kilisesi başka zorluklara yöneldi.

Yeni Ahit'i okuduğumuzda, çığır açan süreksizliklerin üstesinden gelmek zor olabilir. Ancak, Yeni Ahit'in yanıtlarını bugün bu eski teolojik tartışmalara uygulamak istiyorsak, genellikle çok çalışmalı ve bu metinleri çok dikkatli incelemeliyiz.

Kişi İncil'i okuduğunda, onu daima orijinal bağlamına oturtmak zorundadır. Bunu yaptığımızda, bazen mücadele ettikleri sorunların bazılarının farkına varmayız çünkü bugün boğuştuğumuz konulardan çok farklılar. Dolayısıyla, örneğin, Eski Ahit'te, İsrail'e bağlı tüm antlaşma meseleleri - eski antlaşma altında yaşamak ve sonra Mesih'in gelişine sahip olduğunuzda, bunun yerine getirilmesi - kilisenin boğuşmak zorunda olduğu temel teolojik meselelerdir. Eski antlaşma taleplerinin ilişkisi nedir? Kilisede nasıl yerine getirilir? Yahudi ve Yahudi olmayan arasındaki ilişki nedir? Ve bunu böyle söylerken bile, genellikle bu tür kategoriler içinde düşünmeyiz, bu yüzden önce Kutsal Yazıya geri dönüp onu kendi terimleriyle, kendi bağlamında, kendi sunumunda anlamak için antlaşmaların nasıl çalıştığını, Mesih'te nasıl yerine getirildiklerini anlamak için iyi bir iş çıkarmalıyız ve sonra bunun şimdi bizim için nasıl geçerli olduğunu düşünmeye başlamalıyız.

-Dr. Stephen J. Wellum

Devrimsel düşüncelerdeki sürekliliklere ve süreksizliklere baktıktan sonra, şimdi birkaç kültürel düşünceyi keşfetmeliyiz.

Kültürel

Kültürden bahsettiğimizde, aklımıza paylaşılan kavramlar, davranışlar ve duygulardan gelişen insan topluluklarının kalıpları gelir. Kültür, sanat, moda, teknoloji, politik yapılar ve günlük insan etkileşiminin diğer sözleşmeleri gibi şeylerle ifade edilir. Ve Yeni Ahit teolojisiyle uğraşırken, hem birinci yüzyılda hem de günümüzde yaşamın bu kültürel boyutlarına dikkat etmemiz gerekiyor.

Kültürel değerlendirmelere ne zaman dikkat edersek, hem kültürel sürekliliklere hem de süreksizliklere bakmalıyız. Bazen bu kolay bir iş değildir. Bu yüzden, kendimizi dikkatli düşünmeye adamaya hazır olmalıyız. Kültürel süreklilikle önce bunun nasıl doğru olduğunu görelim.

a) Süreklilikler

Hepimiz biliyoruz ki her kültür farklıdır ve bu farklılıklar zamansal ve coğrafi uzaklıkla daha da büyür. Ancak bu farklılıkları anımsadığımız kadar, her insan kültürü aynı dünyada bulunur. Bu gerçek, zaman ve coğrafyada bile birçok kültürel süreklilik yaratır. Yeryüzündeki her kültür, insanın doğası ve fiziksel, doğal çevre tarafından şekillenir. Ve bu faktörler benzer olduğu ölçüde, kültür kalıpları da benzerdir. Vaiz 1: 9'un dediği gibi:

“Önce ne olduysa, yine olacak. Önce ne yapıldıysa, yine yapılacak. Güneşin altında yeni bir şey yok.”(Vaiz 1:9)

Bu açıdan bakıldığında, yüzeysel farklılıkların altına baktığımızda, zamanımız ile Yeni Ahit zamanları arasında pek çok benzer kültür özelliği bulmamız bizi şaşırtmamalı. Tıpkı Yeni Ahit zamanlarında insanların yaptığı gibi, hâlâ kıyafet giyiyor, sanattan zevk alıyoruz, ailelerimiz var, hükümetler kuruyoruz ve suçları cezalandırıyoruz. Bu nedenle, birinci yüzyıldaki ve günümüzdeki kültürler arasındaki benzerlikleri görmek genellikle çok kolaydır.

Örneğin, Yuhanna 4: 6-7'de İsa'nın Samiriyeli bir kadınla yaptığı konuşmayı tanıtan sahneyi ele alalım:

“Yakup'un kuyusu da oradaydı. İsa, yolculuktan yorulmuş olduğu için kuyunun yanına oturmuştu. Saat on iki sularıydı. Samiriyeli bir kadın su çekmeye geldi.İsa ona, “Bana su ver, içeyim” dedi.”(Yuhanna 4:6-7)

Çoğumuz bu sahnenin kültürel boyutlarının açıklamalarını duyduk. İsa'nın zamanında Yahudiler Samiriyelileri "kirli" kabul etmelerine ve onlarla ilişki kurmayı reddetmelerine rağmen, İsa, Samiriyeli bir kadınla tanıştı ve konuştu.

Şimdi, modern okuyucular olarak, Samiriyeliler hakkında şu ya da bu şekilde duygularımız yok. Ve insanların törensel olarak temiz olup olmadıklarını bile düşünmüyoruz. Ancak yine de, bu İncil sahnesi ile günümüzdeki sosyal önyargılar arasında önemli paralellikler görmek zor değil. Maalesef bugün insanlar bu konuda birinci yüzyıldaki insanlardan çok farklı değiller. Ve Yeni Ahit günlerindeki insanlarla aynı dünyada yaşadığımız için, farklılıklara rağmen çoğu zaman modern kültürel deneyimlerimizle paralellikler kurabiliyoruz.

Kültürel düşüncelerin kendimizle Yeni Ahit arasındaki kültürel devamlılıkları içerdiğini anlamak önemli olsa da, kültürel süreksizliklerin Yeni Ahit teolojisi anlayışımız üzerindeki etkisinin de farkında olmalıyız.

b) Süreksizlikler

Kutsal Yazılar hakkındaki anlayışımız, bunun Tanrı'nın Sözü olduğu ve Kutsal Yazılar'ın nihai yazarının Kutsal Ruh olduğudur. Çoğu zaman Kutsal Yazılar hakkında bu yüce terimlerle konuşacağız ve bu nedenle bazen şu soru ortaya çıkıyor, peki, Kutsal Yazıların ötesinde bir şeye neden ihtiyacımız var? Neden kültürü, geçmişleri ve dilleri incelememiz gerekiyor? Kutsal Yazılara sahipsek ve bunlar Tanrı'nın Sözü ise, bunlar yeterli değil mi? Kutsal Ruh'un nihai yazar olduğunu anlıyoruz, ancak Kutsal Ruh aynı zamanda insan yazarlar aracılığıyla çalıştı ve bize Kutsal Yazıları tarihsel bağlamda verdi. Önümüzde sadece önerme hakikatlerinin bir listesi olan Kutsal Yazılar yok. Bir listede sadece yasalara, yapılması ve yapılmaması gerekenlere karşı kanunu olan yasal bir kod kitabı olan Kutsal Yazılar yok. Sadece bilgelik sözlerinden ibaret olan Kutsal Yazılarımız yok - bir atasözü, bir aforizma, biri diğerinden sonra atasözü - ve bir şekilde ondan gerçeği derliyoruz. Bu unsurlar Kutsal Yazılarda yer alsada, Kutsal Yazılar Tanrı'nın bir ifşası, Tanrı'nın ve Tanrı'nın tarihteki eylemlerinin bir ifşasıdır. Tarihte insan yazarların sözleriyle Tanrı'nın sözü olduğunu söyleyerek bazen Kutsal Kitap anlayışımızı özetliyoruz. Ve bizim için çok önemli olan bu "tarihin" kısmı. Kutsal Yazıların yazıldığı kültürel bağlamı anlamazsak, dili anlamazsak, Kutsal Yazılar kolayca yanlış yorumlanabilir.

-Dr. Edward M. Keazirian

Gerçekte, günümüzdeki ve Yeni Ahit zamanlarındaki kültürel görüşlerin çoğu büyük ölçüde farklıdır. Ve Yeni Ahit teolojisini yorumlamak ve uygulamak için sundukları engelleri aşmak için çok çalışmalıyız.

Bu tür kültürel süreksizliğin en bariz örneklerinden biri Yeni Ahit'i yazmak için kullanılan dildir. Bugün Mesih'in nispeten az sayıda takipçisi, Yeni Ahit'i orijinal Yunancasında okuyabilir.

Bunun ötesinde, birinci yüzyıl edebi geleneklerini ve Yeni Ahit yazarları tarafından kullanılan Eski Ahit'in İbranice ve Yunanca versiyonlarının etkisini dikkate almalıyız. Aynı zamanda günün politik, ekonomik ve daha geniş sosyal uygulamalarına ilişkin bilgisizliğimizin üstesinden gelmeliyiz. Ancak kendimizi bu görevlere adanmışızda, Yeni Ahit ile günümüz arasındaki birçok kültürel kopuklukla başa çıkabileceğiz.

Londra'da harika bir söz var. Adı "boşluğa dikkat et". Yeraltı metrosundan platforma çıktığınızda, aralarında bir boşluk olduğunu ve sürekli verilen şu uyarı olduğunu duyarsınız: "Boşluğa dikkat edin. Boşluğa dikkat edin." Ve bu, Yeni Ahit'i yorumlarken, öğretirken ve vaaz ederken, Yeni Ahit'in kültürel bağlamını anlamamanın önemini, "boşluğa dikkate almamız" gerektiğinin neden dikkate alınması gerektiğine dair önemli bir fikir içerir.

O zaman ve şimdi arasında bir boşluk var. Kullanılan dilde bir boşluk var. Sosyal kimliklerin nasıl yaratıldığı konusunda bir boşluk var. Akrabalığın nasıl anlaşıldığına dair bir boşluk var. 2000 yıl önceki yaşamın hemen her alanında ve bugünkü yaşamda bir boşluk var. Ve boşluğu önemsemesek, boşluğu kaçınılmaz olarak kendi kültürümüzle, kendi anlayışımızla dolduracağız. Metnin hayatımıza nasıl uygulandığını görmek için metni dinlemek yerine aslında tam tersini yapıyoruz. Hayatımızı, metni anlama biçimi haline getiriyoruz. Metin bize konuşacağına biz metine konuşuyoruz. Ve bu sebeple bazı şeyleri özleyeceğiz ... Orijinal mesajın esinlenmiş olduğuna inanırsak, o zaman kendi sosyal düşüncemizi empoze edebilmek için değil, Tanrı Sözü'nü dinleyebilmek için boşluğu dikkate almaya çalışmak isteriz.

-Dr. Mark A. Jennings

Bu çığır açan düşüncelerin ve kültürel değerlendirmelerin süreklilikleri ve süreksizlikleri ni göz önünde bulundurularak, kişisel düşüncelerin neden Yeni Ahit teolojisini dikkatlice incelememizi gerektirdiğine bakalım.

Kişisel

Hepimiz ortak deneyimlerimizden insanların tamamen aynı olmadığını biliyoruz. Aynı kültürde yaşayan insanlar bile farklıdır. Çoğu zaman, uzak yerlerden insanlarla tanıştığımızda veya geçmişten insanlarla ilgili bir şeyler okuduğumuzda, psikolojik, duygusal ve ruhsal farklılıkların çok büyük olabileceğini fark ederiz. Hepimizin farklı deneyimleri, güçleri, korkuları, yetenekleri, ruhsal eğilimleri vardır; insanlar arasındaki farklılıkların listesi çok uzun. Bu nedenle, Yeni Ahit teolojisini incelediğimizde, günümüzdeki ve Yeni Ahit günlerindeki insanlar arasındaki benzerliklere ve farklılıklara gereken dikkati göstermeliyiz.

Kişisel hususlara, önceki tartışmalarımızla aynı çizgide bakacağız. İlk olarak, modern ve Yeni Ahit insanları arasındaki kişisel süreklilik nedir? İkinci olarak da, aralarındaki süreksizlikler nelerdir? Sürekliliklerle başlayalım.

a) Süreklilikler

Kutsal Kitap perspektifinden bakıldığında, onlardan öğrenmekten emin olduğumuz ve Yeni Ahit teolojisini yapmamız gerektiği şekilde uyguladığımız insanlar arasında yeterince benzerlik vardır. Hatta Kutsal Yazılar, Yeni Ahit zamanındaki bütün insanların ve bugünkülerin aynı türde insanlar olduğunu öğretir. Yeni Ahit'teki yazarlar, dinleyiciler ve öbür insan figürleri, bizim de olduğumuz gibi Tanrı'nın suretleridir. Onlar da bizim gibi

mantıklı ve nedenseller. Bugün yaptığımız gibi sevinç ve üzüntüyle tepki verdiler. Ve bizim gibi, onlar da Mesih'te kurtarılmaya ihtiyaç duyan Tanrı'nın düşmüş suretleriydi. Günahla mücadele ettiler ve bu düşmüş dünyada acı ve zorluklara katlandılar. Ve Yeni Antlaşma günlerinde Mesih'e iman edenler, bugün olduğu gibi, kişisel yaşamlarında Tanrı'nın bağışlamasının lütfunu ve Kutsal Ruh'un bereketini yaşadılar. Bunlar ve diğer birçok kişisel süreklilik nedeniyle, Yeni Ahit'i okuduğumuzda çoğu zaman o zamanın insanlarıyla kolayca bağlantı kurabiliriz.

Örneğin, Romalılar 9:2-4'te, Pavlus Yahudi dostlarına karşı derin duygularını dile getirmiştir:

“Yüreğimde büyük bir keder, dinmeyen bir acı var. Kardeşlerimin, soydaşlarım olan İsraililer'in yerine ben kendim lanetlenip Mesih'ten uzaklaştırılmayı dilerdim. Evlatlığa kabul edilenler, Tanrı'nın yüceliğini görenler onlardır. Antlaşmalar, buyrulan Kutsal Yasa, tapınma düzeni, vaatler onlarındır.” (Romalılar 9:2-4)

Bu ayetler Pavlus'un çok kişisel ve duygusal deneyimini ortaya koymaktadır. Ve insan kişiliği, Pavlus'un gününden bizimkine o kadar değişmedi ki, onun duygularıyla empati kuramayız. Bunun gibi kişisel süreklilikler, Yeni Ahit yazarlarının, izleyicilerinin ve karakterlerinin yaşadıklarını kavramamızı genellikle nispeten kolaylaştırır. Ve onların deneyimlerini kendi günümüze de uygulayabiliriz.

Aynı zamanda, Yeni Ahit'teki kişisel düşünceler bir dizi kişisel sürekliliği içerirken, Yeni Ahit teolojisini anlamamızı ve uygulamamızı zorlaştıran birçok kişisel süreksizlikler de vardır.

b) Süreksizlikler

Yeni Ahit, genellikle bugün bildiklerimizden o kadar farklı olan belirli türden insanlara hitap eder ki, bazen doğru bağlantıları kurmakta zorlanırız. Kişisel, duygusal eğilimler, hatta yaş ve cinsiyet gibi sorunlar, dikkatli bir çalışma ile aşılması gereken engelleri ortaya çıkarabilir.

Tanrı, farklı ortamlardan gelen ve farklı altyapılara sahip her insanı önemsiyor. Kutsal Kitap'ın her yerinde, İncil'in farklı bölümlerinde aslında kaç farklı geçmiş ve kaç farklı kültürden bahsedildiğini görebiliriz. Ve aynı şekilde, Tanrı'nın bu insanlarla kendi ortamlarında nasıl konuştuğunu anladığımızda, bunu kendimize örnek olarak alabilir ve bunları bugün kendi farklı ortamlarımızda yeniden uygulayabiliriz. Tanrı bunları, belirli ortamlar için somut yollarla verdi ve somut şekillerde ve belirli ortamlarda uygulanmasını bekliyor.

Ancak metinde yer alan doğru ilkeleri edinmemiz önemlidir, böylece onları doğru şekillerde yeniden uygulayabiliriz.

-Dr. Craig S. Keener

Örneğin Efesliler 6:5,9'da Pavlus iki tür insandan söz etmiştir. Orada şunları demiştir:

“Ey köleler, dünyadaki efendilerinizin sözünü Mesih'in sözünü dinler gibi saygı ve korkuyla, saf yürekle dinleyin... Ey efendiler, siz de kölelerinize aynı biçimde davranın. Artık onları tehdit etmeyin. Onların da sizin de Efendiniz'in göklerde olduğunu ve insanlar arasında ayırım yapmadığını biliyorsunuz.” (Efesliler 6:5,9)

Çoğumuz bu sözleri okuduğumuzda, Pavlus'un Efes'teki kilisede bulunan kölelere ve efendilere söylediklerine dair yüzeysel bir farkındalık kazanırız. Ancak Mesih'teki bu kardeşlerin karşılaştıkları mücadeleler hakkındaki farkındalığımız ciddi şekilde sınırlıdır çünkü çoğumuz hiçbir zaman köle veya efendi olmadık.

Bunlar bugün bizden çok farklı insanlardı. Ve bu nedenle Efes gibi yerlerde bu insanların birinci yüzyılda yaşadıklarını öğrenmek için gayretle çalışmalıyız. Ancak o zaman kendi günümüz için uygun paralellikler kurmaya başlayabilir ve Pavlus'un bu pasajda sunduğu teolojik bakış açılarını anlayabiliriz.

Ne zaman Yeni Ahit'i nasıl uygulayacağımızı anlamaya çalışsak, her zaman ortaya çıkması gereken anahtar kelime "bağlam" dır. Kutsal Yazılar'ın uygulamasının çok kesin ve kuru bir şekilde istesek de, neredeyse tahta gibi, Yeni Ahit zamanlarında bile durum böyle değildi. Pavlus'un bir durumda "Evet, Timoteus, müjde uğruna sünnet edilmelisin" demesi beni her zaman büyülemiştir. Ve başka bir durumda, arkadaşlarından birine, "Hayır, müjde uğruna sünnet edilmemelisin" der. O halde kültürel ortama bağlı olarak aynı eylem doğru ya da yanlış olabiliyordu. Bir vakada, "Timoteus, Yahudilere ulaşabilmemiz için sünnet olmalısın." Bu müjde uğrunadır. Öteki ortamda, Titus olduğuna inanıyorum, "Sünnet edilmemelisin çünkü sünnet olmanı isteyenler kurtuluş için gerekli olanın bu olduğunu düşünüyorlar ve bu müjdeye aykırıdır." Bu nedenle, mevcut kültürel durumumuzun ne olduğunu ve Kutsal Kitap ilkelerinin buna nasıl uygulandığını gerçekten anlamamız gerekiyor. Ve bu, Kutsal Yazıları anladığımız kadar kültürü de gerçekten anlamamız gerektiği anlamına gelir.

Yeni Ahit günlerinde sağlıklı ve hasta, engelli, güçlü, zayıf, zengin, fakir, genç ve yaşlı, babalar, anneler, kız kardeşler ve kardeşler, Yeni Ahit teolojisini uygun yollarla kucaklamak zorunda kaldılar. kendi günlerinde oldukları kişiler için. Bir dereceye kadar, bunlar ve benzer kişisel faktörler, Yeni Ahit teolojisini günümüze nasıl uyguladığımızı her zaman etkileyecektir. Ve bu kişisel düşünceler hepimizi Yeni Ahit'i özenle incelemeye zorluyor.

SONUÇ

Bu derste, Mesih'in takipçilerinin neden Yeni Ahit teolojisini incelemesi gerektiğini araştırdık. Yeni Ahit'in ilhamına ve otoritesine baktık ve kendimizi çalışmaya vermemiz gerektiğini gördük, çünkü Yeni Ahit Tanrı tarafından solunmuştur. Ayrıca, Yeni Ahit zamanları ile bizimki arasındaki çağsal, kültürel ve kişisel sürekliliklerin ve süreksizliklerin, kendimizi Yeni Ahit teolojisini anlamaya ve uygulamaya adamamızı gerektirdiğini de düşündük.

Yeni Ahit, sıradan bir bakıştan çok daha fazlasını hak eden türden bir kitaptır. Tanrı'nın kilisesi için Sözü olarak, onu olabildiğince iyi anlamak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır olmalıyız. Sonraki derslerde bu hedefe ulaşmanın birkaç önemli yoluna odaklanacağız. Ve biz bunu yaparken, Kutsal Kitap'ın bu bölümüne dikkatlice düşünmenin getirdiği faydaların çoğunu göreceğiz. Ve kendimizi neden Yeni Ahit teolojisi çalışmasına vermemiz gerektiğini tekrar tekrar göreceğiz.

DEĞERLENDİRME SORULARI

1. Kutsal Kitap'ta, Yeni Ahit'teki ilhamı ve otoriteyi destekleyen ne gibi onaylar bulunur?
2. Yeni Ahit'in ilhamına ilişkin olan üç bakış açısı nedir?
3. Bugün ve Yeni ahit zamanı arasında olan, çığır açan süreklilik ve süreksizlikleri listeleyiniz ve açıklayınız.
4. Bizler ve Yeni Ahit orijinal dinleyicileri arasındaki kültürel süreklilik ve süreksizlikleri değerlendirmek neden bize yardımcıdır?
5. Bizler ve Yeni Ahit orijinal dinleyicileri arasındaki kişisel süreklilik ve süreksizlikler nelerdir?

UYGULAMA SORULARI

1. Timoteos 2:15'te Pavlus, Kutsal Yazılar'ı anlamamanın yoğun bir çalışma gerektirdiğinden bahsetmiştir. Yeni Ahit teolojisini anlama yolundaki çabanızda nasıl motive kalabilirsiniz?
2. Yeni Ahit doğrudan size yazılmamasına rağmen, sizin için nasıl otoriter olabiliyor? Kutsal Yazılar'ın sizin için uygulanabilir olduğuna nasıl ikna oldunuz?
3. Tanrı, Kutsal Yazılar'ın içerisindeki sözleri organik esin yoluyla yapılandırmayı seçmiştir. Bu bakış, Kutsal Yazılar'ın doğru ve güvenilir olduğunu onaylamamıza nasıl yardımcı olmuştur?
4. Başkalarını Yeni Ahit'in altyapısını çalışmaya yönlendirmenizdeki ve yardımcı olabilmemizdeki belli başlı yollar nelerdir?
5. Yeni Ahit'i yorumlayıp uyguladığınızda, günümüz ve Yeni Ahit dönemi arasındaki kültürel süreksizliklerin üstünden gelebilmenizi sağlayabilecek hangi metodları kullanabilirsiniz?
6. Yeni Ahit yazarları çoğunlukla dinleyicilerinden, kendi içsel amaçlarından anlam çıkarmalarını beklerler. Kendi durumlarınız için Yeni Ahit'in etkilerini keşfetmek adına hangi adımları atabilirsiniz?
7. Günümüz ve Yeni Ahit zamanları arasındaki çığır açan, kültürel ve kişisel süreklilikleri listeleyip açıklayınız. Bu süreklilikler, sizin Yeni Ahit döneminde yaşamış olan Hristiyanlarla aranızda bir bağ olduğu hissini sağladı mı? Cevabınızı açıklayınız.

- 8. Günümüz ve Yeni Ahit dönemi arasında süreksizlikler olsa bile, Kutsal Kitap'ın ilişkili olduğuna dair bağlılığımızı nasıl savunursunuz?**
- 9. Günümüz ve Yeni Ahit dönemi arasındaki süreklilik ve süreksizliklerin farkında olmak mjdeciliğe nasıl yardımcı oluyor? Bu süreklilik ve süreksizliği müjdeyi yayma yolunda nasıl kullanacağımıza dair bir örnek veriniz.**
- 10. Bu dersten öğrendiğiniz en önemli Şey nedir?**

Ders 2: Tanrı'nın Krallığı

İÇERİK

I. GİRİŞ

II. İYİ HABERLER

A. Anlam

B. Tanrı'nın Krallığı

1. Sarsılmaz Egemenlik

2. Gelişen Krallık

C. Gelişen Önem

1. İsrail'in Başarısızlıkları

2. İsrail'in Umutları

III. GELİŞ

A. Beklentiler

B. Üçlü zafer

1. Yenilgi

2. Kurtuluş

IV. SONUÇ

V. DEĞERLENDİRME SORULARI

VI. UYGULAMA SORULARI

GİRİŞ

Karmaşık bir hikayeyi her okuduğunuzda, birçok ayrıntısında kaybolmak kolaydır. Ancak bu sorunu önlemenin bir yolu, hikayenin daha önemli kısımlarını belirlemek ve sonra bunlara defalarca değinmektir. Ana unsurları göz önünde bulundurarak detayların nasıl birbirine uyduğunu görebiliriz. Yeni Ahit teolojisini anlamak söz konusu olduğunda birçok yönden aynı tür şeyler doğrudur. Kutsal Yazılar'ı incelemeye başladığımızda, yönlerimizi kaybetmek kolay olacak kadar çok ayrıntı keşfederiz. Bu nedenle, Yeni Ahit'teki ana fikirleri belirlemeye ve bunlara defalarca atıfta bulunmaya dikkat etmeliyiz.

Bu, Yeni Ahit'te Krallık ve Antlaşma serimizdeki ikinci ders ve biz buna "Tanrı'nın Krallığı" adını verdik. Bu derste, Yeni Ahit'in en önemli öğretilerinden birine işaret edeceğiz: Tanrı'nın krallığına.

Göreceğimiz gibi, Yeni Ahit'te Tanrı'nın krallığı teması o kadar önemlidir ki, gerektiği gibi anlaşıldığında Yeni Ahit teolojisi krallık teolojisidir. Başka bir deyişle, Yeni Ahit yazarlarının yazdığı her şey bir dereceye kadar Tanrı'nın krallığını açıklamaya ve ilerletmeye adanmıştı.

Yeni Ahit teolojisinde Tanrı'nın krallığının önemini iki açıdan inceleyeceğiz. İlk olarak, Yeni Ahit yazarlarının krallığın iyi haberi veya müjdesi dedikleri şeye bakacağız. İkincisi, krallığın gelişinin, yazdıkları her şeyi nasıl etkilediğine işaret edeceğiz. Bu iki konu, Tanrı'nın krallığı doktrininin Yeni Ahit'in her boyutunu desteklediğini görmemize yardımcı olacaktır. Krallığın iyi haberleriyle başlayalım.

İYİ HABERLER

Yeni Ahit'e aşına olan herkes, onun teolojisinin çok karmaşık olduğunu bilir. Ancak, herkesin anlamaya ve hayata uygulamaya çalışması gereken bir Yeni Ahit öğretisi varsa, bu müjde olmalıdır. Aslında çoğumuz, Mesih'in iyi haberini anlamazsak, Yeni Ahit teolojisinin herhangi bir yönünü anlama yeteneğimizin ciddi şekilde sınırlı olduğunu kabul ederiz. Ancak bu ciddi bir soruyu gündeme getiriyor. Yeni Ahit teolojisinde müjde veya "iyi haber" neden bu kadar önemlidir? Neden Yeni Ahit'te bulunan birçok öğretilerden açıkça daha fazlasıdır? Göreceğimiz gibi, Müjde Yeni Ahit teolojisinde Tanrı'nın krallığı hakkındaki daha geniş öğretiyle bağlantısı nedeniyle çok önemlidir. Ve Tanrı'nın krallığı hakkındaki bu iyi haber doktrini Yeni Ahit teolojisinin her boyutunu şekillendiriyor.

Krallığın iyi haberlerine üç adımda bakacağız. İlk olarak, iyi haberin anlamını ele alacağız. İkinci olarak, Tanrı'nın krallığının temel kavramını keşfedeceğiz. Üçüncüsü, bu temanın İncil tarihinde gelişen öneminin izini süreceğiz. Tanrı'nın krallığının iyi haberinin anlamı ile başlayalım.

Anlam

Krallığın müjdesi, bizim için Kral olan Rab'den açıklanan iyi haberi söylemenin bir yoludur. Özellikle, İsa hakkındaki Yeni Antlaşma bildirilerini düşündüğümüzde, bu "kralın geldi" duyurusudur. Ancak sadece "kral geldi" değil, aynı zamanda İsa'nın krallığı, lordluğu ilan edilmiş, ölümünün ve dirilişinin krallığını onayladığı temelinde ilan edilmiştir. Öyleyse, iyi haberin zaten olmuş bir şeyin beyanı olduğu duygusu var. Nasıl yaşadığımızı dair etkileri var. Ama iyi haber şu ki İsa geldi; ölümden daha gizemli bir şekilde ölümü yendi ... Demek ki Tanrı bize bu müjdeyi çoktan gerçekleştirmiş gibi bildiriyor. Bununla birlikte, iyi haberin sonsuzluğa etkileri olacağına dair hala yerine getirilmesi gereken vaatler var.

-Dr. Richard Lints

Luka 4:43'te İsa, hizmetinin amacını şu şekilde özetlemiştir:

“Ama İsa, “Öbür kentlerde de Tanrı'nın Egemenliği'yle ilgili Müjde'yi yaymam gerek” dedi. “Çünkü bunun için gönderildim.” (Luka 4:43)

“İyi haber” kelimesi Luka 4: 43'te sadece bir kez geçse de aslında bu ayette iyi haber kavramı iki kez belirtilmiştir. "İyi haber" ifadesi, Yeni Ahit'te yaklaşık 76 kez geçen Yunanca isim euangelion'dan gelmektedir. Euangelion'un etimolojisi, "iyi bir duyuru" veya "iyi bir mesaj" gibi bir şey ifade ettiğini gösterir.

Ancak, bu ayette İsa'nın "iyi haberi duyurması gerektiğini" söylediğine dikkat edin. Yunanca "ilan etmek" fiili euangelizo'dur. Bu terim, euangelion ile aynı Yunanca terim ailesinden gelir ve “iyi haberleri ilan etmek veya duyurmak” anlamına gelir. Yeni Ahit'te yaklaşık 54 kez geçmektedir. Bu terimlerin sıklığı, bu kavramın Yeni Ahit yazarları için ne kadar önemli olduğuna işaret etmektedir.

Bugün birçok Müjdecî, iyi haberi veya müjdeyi, bir bireyin Mesih'te kurtuluşu bulmak için atması gereken adımların açıklaması olarak düşünüyor. Ancak bu, İsa'nın aklındaki fikir değildi. Mesih'in takipçisi olacağımızı paylaşmaya hazır olmamız gerektiği gibi, Kutsal Yazılardaki iyi haber çok daha önemli bir şey hakkındadır. Göreceğimiz gibi, herhangi bir bireyin veya bir grup insanın kurtuluşuna atıfta bulunmak yerine, Müjde, Tanrı'nın krallığı için zaferin iyi haberleridir.

Bunu anlamak için, Yeni Ahit'in yazarlarının Eski Ahit'in Yunanca çevirisi olan Septuaginta'dan “iyi haberi duyurun” ifadesinin altını çizdiklerini anlamamız gerekir. Septuaginta, daha önce bahsettiğimiz aynı fiili, euangelizo'yu, yaklaşık 20 kez kullanır. Bu kelime, "iyi haber getirmek veya duyurmak" anlamına gelen İbranice fiil basarını tercüme eder. Ancak 1 Samuel 31: 9 ve 2 Samuel 18:19 gibi pasajlar, bu sözlerin krallara ve krallıklara atıfta bulunulduğunda, savaşta zaferin müjdesini ifade ettiklerini gösteriyor. Bu

gözlem önemlidir, çünkü Yeni Ahit'teki "iyi haber" genellikle Tanrı'nın krallığının zaferiyle ilişkilendirilir. Gerçekte, Luka 4:43'te İsa şöyle demişti:

“Ama İsa, “Öbür kentlerde de Tanrı'nın Egemenliği'yle ilgili Müjde'yi yaymam gerek” dedi. “Çünkü bunun için gönderildim.”(Luka 4:43)

Buradaki beyanı aslında aşağıdaki cümle gibi de çevirebiliriz:

“Ama İsa, “Öbür kentlere de Tanrı'nın Egemenliği'nin (zaferi ile) ilgili Müjdeyi yaymam gerek” dedi.” (Luka 4:43)

Yeni Ahit, Tanrı'nın krallığı için zaferin iyi haberinden bahsettiğinde, bu dersin ilerleyen bölümlerinde göreceğimiz gibi, çok özel bir zafere atıfta bulunur. Bu yüzden, ilk bakışta tuhaf görünse de, Yeni Ahit'teki iyi haber veya müjdenin temel kavramının Tanrı'nın krallığı "[için zafer]" in iyi haberi olduğunu kabul etmeliyiz.

Krallığın iyi haberinin, Tanrı'nın krallığı için zaferin iyi haberi anlamına geldiğini gördükten sonra, artık Tanrı'nın krallığının temel kavramını keşfetmeye hazırız.

Tanrı'nın Krallığı

Tanrı'nın krallığı, Yeni Ahit'te özellikle müjde ile en az yedi kez ilişkilendirilmiştir. Matta 4:23, 9:35; ve 24:14; Luka 4:43; 8: 1; ve 16:16; ve Elçilerin İşleri 8:12 sadece küçük değişikliklerle birlikte "krallığın iyi haberi" ifadesini görüyoruz. Bu sıklık, Müjde'yi - ya da zafer mesajını - Tanrı'nın krallığına bağlamanın önemine işaret eder. Ancak bunu anlamak için önce İsa ve takipçilerinin Tanrı'nın krallığından söz ederken ne demek istediğini anlamalıyız.

Tanrı'nın krallığı, Tanrı'nın yerinde Tanrı'nın halkı üzerinde Tanrı'nın egemenliğidir. Tanrı'nın halkı Adem ve Havva'nın Tanrı ile ilişki içinde olduğu, Tanrı'nın hükümdar olduğu ve Cennet Bahçesinde Tanrı'nın yerinde oldukları Yaratılış 1 ve 2'de İncil'in tam başında görüyoruz. Sonra, günah yoluyla, bu berbatır, ancak Tanrı krallığını önce İbrahim ve sonra İbrahim'in torunları ve daha sonra İsrail ulusuyla göçün ardından Musa aracılığıyla yeniden oluşturur. Bu, Tanrı'nın, Tanrı'nın halkı İsrail ve nihayetinde Tanrı'nın yerine, Kenan ülkesi

üzerindeki egemenliğidir. Ama sonra, Mesih'in gelişiyle yörünge daha da tam olarak gerçekleştiğini görüyoruz ve Tanrı'nın, Mesih aracılığıyla, atanmış kralı olarak hüküm sürdüğünü görüyoruz. Ve Tanrı'nın halkı, Yahudiler ve Yahudi olmayanlardan, her millettten ve tüm kabilelerden ve dillerden insanlardan oluşur, ancak Tanrı'nın yeri Yeni Kudüs'dür, coğrafi bir konumdan ziyade cennetteki evimizdir ... Öyleyse, Yeni Ahit'te krallığın Tanrı'nın Tanrısı şimdi, dünyanın her tarafına dağılmış ve belirli bir yerde, coğrafi yerde değil, ama ruhsal yuvamız olan cennette bulunan her kabileden, millettten ve dilden halkı üzerinde Mesih'in hükümdarlığı aracılığıyla var. Ama sonra, Yeni Ahit bize, İsa döndüğünde Tanrı'nın krallığının nasıl olacağına dair bir fikir veriyor ve bu krallık şu anda bu dünyada bir şekilde gizlenmiş olsa da, Mesih geri döndüğünde açıkça görülecektir; her diz eğilecek, her dil İsa Mesih'in Rab olduğunu itiraf edecek ve Tanrı, kendisini tanıyan ve gökteki Yeni Kudüs'te ona Baba diyen halkı üzerinde kralı Mesih aracılığıyla mükemmel bir şekilde hüküm sürecek.

-Dr. Constantine R. Campbell

Kutsal Yazılar, Tanrı'nın krallığına iki temel yoldan atıfta bulunur. Bir yandan, Tanrı'nın sarsılmaz egemenliği veya tüm yaratılış üzerindeki değişmez egemenliği açısından sık sık Tanrı'nın krallığından söz eder. Aynı zamanda, onun gelişmekte olan krallığına ve Tanrı'nın insanlık tarihi boyunca krallığını ortaya koyma şekline de atıfta bulunur. Önce sarsılmaz egemenliğine bakalım.

a) Sarsılmaz Egemenlik

1 Tarihler 29:11 ve 1 Timoteos 6:15 gibi pasajlar tüm yaratılıştan Tanrı'nın krallığı olarak bahseder, çünkü Tanrı her zaman yönetmiştir ve her zaman yaptığı her şeye hükmedecektir. Kutsal Yazıların Tanrı'nın egemenliğinden hem cennette hem de yeryüzünde olmak üzere iki düzeyde gerçekleştiğinden bahsettiğini unutmamalıyız.

Cennetle ilgili olarak, Kutsal Yazılar 1 Krallar 8:27 gibi yerlerde Tanrı'nın krallığından bahseder. Süleyman bu ayette, "göklerin, hatta en yüksek göklerin" "[Tanrı'yı] içermeyen" yaratılmış bir yer olduğunu açıkça belirtmiştir. Ama Tanrı hala oradaki yaratıklarının önünde kendini küçümsüyor ve ifşa ediyor.

Yeşaya 6: 1 gibi pasajlar; 2 Tarihler 18:18; İş 1: 6; Mezmur 82: 1; ve Daniel 7: 9-10; Luka 22:30 gibi Yeni Ahit pasajlarının yanı sıra; ve Vahiy 4-6, cennetin, her türlü faaliyetin gerçekleştiği görünür dünyanın üzerindeki Tanrı'nın sarayı olduğunu belirtir. Tanrı cennette tahta çıktığı için raporlar alır, dualar duyar, düşünür, planlar yapar ve kraliyet kararları verir. Manevi yaratıkları yeryüzündeki emrini yerine getirmeleri için yönlendirir. Hatta zaman zaman, özel seçilmiş insanlara vizyonlar aracılığıyla sarayına giriş izni verir ve onları hizmetine verir. Gökteki mahkemesinde suçu ve masumiyeti ilan ediyor ve manevi

yaratıkları, bireysel insanları ve ulusları adalet ve merhametine göre cezalandırıyor. Ancak Tanrı'nın göksel eylemleri, sadece cennete krallığını yönlendirmez. Aynı zamanda yarattığı alt alemlerde - yeryüzünde de egemendir.

Kutsal Yazılar Tanrı'nın krallığından Tanrı'nın hem gökte hem de yeryüzündeki sarsılmaz egemenliği olarak söz etse de, İsa ve Yeni Ahit yazarları yeryüzündeki Tanrı'nın krallığından söz ettiklerinde, akıllarında Tanrı'nın ortaya çıkan krallığı dediğimiz şeyi düşünmüşlerdi. Ve Tanrı'nın krallığını insanlık tarihi boyunca nasıl ortaya çıkardığını bu dünyasal alemde görebiliriz.

b) Gelişen Krallık

Şimdi, az önce söylediğimiz gibi, Tanrı her zaman yaratılışının tam kontrolünü elinde tuttu ve her zaman da öyle olacak. Ancak Tanrı'nın gelişmekte olan krallığı, Tanrı'nın tarih boyunca yaratılış üzerindeki egemenliğini ortaya koyduğu, sergilediği veya gösterdiği belirli bir yola atıfta bulunur. Bu nedenle, Kutsal Yazılar Tanrı'nın gökteki krallığını nasıl açıkladığını doğrularken, İncil yazarları en çok dikkatlerini Tanrı'nın yeryüzündeki krallığını nasıl ortaya çıkardığını açıklamaya verirler.

Başlangıçta Tanrı, krallığını Cennet Bahçesi'nde gözle görülür bir şekilde sergiledi. İlk insanları o kutsal bahçeye koydu ve onları görünür krallığını tüm dünyaya yaymaları için görevlendirdi. Dünyayı Tanrı'nın imajı olan soylular ve rahipler olarak dolduracak ve bastıracaklardı. Ancak Şeytan, Adem ve Havva'yı krallık için büyük bir gerilemeye sürükledi. Yanıt olarak Tanrı, yarattığı şeyi lanetledi ve insanlığın görevini daha da zorlaştırdı. İnsanlığı iki rakip gruba ayırdı: Tanrı'ya hizmet edenler ve Şeytan'ın Tanrı'ya karşı isyanına katılmaya devam edenler.

Bu rekabet, Kutsal Kitap tarihi boyunca pek çok biçim aldı ve Tanrı'nın krallığı için birçok zorluğa yol açtı. Ancak Kutsal Yazılar, Tanrı'nın sonunda kendisine karşı çıkan herkese karşı zafer kazanacağını defalarca gösterir. Onun görüntüsü yeryüzünü doldurup üzerinde hakimiyet kurmayı başaracak ve Tanrı'nın krallığının harikaları her yerde açığa çıkacak. Ve o zaman, Tanrı'nın tüm isyanlara karşı zaferi o kadar büyük olacak ki, her yaratık onu yaratılışın Kralı olarak kabul edecek. Elçi Pavlus'un Filipililer 2:10-11'de anlattığı gibi:

“Öyle ki, İsa'nın adı anıldığında gökteki, yerdeki ve yer altındakilerin hepsi diz çöksün ve her dil, Baba Tanrı'nın yüceltilmesi için İsa Mesih'in Rab olduğunu açıkça söylesin.” (Filipililer 2:10-11)

Tarihin amacına ilişkin bu görkemli vizyon, İsa ve takipçilerinin "Tanrı'nın krallığının iyi haberi" olarak ilan ettikleri zaferdir.

Şimdi, hem iyi haberlere hem de Tanrı'nın krallığına bakarak, krallığın iyi haberinin temel kavramını çizdiğimiz göre, Tanrı'nın krallığı için bu zafer ilanının gelişen önemine dönmeliyiz.

Gelişen Önem

Krallık için zaferin iyi haberi, Yeni Ahit teolojisinin dokusuna o kadar derinlemesine işlenmiştir ki, Yeni Ahit'in her yerinde açıkça veya örtük olarak görünür. Yeni Ahit yazıldığında, Tanrı'nın krallığı için zafer umudu o kadar önem kazanmıştı ki, Yeni Ahit teolojisinin her boyutuna nüfuz etmişti.

Yeni Ahit teolojisinde Tanrı'nın krallığının gelişen öneminin izini sürmenin birçok yolu vardır, ancak amaçlarımız için sadece iki yöne bakacağız. Önce İsrail'in Yeni Ahit günlerine kadar giden başarısızlıklarını ele alacağız. İkincisi, Mesih'in gelişinden önce İsrail'in krallığa ilişkin umutlarını araştıracağız. Önce İsrail'in başarısızlıklarını düşünelim.

a) İsrail'in Başarısızlıkları

Günahın yaratılışı ve insan ırkını bir lanet altına soktukten sonra, Tanrı, ilk olarak Adem ve Havva'ya verdiği krallık görevini yerine getirmek için İbrahim'i ve soyundan gelenleri seçti. Tanrı, İbrahim'in ailesini çoğaltmaya söz verdi. Ve İbrahim'in soyundan gelenlere, Tanrı'nın kutsamalarını tüm dünyaya yaymak için başlangıç noktası olarak Vaat Edilmiş Toprakları verdi. Musa ve Yeşu günlerinde Tanrı, İsrailoğullarına Kenanlılara ve Kenanlıların hizmet ettiği şeytani ruhlara karşı zafer vererek İsrailoğullarının ayrıcalıklarını ve sorumluluklarını daha da ileri götürdü. Daha sonra Davut, Süleyman ve İsrail ve Yahuda'nın birkaç diğer kralı, Tanrı'nın krallığını diğer milletlere genişletme konusunda önemli başarılar elde etti. Aslında, Süleyman'ın saltanatının zirvesinde İsrail dünyanın en görkemli imparatorluklarından biriydi.

Bu ayrıcalıklara rağmen, İbrahim'in soyunun her nesli bir şekilde Tanrı'yı yüzüstü bıraktı. Fakat Tanrı sabır gösterdi ve günahlarına rağmen ilerlemelerini sağladı. Ne yazık ki, Tanrı'nın halkı bir kraliyet hanedanı ve başkentte bir tapınakla kendi krallığı olduktan sonra, İsrail'in başarısızlıkları o kadar açık hale geldi ki, Tanrı onlara karşı hüküm verdi. Asur ve Babil'in kötü imparatorluklarını savaşta İsrail'i fethetmeye çağırdı. Bu şiddetli yenilgiler sonunda Davut'un evini yerinden etti, tapınağı yok etti, Kudüs'ü yıktı ve İsrailoğullarının çoğunu sürgüne gönderdi. Vaat Edilmiş Topraklar harabeye döndü. Ve Eski Antlaşma'nın sonunda, Tanrı'nın krallığının başarıları neredeyse yok olmuş gibiydi. Yeni Ahit zamanında, Tanrı'nın İsrail'deki krallığı, Yahudi olmayan ulusların zulmü ve 500 yıldan uzun süredir hizmet ettikleri sahte şeytani tanrılar altında acı çekti.

Ne yazık ki, modern Hıristiyanlar bu deneyimlerden o kadar uzaktalar ki, çoğumuz Tanrı'nın krallığının Eski Ahit'teki yenilgisinin Yeni Ahit teolojisini ne kadar etkilediğinin farkında değiliz. Ancak, İsrail'in Yahudi olmayan uluslara boyun eğmesi, İsa'nın takipçileri de dahil

olmak üzere, birinci yüzyılda Yahudilerin zihnini büyük ölçüde etkiliyordu. Birinci yüzyıl Yahudileri, sürgünün Tanrı'nın görünür krallığının sonu olduğunu merak ettiler. Tanrı'nın krallığı için umut verici bir iyi haber var mıydı? Bu iklim, Yeni Ahit yazarlarının Tanrı'nın krallığının sona ermediği konusunda ısrar etmesine yol açtı. Hepsi kaybolmadı. Nasıralı İsa, sürgünün sona ereceği müjdesini duyurmuştu. Ve İsrail'in başarısızlıklarına rağmen Tanrı'nın muzaffer krallığı tüm dünyada Mesih'de kurulacaktı.

İsrail'in başarısızlıkları sayesinde krallığın artan önemini gördüğümüze göre, sürgünden sonra İsrail'in Tanrı'nın krallığı umutlarına bakmaya hazırız.

b) İsrail'in Umutları

Tanrı, Eski Ahit'te peygamberleri aracılığıyla İsrail'i, sadakatsizlikleri nedeniyle yaklaşan yenilgileri ve sürgünleri konusunda uyarmak için konuştu. Ancak merhametiyle, peygamberlere sürgünde olanları büyük bir zafer umuduyla tövbe etmeye çağırmaları için ilham verdi. Bu kehanetler karmaşıktı, ancak genel anlamda İsrail, Tanrı'nın düşmanlarını yenip halkını dünya çapındaki görkemli krallığının kutsamalarına teslim edeceği zamanı umuyordu.

Bu umutları Eski Ahit kehanetinde pek çok yerde görebiliriz, ancak zaman uğruna, Yeşaya 52'deki iyi bilinen bir kehanetin sadece iki ayetini ele alacağız. İlk olarak, Yeşaya 52: 7'de okuyoruz:

“Dağları aşıp gelen müjdecinin ayakları ne güzeldir! O müjdeci ki, esenlik duyuruyor. İyilik müjdesi getiriyor, kurtuluş haberi veriyor. Siyon halkına, “Tanrınız egemenlik sürüyor!” diye ilan ediyor.” (Yeşaya 52:7)

Bu ayet bizim için önemlidir, çünkü Tanrı'nın krallığı için zaferin müjdesini açıkça belirtmektedir. Aynı zamanda, Yeşaya'nın benzer bir açıklamada bulunduğu Yeşaya 40: 9 ile yakından paraleldir. Bu iki pasajın daha geniş bağlamları, "iyi haberin", İsrail'in sürgününün sona ermesinin ardından Tanrı'nın krallığının eşi benzeri görülmemiş zaferine atıfta bulunduğunu göstermektedir. Bu umut dolu tahminler, birinci yüzyıldaki Yahudilerin büyük çoğunluğunun teolojik yansımalarına nüfuz etti. Ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Yeni Ahit teolojisine de nüfuz ediyorlar.

Eski Ahit anlatısına bir bütün olarak sürgün teması hakimdir. Adem ve Havva ile Cennet Bahçesi'ne kadar uzanıyor ve bu sadece İsrail'in kendi tarihinde özetlendi. Ve böylece, Eski Ahit anlatısında çok büyük görünen bu tür iç karartıcı olaylar, doğal olarak sürgünün ötesinde bir umut için bir arzu uyandırır. Bu yüzden, özellikle Yeşaya'da, Tanrı'nın halkını geri getireceğine dair pek çok kısa vadeli kehanetlerimiz var,

ancak bunu yaratılış anlatısına geri bağladığınızda, toprağa yapılan basit restorasyonun asla ilkel olanı geri almak için yeterli olmayacağını anlarsınız. başlangıçta veya başından kısa bir süre sonra verilen hasar ... Ve bu nedenle, Eski Ahit peygamberlerinde, belki de özellikle yetenekli bir kralın elinde İsrail için kısa vadeli kurtuluş özlemi bulmak, ama aynı zamanda Tanrı'nın halkının bazı kraliyet temsilcilerinden nihai kurtuluş bulmak oldukça doğaldır.

-Dr. Sean McDonough

Yeşaya 52:7'ye daha yakından bakmak, İsrail'in Tanrı'nın krallığının zaferi ile ilgili olan umutlarının dört özelliğini vurguluyor.

İlk olarak Yeşaya, habercilerin Zion'a "müjde getireceğini" ve "müjdeleyeceğini" söyledi. Bu ifadelerin her ikisi de Septuagint'in euangelizo ile çevirdiği İbranice fiil başarıyı çevirir. Daha önce gördüğümüz gibi, aynı terminoloji Yeni Ahit'te Tanrı'nın Mesih'teki krallığının zaferinin müjdesini vermek için kullanılır.

İkinci olarak, Romalılar 10: 15'te alıntılanan Yeşaya 52: 7'yi görüyoruz. Pavlus burada, Hıristiyan vaazının, Yeşaya'nın İsrail'in sürgününün sonunda müjdeyi duyuran habercilerle ilgili öngörüsünü yerine getirdiğini belirtti.

Üçüncüsü, Yeşaya, iyi haberin "barış" ve "kurtuluş" ilanı olacağını öngördü. Efesliler 6: 15'te Pavlus, Hıristiyan "barış müjdesi"nden söz etti ve Efesliler 1: 13'te "kurtuluşunuzun müjdesinden" bahsetti.

Ve dördüncüsü, bu ayetin son satırı, "Tanrınız hüküm sürüyor!" Bu mesaj, İsa ve Yeni Ahit yazarlarının defalarca "krallığın iyi haberi" - ya da hükümdarlığı - "Tanrı'nın hükümdarlığı" olarak adlandırdıkları müjdenin temelini oluşturur.

Yeşaya 52: 7'de Yeşaya'nın İsrail'in umutlarının gelişiyi ilgili nasıl kehanetlerde bulunduğunu gördüğümüze göre, şimdi aynı bölümün 10. ayetine bakalım. Yeşaya burada, İsrail'in görmeyi özlediği zaferin iki tarafını öngördü. Birincisi, Tanrı'nın düşmanlarının yenilgisini tahmin etti.

Tanrı'nın düşmanlarının yenilgisi, Yeşaya 52: 10'un ilk yarısında açıkça görülüyor, burada Yeşaya:

"Bütün ulusların gözü önünde Kutsal kolunu sıvadı, Dünyanın dört bucağı Tanrımız'ın kurtarışını görecektir." (Yeşaya 52:10)

Burada, Tanrı'nın "kutsal kolunu çıplak bırakacağını" görüyoruz, yani düşmanlarını yenmek için savaştaki gücü.

Elbette, Eski Ahit'e aşına olan herkes, Tanrı'nın düşmanları defalarca yendiğini bilir. Öyleyse, Tanrı'nın zaferi hakkındaki bu tahmini bu kadar özel yapan neydi? Bu ayette Yeşaya, Tanrı'nın "tüm ulusların gözünde" düşmanlarını yeneceğini öngördü. Başka bir deyişle Yeşaya, İsrail'in sürgüne gönderilmesinden sonra Tanrı'nın tüm düşmanlarını her yerde tamamen yeneceğini öngördü. Onları güçsüzleştirecek, yeryüzünden çıkaracak ve onları ebedi yargılamaya gönderecek.

İkincisi, Yeşaya 52: 10'un son yarısı bize, Tanrı'nın zaferinin aynı zamanda Tanrı'nın halkının krallığının kutsamalarına kurtarılmasıyla sonuçlanacağını söyler. Yeşaya 52: 10'un bu bölümünü dinleyin:

“Bütün ulusların gözü önünde Kutsal kolunu sıvadı, Dünyanın dört bucağı Tanrımız'ın kurtarışını görecek.” (Yeşaya 52:10)

Tanrı'nın halkını Eski Ahit'te defalarca kurtardığını biliyoruz. Ama İşaya'nın burada öngördüğü kurtuluşa, "dünyanın bütün uçları" onu görecek. Tanrı'nın düşmanlarının yenilgisi evrensel olacağı gibi, kurtuluşu dünya çapında ve nihai olacak. Sonunda, Tanrı halkını kurtaracak ve sevinç, sevgi, doğruluk, barış, refah ve sonsuz zevk krallığına, onun şanlı varlığında teslim edecek.

Dersimizin ilerleyen bölümlerinde Tanrı'nın zaferinin bu iki yönüne daha yakından bakacağız, ancak bu ayetlerin de gösterdiği gibi, gelecek krallığın kehanetleri Eski Ahit boyunca görülüyor.

Ne yazık ki, 2.000 yıldan fazla bir süredir, geleneksel Hıristiyan teolojisi Yeni Ahit'te krallığın önemini gizlemiştir. Kilise tarihinin farklı dönemlerinde, Hristiyanlar çeşitli konulara yanıt olarak çeşitli teolojik bakış açılarını haklı olarak vurguladılar. Ancak, Yeni Antlaşma yazıldığında, Tanrı'nın krallığının yenilgisinin İsa'nın takipçileri üzerinde büyük bir ağırlığa sahip olduğunu her zaman kendimize hatırlatmalıyız. Onlar için Tanrı'nın krallığının İsa'da eşi görülmemiş bir zafere yükseleceğine olan inançlarından daha önemli hiçbir şey yoktu. Ve bu nedenle Yeni Antlaşma teolojisi, Tanrı'nın krallığının müjdesinin çerçevesi içinde yer almaktadır.

Tanrı'nın krallığı hakkındaki bu derste şimdiye kadar, Yeni Ahit teolojisinde krallığın iyi haberlerinin öne çıkan temasını tanıttık. Şimdi, ikinci ana konumuza dönmeliyiz: krallığın gelişinin Yeni Ahit teolojisini nasıl şekillendirdiği.

GELİŞ

Hepimizin belli şeylerin olacağına inandığımız zamanlar oldu. Ancak zamanı geldiğinde, gerçekte olan, hayal ettiğimizden çok farklıydı. Bu, Yeni Ahit'in yazarları için birçok yönden doğrudu. Birinci yüzyılda yaşayan Yahudilerin büyük çoğunluğunun,

Tanrı'nın krallığının zaferinin nasıl geleceğine dair kesin beklentileri vardı. Ancak İsa'nın ilk takipçileri yavaş yavaş bunun hayal ettikleri gibi gelmediğini öğrendiler. Bu yüzden, çeşitli şekillerde, Yeni Ahit teolojisi, krallığın zaferinin gerçekte nasıl geleceğini açıklamaya adanmıştı.

Krallığın gelişinin Yeni Ahit teolojisini nasıl etkilediğini anlamak için, önce Tanrı'nın krallığının gelişiyile ilgili beklentilere değineceğiz. Ardından, krallığın üçlü zaferi olarak adlandıracağımız şeyle ilgili Yeni Ahit görünümüne bakacağız. Önce gelecek krallıkla ilgili beklentileri ele alalım.

Beklentiler

MS birinci yüzyılda, atalarının inancına az da olsa bağlılık duyan tüm Yahudiler, Tanrı'nın muzaffer krallığının gelmesini özlüyorlardı. Hepsi, Tanrı'nın düşmanlarını yeneceğini ve halkını krallığının kutsamalarına teslim edeceğini umuyorlardı. Bu, İsa'nın takipçileri için de geçerliydi. Ancak Tanrı'nın muzaffer krallığının nasıl ve ne zaman gelmesini bekledikleri konusunda bazı çarpıcı farklılıklar vardı.

Bir tarafta, İsrail'deki hahamlar ve diğer liderler Tanrı'nın krallığının nihai zaferinin gelişini öğrettiklerinde, "son günler" ve "Rabbin günü" gibi tanıdık Eski Ahit terminolojisine atıfta bulundular. Ama aynı zamanda iki büyük tarih çağından da söz ettiler. Rabbiler sık sık günah, acı ve ölümün şimdiki çağına "bu çağ" - İbranice'de olam hazeh - ve sürgünün ardından gelecek olan doğruluk, sevgi, neşe ve barış çağından "gelecek çağ" olarak söz ediyorlar. - İbranice 'olam haba'.

Onlar "Bu çağın" vaat edilen topraklardan İsrail'in sürgün lanetinin en düşük noktasına ulaşmış olduğunu öğretmiştir. Elbette, Tanrı bu çağa egemendi ve zaman zaman olağanüstü şekillerde krallığını ortaya koydu ya da gösterdi. Fakat MS birinci yüzyılda, Tanrı'nın halkı zulüm görmüş ve yüzlerce yıldır Tanrı'nın krallığının nimetlerinden uzak tutulmuştu. Yaygın beklenti, "gelecek çağda" Tanrı'nın düşmanlarının tamamen mağlup edilip yeryüzünden atılacağı yönündeydi. Ve Tanrı'nın halkı sonsuza kadar Tanrı'nın dünya çapındaki krallığının ölçülemez kutsamalarına teslim edilecek.

Kutsal Kitap literatüründe ve ayrıca Kutsal Kitap hakkındaki tartışmalarda bazen "bu çağ" ve "gelecek çağ" terimlerini bulur veya bunlarla karşılaşırız. Bu terimlerle kastedilen şudur: "Bu çağ", insanın yaşadığı çağ, dönem, çağ, Düşüşten bu yana geçen çağdır. Düşmüş bir dünyada hayattır. Eski Ahit peygamberlerinin beklediği gibi "gelecek çağ", Tanrı'nın bir anlamda cenneti yeniden kuracağı bir dönemdi; yeni bir gök ve yeni bir yer olacak ve taştan insan yüreği kaldırılacak ve hepimiz mükemmel bir şekilde Tanrı'nın isteğini izleyecek ve yerine

getireceğiz. İnsanlar arasında şiddet olmayacaktı; hayvanlar aleminde bile şiddet olmayacaktı.

-Dr. Eckhard J. Schnabel

Birinci yüzyılda, farklı Yahudi mezhepleri, tarih "bu çağ" dan "gelecek çağ" a geçmeden önce ne olması gerektiğine dair farklı görüşlere sahipti. Ancak çoğu taraf, bu yenilgi çağından Tanrı'nın muzaffer krallığı çağına geçişin feci bir savaşla gerçekleşeceği konusunda hemfikirdi. Davut'un tahtının varisi olan Mesih'in cennetin meleklerini ve Tanrı'nın sadık halkını Tanrı'nın insani ve ruhsal düşmanlarına karşı zafere götüreceğine inanıyorlardı.

Tanrı'nın yalnızca insan düşmanlarını değil, aynı zamanda ruhsal düşmanları da yeneceği inancı Eski Ahit Kutsal Yazıları boyunca desteklendi. Örneğin, Mısır'dan Çıkış 12: 12'de Tanrı sadece Mısırlıları değil, Mısırlıların tanrılarını da mağlup etmekten söz etti. 1 Samuel 5: 1-12'de Tanrı Filistlilerle savaştı ve sahte tanrılarını Dagon'u da yendi. Yeşaya 21: 9'un Babil'in yenilgisini Babil'in tanrılarının yok edilmesiyle birleştirmesinin nedeni budur.

Hagay 2: 6-9 gibi Eski Ahit pasajları; Zekeriya 9-12 ve Hezekiel 38-39, Yahudi kıyamet literatüründe, Mesih'in Tanrı ordularını uluslara ve onları yöneten kötü ruhlara karşı zaferle yöneteceği büyük kozmik savaş hakkında kehanetler olarak yorumlandı. Bu şekilde Mesih, Tanrı'nın tüm düşmanlarını yenecek ve Tanrı'nın tüm halkını dünya çapındaki görkemli krallığına teslim edecek.

Öte yandan, bu Yahudi bakış açıları ne kadar yaygın olsa da, İsa'nın takipçileri, Tanrı'nın krallığı için zaferin gelişini farklı şekilde tahmin etmeye başladılar. Çağdaşlarının çoğu gibi, Yeni Ahit yazarları da tarihin iki büyük çağa bölündüğüne inanıyorlardı. Ve Mesih'in Tanrı'nın insani ve ruhsal düşmanlarını yeneceği ve Tanrı'nın kurtarılmış halkını "bu çağdan" "gelecek çağın" kutsamalarına teslim edeceği konusunda anlaştılar. Ancak İsa'nın takipçileri, bu çağdan gelecek çağa geçişin, çoğu Yahudi'nin inandıklarına aykırı bir şekilde gerçekleşeceğine inanmaya başladılar.

İlk olarak, çoğu Yahudinin aksine Yeni Ahit yazarları, İsa'nın, Davut'un seçilmiş oğlu, Tanrı'nın krallığı için dünya çapında nihai zaferi getirecek vaat edilen Mesih olduğuna inanıyorlardı. Ve Mesih olarak İsa'ya olan bu bağlılık, Yeni Antlaşma'da yazdıkları her şeyi derinden şekillendirdi.

İsa'nın mesih krallığına olan bu bağlılığı Yeni Ahit'in ona verdiği kraliyet unvanlarında görebiliriz. Örneğin, Yeni Ahit yaklaşık 529 kez İsa'ya kraliyet unvanı "Mesih" ile atıfta bulunur. Yunanca Christos kelimesi, Mesih terimimizi türettiğimiz Eski Ahit İbranice Meşiach terimini tercüme eder. Başlangıçta, bu terimler basitçe "meshedilmiş" anlamına geliyordu. Eski Ahit zamanlarında, peygamberler, rahipler ve krallar İsrail'de özel olarak meshedilmiş ofislerdi. Ancak Yeni Ahit zamanında, "Kutsanmış Kişi" veya "Mesih", gelecek çağa geçişi sağlayacak olan büyük Davut Kralı'nın eviyle neredeyse eşanlamlıydı.

Yeni Antlaşma'da İsa'ya atfedilen ikinci bir kraliyet unvanı "Tanrı'nın Oğlu" dur. Bu ifade veya "Oğul" veya "En Yüce Oğlu" gibi bazı varyasyonları Yeni Ahit'te yaklaşık 118 kez geçmektedir. Bu terminoloji, İsa'nın İsrail'in haklı Kralı olduğunu gösterdi. Natanel'in İsa'ya söylediği Yuhanna 1: 49'u dinleyin:

“Natanel, “Rabbî, sen Tanrı'nın Oğlu'sun, sen İsrail'in Kralı'sın!” dedi.”(Yuhanna 1:49)

Ve Petrus'un Matta 16:16'da, kendi inancını İsa'ya itiraf ederken söylediği gibi:

“Simun Petrus, “Sen, yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin” yanıtını verdi.” (Matta 16:16)*

Bu ifade, İsa için üçüncü bir kraliyet atamasına benziyordu: "Davut'un oğlu." Bunu, Matta, Markos ve Luka İncillerinde, Davut'un tahtının haklı, Tanrı tarafından emredilen varisi olarak İsa'ya en az 20 kez atıfta bulunduğunu görüyoruz.

Örneğin, Luka 1: 32-33'te melek Cebrail, Müjde'de Meryem'e şöyle dedi:

“O büyük olacak, kendisine ‘Yüceler Yücesi'nin Oğlu’ denecek. Rab Tanrı O'na, atası Davut'un tahtını verecek. O da sonsuza dek Yakup'un soyu üzerinde egemenlik sürecek, egemenliğinin sonu gelmeyecektir.” (Luka 1:32-33)

Gabriel burada İsa'dan "En Yüce Oğlu" kraliyet unvanıyla söz etti. Daha sonra İsa'nın "babası Davut'un tahtına" oturacağını açıkladı. Luka, İsa'nın "sonsuz kade kadar hüküm süreceğini ve krallığının asla sona ermeyeceğini" kaydetti. Yüceler Yücesi'nin Oğlu olarak İsa, Tanrı'nın krallığının nihai ve asla bitmeyen zaferini gerçekleştirecek kişidir.

Tüm bu pasajlar, Yeni Ahit teolojisindeki çok önemli bir öğretiye işaret ediyor: İsa, Tanrı'nın krallığını tüm doluluğuyla yeryüzüne getirecek olan Mesih'tir.

İkinci olarak, İsa'nın ilk takipçileri, kendilerinin ve diğerlerinin beklemediği şekillerde bu çağdan yaşa geçişi sağlayacağına inanıyorlardı.

İsa'nın Matta 13: 31-32'de Tanrı'nın krallığıyla ilgili beklentilerdeki bu değişikliği açıklama şeklini dinleyin:

“İsa onlara bir benzetme daha anlattı: “Göklerin Egemenliği, bir adamın tarlasına ektiği hardal tanesine benzer” dedi. “Hardal tohumların en küçüğü olduğu halde, gelişince bahçe bitkilerinin boyunu aşar, ağaç olur. Böylece kuşlar gelip dallarında barınır.” (Matta 13:31-32)

Bu benzetmede İsa, Tanrı'nın muzaffer krallığının küçük bir şey olarak başlayacağını, "hardal tohumu gibi" bir süre büyüyeceğini ve sonra nihai zirvesine ulaşacağını öğretti.

Modern ilahiyatçılar genellikle İsa'nın, Tanrı'nın mesih krallığının gelişi hakkındaki bakış açısına "yeni başlanmış eskatoloji" diyorlar. Bu cümle, Mesih'in çalışmasının zaten yeryüzünde tezahür ettiği, ancak nihai zaferin hala geleceği fikrine atıfta bulunuyor. Ayrıca ondan "zaten ama henüz değil" olarak bahsediyorlar. Başka bir deyişle, Tanrı'nın krallığının zaferi çoktan geldi, ancak henüz tam olarak değil. Tanrı'nın yaklaşan krallığının zaferi hakkındaki bu bakış açısı, Yeni Ahit teolojisine sayısız içgörü sağlar.

İsa'nın Tanrı'nın krallığını duyurmasıyla ilgili olarak Tanrı'nın krallığıyla ilgili en büyük sorulardan biri, bu şimdiki bir gerçeklik mi? Sözlerinde ve eylemlerinde mi geldi, yoksa hala gelecekteki bir varlık mı? Pekala, bilim adamları "Tanrının açılışı yapılmış krallığı" hakkında konuşuyorlar. "Açılış", hem şimdi hem de gelecek olduğu anlamına gelir. İsa krallığı duyurdu. Krallık, sözleriyle ve eylemleriyle, özellikle çarmıhtaki ölümü ve dirilişi yoluyla geliyor. Böylece, krallık açıldı, ancak henüz tamamlanmadı. Tamamen tamamlandığında, tamamen dünyaya gelecektir, yüceltilmiş bedenlerimizi alacağız, Tanrı ile ebedi bir ilişkiye gireceğiz. Bu yüzden, günümüzde, krallığın yemin töreni ve tamamlanması arasında geçen zamanlar arasında yaşıyoruz. Hala bu bedenlerde yaşıyoruz; Hala bu düşmüş dünyada yaşıyoruz, ancak krallık geldi çünkü Mesih Baba'nın sağında hüküm sürüyor. O da kalbimizde hüküm sürüyor. Ve böylece krallık geldi, "şimdiden" ama yine de gelecek. O da "henüz değil".

-Dr. Mark L. Strauss

Genel olarak, Tanrı'nın krallığının gelişiyile ilgili Yeni Ahit bakış açısını üçlü bir zafer olarak düşünmek yardımcı olur. İlk olarak, açılış töreninde Tanrı, krallığın zaferini İsa'nın yaşamı, ölümü, dirilişi ve yükselişi ve birinci yüzyıldaki elçileri ve peygamberlerinin temel hizmetleriyle başlattı. Bundan sonra, devamında İsa, Tanrı'nın krallığının zaferini gökteki tahtından ileri sürdü. Ve İsa, kilisenin tarihi boyunca krallığı ilerletmeye devam edecek. Ve nihayet, İsa görkemle geri döndüğünde krallığın tamamını getirecek. Bu, tüm kötülüklerin yok edileceği ve Tanrı'nın görkemli krallığının dünyanın her yerine yayılacağı Tanrı'nın krallığının nihai zaferidir.

Yeni Ahit yazarları kendilerini farklı türden teolojik konuları açıklamaya adadıkları için, bunu büyük ölçüde İsa'nın mesihsel çalışmasının bu üç aşaması açısından yaptılar.

Daha önce gördüğümüz gibi, krallığın gelişi, birinci yüzyılda İsa'nın takipçilerinin beklentilerini değiştirdi. Şimdi, Yeni Ahit teolojisinde Tanrı'nın krallığının üçlü zaferinin taşıdığı hayati yere bakalım.

ÜÇLÜ ZAFER

Tanrı'nın krallığının zaferinin, İsa'nın mesihî çalışmasının açılışında, devamında ve tamamlanmasında gelmesi, erken kilisede her türlü soruyu gündeme getirdi. İsa zaten neyi başardı? Kilise tarihinde ne başarırdı? Döndüğünde ne yapardı? Bu tür sorular birinci yüzyılda o kadar önemliydi ki, Yeni Ahit teolojisini derinden şekillendirdiler. Yeni Antlaşma yazarları, Tanrı'nın düşmanlarının yenilgisinin ve Tanrı'nın halkının kurtuluşunun Mesih'in ilk gelişinde başlamış olduğu gerçeğinden yararlandılar. Bu olaylar kilise tarihi boyunca devam edecek ve nihayet Mesih'in zaferle ikinci gelişinde tamamlanacaktı.

Zaman, bu üçlü zaferin Yeni Ahit teolojisini şekillendiren yollardan yalnızca bazılarını işaret etmemize izin verecek, ancak iki yöne bakmaya yardımcı olacak. İlk olarak, Yeni Antlaşma'nın, krallığın üç aşamasında Tanrı'nın düşmanlarının yenilgisini nasıl açıkladığını göreceğiz. Ardından, Tanrı'nın toplumunun kurtuluşu hakkındaki Yeni Ahit öğretilerini üç aşamada da inceleyeceğiz. Önce Tanrı'nın düşmanlarının yenilgisine bakalım.

Yenilgi

İnanmayan Yahudiler, Mesih'in Tanrı'nın hem insan hem de ruhsal düşmanlarını yeneceğine inanıyorlardı. Yeni Ahit yazarları da buna inanıyordu. Ama aynı zamanda İsa'nın bunu krallığının her aşamasına uygun şekillerde yapacağını da anladılar.

Yeni Ahit teolojisi, krallığın yemin töreninde İsa'nın stratejisinin iki yönlü olduğunu vurgular. Bir yandan, Tanrı'nın yargısını Tanrı'nın ruhi düşmanlarına verdi. İsa, görevi boyunca kötü ruhları onları iktidar konumlarının dışında yetkisiz kıldı. Ama öte yandan, Tanrı'nın merhametini Tanrı'nın insan düşmanlarına yaydı. Elbette, Mesih'in insanlara merhameti onlar için pek çok nimete yol açtı, ama aynı zamanda kötü ruhları insan hizmetkarlarından soyarak yenilgiye uğrattı.

Matta 12:28-29'da İsa, şunları söylediğinde bu stratejisini açıkladı:

“Ama ben cinleri Tanrı'nın Ruh'uyla kovuyorsam, Tanrı'nın Egemenliği üzerinize gelmiş demektir. “Bir kimse güçlü adamın evine girip malını nasıl çalabilir? Ancak onu bağladıktan sonra evini soyabilir.” (Matta 12:28-29)

İsa gelip cinleri bağladı veya "evini soymak" için "güçlü adamı bağladı". Başka bir deyişle, İsa cinleri kovdu ve cinlerin kontrolü altında olanları serbest bıraktı.

Bu ikili stratejiyi, İsa'nın söylediği Yuhanna 12: 31-32 gibi yerlerde de görebiliriz:

“Bu dünya şimdi yargılanıyor. Bu dünyanın egemeni şimdi dışarı atılacak. Ben yerden yukarı kaldırdığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim.” (Yuhanna 12:31-32)

Tekrardan, Krallığın başlangıcında İsa doğrudan cinlere ya da “bu dünyanın egemeni” ne, yani şeytana saldırmıştı. Onu dışarı atmış ve güçsüz bırakmıştı. Ancak şeytana karşı olan bu saldırganlıkla Mesih, insanlığa kurtuluşu sunmuştu.

Bazen insanlar merak ediyor, muzaffer Mesih Christus Victor hakkındaki bu görüş, Mesih'in bizim günahlarımız için ölen kişi, ikame bir kefarete olarak Mesih fikriyle nasıl tutarlı veya ilişkili olabilir? ... Yuhanna'nın müjdesinde, İsa üçüncü kez İnsanoglu'nun vahşi doğada kaldırılırken yukarı kaldırıldığından söz ettiğinde - bu Yuhanna 12'de - özellikle yükselen şu ifadeyi "şimdi hükümdarı olacak bu dünya yıkılacak. " Öyleyse, İsa lanetli yılanın yerini alır, ölümü içeriden yok etmek için ölüme gider. Yani, Christus Victor olarak ilk hareketi, çarmıhta kaldırılarak ölümü içeriden yok etmektir.

-Rev. Michael J. Glodo

Tanrı'nın ruhani düşmanlarının yenilgisi, Mesih'in açılış çalışması için o kadar önemliydi ki, Yeni Ahit yazarları, İbraniler 2: 14-15 gibi pasajlarda Mesih'in çarmıhtaki kefarete eden ölümü hakkında aynı iki aşamalı strateji açısından yazdılar. İsa'nın ölümü aracılığıyla Şeytan'ın insanlar üzerindeki gücünü kırdığını açıkça belirttiler. İsa, insanlığın günahlarını kefarete ederek, köle olan insanları günaha ve ölüme özgür kıldı.

Bu fikirler, elçi Pavlus'un yazdığı Koloseliler 2: 15'te açıkça görülmektedir:

“Yönetimlerin ve hükümlerinin elindeki silahları alıp onları çarpmıhta yenerek açıkça gözler önüne serdi.” (Koloseliler 2:15)

Şeytani güçler ve otoriteler, İsa çarpmıhta ölmek suretiyle halkını günahın egemenliğinden kurtarınca, öne çıkan konumlarını kaybetti.

Bu açıdan bakıldığında, Efesliler 4: 8'de Mesih'in dirilişi ve yükselişinin Şeytan'ın insan hizmetkarlarının yağmalanması olarak tanımlanması şaşırtıcı olmamalıdır:

“Bunun için Kutsal Yazı şöyle der: “Yükseğe çıktı ve tutsakları peşine taktı, İnsanlara armağanlar verdi.” (Efesliler 4:8)

Bu pasajın işaret ettiği gibi, erkekler ve kadınlar Mesih'e iman ettiklerinde, Mesih onları Şeytan'ın krallığından yağma olarak alıyor gibidir.

Tanrı'nın ruhi muhaliflerinin yenilgisine yönelik bu strateji, Mesih'in Elçilerin İşleri kitabındaki elçilerin açılış çalışmalarında da görülür. İsa'nın örneğini izleyen havariler, Yahudi olmayan milletlerde müjdeyi vaaz ederken ve Şeytan'ı birçok insan hizmetkarın mülksüzleştirirken defalarca cinleri kovdular.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kilise tarihi boyunca Mesih'in krallığının devamını düşündüğümüzde, Mesih'in takipçilerinin şu stratejiyi takip etmeleri gerektiğini görürüz.

İsa açılış töreninde kullandı. Tanrı'nın insan düşmanlarına karşı zafer kazanmak yerine, dikkatimizi Tanrı'nın yollarına karşı çıkan kötü ruhlara odaklamalıyız.

Pek çok modern Hıristiyan bunu fark edemese de, Yeni Ahit krallık teolojisi bize sık sık İsa'nın kilisesinin insanlarla değil, Şeytan ve diğer kötü ruhlarla savaşta olduğunu hatırlatır. Ve Tanrı'nın bu ruhsal düşmanlarıyla mücadele etmek bizim sorumluluğumuzdur.

Bu nedenle, Efesliler 6: 11-12 gibi pasajlarda Yeni Ahit, zorluklarımızı ve mücadelelerimizi kötü ruhlara çatışmalar olarak yorumlar. Burada okuyoruz:

“İblis'in hilelerine karşı durabilmek için Tanrı'nın sağladığı bütün silahları kuşanın. Çünkü savaşımız insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümlerlere, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıdır.” (Efesliler 6:11-12)

Modern Hıristiyanlar çoğu zaman hayatlarının mücadelelerini salt insanlarla çatışma olarak düşünürler. Ancak burada kilisenin karşı karşıya olduğu çatışmanın aslında “şeytan”, “yöneticiler”, “otoriteler”, “bu karanlık dünyanın güçleri” ve “cennet alemlerindeki

kötülüğün ruhani güçleri” ile olduğunu görüyoruz. Ve Tanrı'nın tüm zırhını giyerek, Tanrı'nın krallığına karşı çıkan bu ruhani varlıkları güçsüzleştirebiliriz.

Bu pasaj, Hıristiyan tarihi boyunca Mesih'in krallığının bir boyutu olarak ruhsal savaşa vurgu yapmasında alışılmadık bir durum değildir. Şeytan ve diğer kötü ruhlarla yaşadığımız sürekli çatışma, Efesliler 4:27 gibi başka bazı pasajlarda da bulunabilir; 1 Timoteos 3: 7; 2 Timoteos 2:26; Yakup 4: 7; 1 Petrus 5: 8; 1 Yuhanna 3: 8; ve Yahuda 9. Ama aynı zamanda, 2 Korintliler 5: 20'de okuduğumuz gibi, Tanrı'nın merhametini insan düşmanlarına da sunmalıyız.

“Böylece, Tanrı aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyor, O'nun adına yalvarıyoruz: Tanrı'yla barışın.” (2. Korintliler 5:20)

Pavlus'un örneğini takip ederek, "Mesih'in elçileri”nin krallığın temsilcileri oldukları gibi, Tanrı'nın ruhsal düşmanlarını, Tanrı ve onun insan düşmanları arasında uzlaşma arayarak yenilgiye uğratmalıyız.

Yeni Ahit teolojisi ayrıca Tanrı'nın düşmanlarının yenilgisini Mesih'in krallığının tamamlanmasıyla ilişkilendirir. Bununla birlikte, tamamlandığında İsa'nın stratejisinde dramatik bir değişikliğin meydana geldiğine dikkat etmek önemlidir. Mesih geri döndüğünde, artık Tanrı'nın insan düşmanlarına merhamet etmeyecek. Bunun yerine, Mesih Tanrı'nın ruhani ve insan düşmanlarına karşı savaşarak onların mutlak yenilgilerini, yeryüzünden yok olmalarını ve ebedi yargılarını getirecek.

Vahiy 19: 13-15'in Tanrı'nın insan düşmanlarının tamamlanma sırasında yenilgisini anlattığı yolu dinleyin:

“Kana batırılmış bir kaftan giymişti. Tanrı'nın Sözü adıyla anılır. Beyaz, temiz, ince ketene bürünmüş olan gökteki ordular, beyaz atlara binmiş O'nu izliyorlardı. Ağzından ulusları vuracak keskin bir kılıç uzanıyor. Onları demir çomakla güdecek. Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'nın ateşli gazabının şarabını üreten masarayı kendisi çiğneyecek. (Vahiy 19:13-15)

Benzer şekilde Vahiy 20:10, Mesih'in görkemli dönüşünü kötü ruhlarla ve Şeytan'a karşı nihai yargılama zamanı olarak tasvir eder:

“Onları saptıran İblis ise canavarla sahte peygamberin de içinde bulunduğu ateş ve kükürt gölüne atıldı. Gece gündüz, sonsuzlara dek işkence çekeceklerdir.” (Vahiy 20:10)

Elbette, bu konuları sadece kısaca özetledik. Ancak bu örneklerden Yeni Ahit yazarlarının, krallığın zaferinin bu yönünü defalarca açıklığa kavuşturmanın gerekli olduğunu düşündüklerini görebiliriz. Kötü ruhlara karşı saldırganlığın önceliğini vurguladılar ve krallığın hem açılışı hem de devamı sırasında Tanrı'nın insan düşmanlarına karşı iyiliği vurguladılar. Ama sonunda Mesih geri döndüğünde hem insan hem de ruhsal düşmanların Tanrı'nın ebedi yargısı altına gireceğine de dikkat çektiler. Bu vurgular, Tanrı'nın düşmanlarının yenilgisinin Yeni Ahit krallık teolojisinin önemli bir özelliği olduğunu doğrulamaktadır.

Krallık başladı, o burada, ama hâlâ kendi yolunda ilerliyor, tamamlanana kadar yoluna devam ediyor. Öyleyse, soru şu soruyu soruyor: İsa düşmanlarına karşı galip geldi mi? Şey, her şeyden önce, en önemli zafer çarımhta, yani Şeytan'ı yenmesidir ... Bu anlamda, can alıcı savaş yapıldı ve kazanıldı. Ve bu nedenle, örneğin Vahiy 12'de azizler kardeşleri suçlayan kişiye cevap verirler, Kuzu'nun kanıyla onu yenerler. Vahiy 12'de mecazi olarak anlatılan Şeytan'ı yenerler - Kuzu'nun kanıyla onu yenerler. Ve böylece, bu savaş çoktan kazanıldı. Fakat II.Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru Hitler gibi, savaşın bittiğini anladığında, pes etmedi. Zamanının kısa olduğunu bildiği için öfkeyle doluydu. Şeytan için söylenen budur. Demek ki, Şeytan şimdi daha öldürücü ve Müjde her geliştiğinde, daha fazla insan din değiştiriliyor, doğruluk bireysel yaşamlarda, yerel kilisede, her türlü alt kültürde yerleşiyor, bu zaten Şeytan'ın ve karanlığı seven tüm insanların devam eden yenilgisidir. Ve nihai zafere doğru nihai yörünge, bu dünyanın krallıklarının Tanrımızın ve Mesih'inin krallıkları haline geldiği ve sonsuza dek hüküm sürdüğü zamandır... Mesele şu ki, Filipililer 2'nin de belirttiği gibi, her diz eğilecek, her dil İsa'nın Rab olduğunu itiraf edecek ve temel zafer kazanılmış olacak şekilde yörünge yerleştirilmiştir. Bazı açılardan bunun hala çözülmesi gerekiyor. Ruhun gücüyle neşeye diz çöktüren pek çok kişinin hayatında bu işe yarıyor. Ama son gün herkes diz çökecek.

-Dr. D. A. Carson

Tanrı'nın krallığının üçlü zaferinin, Tanrı'nın düşmanlarının yenilgisini nasıl içerdiğini gördüğümüze göre, Tanrı'nın insanların kurtuluşunun da Yeni Ahit teolojisinde oynadığı büyük role değinmeliyiz.

b) Kurtuluş

Krallığın açılışının çoğu okuyucunun dikkatini çeken bir yönü varsa, bu Tanrı'nın halkının krallığın kutsamalarına kurtarılmasıdır. Örneğin, İncillerin İsa'nın mucizelerine bu

kadar çok dikkat çekmesinin ana nedenlerinden biri, bu mucizelerin İsa'nın yeryüzüne getirdiği krallığın bereketlerini temsil etmesidir. İsa'nın mucizeleri, Tanrı'nın halkının gelecek çağda sonsuza dek keyif alacağı, krallık kutsamalarının geçici önceden tatlıydı. Bunun ötesinde, İsa'nın yoksullar, muhtaçlar ve başkalarının elinden acı çekenler için sosyal adalete dikkat etmesi de krallığın önemli nimetleriydi.

İsa'nın, elçilerinin ve peygamberlerinin mucizeleri ve sosyal adaleti olağanüstü bir nimetti. Ama Tanrı'nın krallığının yemin törenindeki en büyük nimet, Mesih'in kendisine inanan herkese verdiği sonsuz kurtuluş armağanıydı.

Bu nedenle Koloseliler 1: 13-14 Pavlus, Mesih'te kurtuluşu bir krallıktan diğerine kurtuluş olarak tanımladı.

“O bizi karanlığın hükümranlığından kurtarıp sevgili Oğlu'nun egemenliğine aktardı. O'nda kurtuluşa, günahlarımızın başışına sahibiz.” (Koloseliler 1:13-14)

Krallık kutsamalarına kurtuluş teması da Yeni Ahit'in Kutsal Ruh'un çalışmasını neden bu kadar çok vurguladığını anlamamıza yardımcı olur. Elçiliğin sona ermesiyle, Kutsal Ruh'un Mesih'in takipçilerine dökülmesi, dünyanın her inancına verilmiş olan tek lütuftu. 2 Korintliler 1: 21-22'de okuduğumuz gibi:

“Bizi sizinle birlikte Mesih'te pekiştiren ve meshetmiş olan Tanrı'dır. O bizi mühürledi, güvence olarak da yüreklerimize Kutsal Ruh'u yerleştirdi.” (2.Korintliler 1:21-22)

Bu pasaj, Efesliler 1:14 ile yakından paraleldir. Her iki pasaj da Kutsal Ruh'un Mesih'in “üzerimizdeki mülkiyet mührü” olduğunu belirtir. O, "ne olacağını garanti eden bir depozito". Başka bir deyişle, Tanrı'nın bugün yaşamlarımızdaki gücü olan Kutsal Ruh, Mesih'in ihtişamıyla geri döndüğünde Mesih'in takipçilerinin alacağı büyük mirasın ilk taksitidir.

Yeni Antlaşma ayrıca Mesih'in krallığının devamı sırasında Tanrı'nın halkının kurtuluşuna da değinir. Kilisenin devam eden yaşamında, Yeni Ahit yazarları Mesih'in takipçilerini Tanrı'nın onları krallığının kutsamalarına nasıl teslim ettiğini hatırlamaya teşvik ettiler. Yeni Ahit teolojisi, Tanrı'nın bizi günahlarımızdan dolayı yargılamadan kurtarmasının yanı sıra, Kutsal Ruh'un armağanını kilisesine vermeye de devam ettiğini vurgulamaktadır. Örneğin, 1 Korintliler 4:20'yi dinleyin:

“Çünkü Tanrı'nın Egemenliği lafta değil, güçtedir.” (1.Korintliler 4:20)

Burada, diğer birçok yerde olduğu gibi, Pavlus'un aklındaki “güç” Kutsal Ruh'un gücüydü.

Tanrı'nın Ruhü, her gün deneyimlediğimiz, halkı için Tanrı'nın bereketlerinin harika gerçekliğidir. Bizi kutsallaştırır, hayatımızda meyvesini üretir, bizi sevinçle doldurur ve düşmanlarımıza karşı gücüyle bizi güçlendirir. Bugün Mesih'in kilisesinin pek çok şubesinin inananların yaşamlarında Kutsal Ruh'un rolüne vurgu yapmamasına rağmen, Mesih'in krallığının devamı sırasındaki en büyük nimetimizdir.

Yeni Ahit teolojisi ayrıca, krallığının devamı sırasında yaşayan Mesih'in takipçilerini, umutlarını gelecek krallıkta daha da büyük nimetler üzerine sabit tutmaya teşvik eder.

İbraniler 12:28, Mesih'in takipçilerine, hala ileride olan krallığın kutsamalarının ışığında sadık kalmaları çağrısında bulunur:

“Böylece sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuz için minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı'yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapalım.” (İbraniler 12:28)

Ve Yakup 2:5'te şunları okuyoruz:

“Dinleyin, sevgili kardeşlerim: Tanrı, bu dünyada yoksul olanları imanda zenginleşmek ve kendisini sevenlere vaat ettiği egemenliğin mirasçuları olmak üzere seçmedi mi?” (Yakup 2:5)

Yakup kiliseyi zenginleri kayırmayı bırakmaya çağırdı çünkü krallığı alan zenginler değildir. Aksine, "iman açısından zengin" ve "onu sevenler", "vaat edilen krallığı miras alacaktır."

İsa, krallığın açılışını yaparken halkını krallığa bereket verdi. Ve krallık kutsamaları, tarih boyunca kilise hayatında da devam etti. Ancak Kutsal Yazılar, Tanrı'nın insanların Tanrı'nın krallığının nimetleri içerisinde tamamiyle kurtuluşunun, krallığın nihai tamamlanmasına kadar başarılmayacağını öğretir. Tamamlandığında, Tanrı'nın halkı krallığın vaat edilen tüm bereketlerini tam olarak deneyimleyecektir. Vahiy 11: 15'te okuduğumuz gibi:

“Yedinci melek borazanını çaldı. Gökte yüksek sesler duyuldu: “Dünyanın egemenliği Rabbimiz'in ve Mesih'i'nin oldu. O sonsuzlara dek egemenlik sürecek.” (Vahiy 11:15)

Mesih geri döndüğünde, dünyanın krallığı tamamen Tanrı'nın muzaffer krallığı ile değiştirilecek.

Göksel yaratıkların Mesih'i övmek için şarkı söylediği Vahiy 5: 9-10'u dinleyin:

“Yeni bir ezgi söylüyorlardı: “Tomarı almaya, Mühürlerini açmaya layıksın! Çünkü boğazlandın Ve kanınla her oymaktan, her dilden, Her halktan, her ulustan İnsanları Tanrı'ya satın aldın. Onları Tanrımız'ın hizmetinde Bir krallık haline getirdin, Kâhinler yaptın. Dünya üzerinde egemenlik sürecekler.”(Vahiy 5:9-10)

Krallık tamamlığa erdiğinde, Tanrı'nın insanları onun kahinleri olmak için ve dünya üzerinde hüküm sürmek için kurtarılacaklar.

İsa'nın tekrar gelip son zaferini kazandığını düşündüğümüzde, basitçe İsa'nın düşmanlarını, Fransızların mücbir sebep dediği şeyle ezip geçmesi açısından düşünmek istemiyoruz, sadece ham güç kullanımı. Vahiy'de İsa'nın ağzından çıkan kılıçtan bahseder ve bu kesinlikle Sözün kılıcıdır, adaletin kılıcıdır, bu son hüküm, her şey kadar teşhirle ilgilidir. Ve aynı şekilde azizler için, özellikle Yeni Ahit bağlamında, haklı çıkarma ana temalardan biridir. İsa'ya inanmaya devam ettiler ve diğer yanağını çevirip düşmanlarınızı sevmeye ve dünya bunun tam bir aptallık olduğunu söylerken tüm bunları yapmaya devam ettiler. Yani yargıda her şey açıklığa kavuşturulur, her şey şeffaf hale gelir; hakikat ortaya çıkacak ve bu, azizler için iyi haber ve kötülüğü tam olarak İsa'ya ve mesajına direnmekten ibaret olan kötüler için kötü haber olacaktır.

-Dr. Sean McDonough

Gördüğümüz gibi, Yeni Ahit yazarları, İsa'nın mesihî çalışmasının her aşamasında Tanrı'nın düşmanlarının yenilgisine ve halkının krallık kutsamalarına kurtarılmasına dikkat çektiler. Bu unsurlar ilk bakışta bağlantısız görünse de, Yeni Ahit teolojisinde bir araya getirilir ve vurgulanır, çünkü bunlar çok önemli bir temayı temsil ederler: Mesih'te Tanrı'nın krallığı için zaferin gelişi.

SONUÇ

Bu derste, Yeni Ahit teolojisinde Tanrı'nın krallığının önemine baktık. Yeni Ahit'in küçük veya marjinal bir öğretisi olmaktan ziyade, Tanrı'nın krallığı, Yeni Ahit yazarlarının öğrettiklerinin tam kalbini şekillendirir. Krallığın iyi haberleriyle bunun nasıl doğru olduğunu keşfettik. Ayrıca Yeni Ahit teolojisinin, Mesih'in krallığının yemin töreninde, devamında ve tamamlanmasında krallığın gelişine nasıl odaklandığını da gördük.

Gördüğümüz gibi, Yeni Ahit inancının tamamen Tanrı'nın krallığıyla ilgili olduğunu söylemek abartı olmaz. Yeni Ahit teolojisi, Tanrı'nın krallığı için zaferin müjdesini ve bu zaferin nasıl gelmiş olduğunu, geldiğini ve Mesih'in krallığının üç aşamasında geleceğinin altını çizer. Bu temel krallık kavramları, Yeni Ahit'in en önemli temalarından bazılarını temsil eder. Bunları akılda tutmak, Yeni Ahit teolojisi anlayışımızı büyük ölçüde geliştirecektir. Ve Yeni Ahit'in öğretilerinde yeni bir anlam bulacağız. Şüphesiz, Mesih'teki Tanrı'nın krallığı teması Yeni Ahit teolojisinin her yönünü desteklemektedir.

DEĞERLENDİRME SORULARI

- 1- Tanrı'nın krallığının "iyi haber"i ne anlama gelir?
- 2- Kutsal Yazıların Tanrı'nın krallığına atıfta bulunduğu iki ana yolu ayrıntılı olarak açıklayın.
- 3- Yeni Ahit'teki Tanrı'nın krallığında gelişen önem nedir? Açıklayınız.
- 4- Tanrı'nın krallığının gelişine dair olan beklentiler nelerdi?
- 5- Tanrı'nın krallığının üçlü zaferine dair Yeni Ahit'in bakış açısı nedir?

UYGULAMA SORULARI

- 1- Tanrı'nın krallığının iyi haber etkileri, şu anki durumlarda yaşadığımız hayatı nasıl etkiliyor?
- 2- Tanrı, tüm yaratılış üzerinde sarsılmaz bir egemenliğe sahiptir. Doğal afetler, hastalık, yoksulluk, zulüm, savaş ve adaletsizlik gibi zor koşullarda bu gerçeğe nasıl yanıt vereceğiz?
- 3- Tanrı'nın son zaferini ve düşmanlarını yenilgiye uğratmasını beklerken Tanrı'ya karşı nasıl umutlu ve inançlı kalabiliyorsunuz?
- 4- Mesih döndüğünde Tanrı'nın düşmanlarına karşı son bir zafer kazanacağına dair başkalarını nasıl umutlu kalmaya yüreklendirebilirsiniz?
- 5- Tanrı'nın sizi kurtardığı bazı engelleri, mücadeleleri ve / veya kaleleri listeleyin. Bu kurtuluş, başkalarına hizmet etme şeklinizi değiştirdi mi? Cevabını açıkla.
- 6- "Zaten ama henüz değil" in İncil'deki görünümü, bu düşmüş dünyada sadık bir Hristiyan hayatı yaşamanıza nasıl yardımcı olabilir?
- 7- İncillerde, Tanrı'nın krallığının açılışını yapan kişi olarak İsa'yı tanımlamak için kullanılan birçok kraliyet unvanı vardır. İsa'nın kraliyet unvanlarını müjdeci bir araç olarak nasıl kullanabilirsiniz?
- 8- Tanrı'nın düşmanlarından nihai kurtuluşu dört gözle beklerken, bu güne ilişkin beklentiniz sizi sebat etmeye nasıl motive ediyor?
- 9- Bu dersten öğrendiğiniz en önemli şey nedir?

Ders 3: Yeni Antlaşma

İÇERİK

I. GİRİŞ

II. KRALLIK YÖNETİMİ

A. Antlaşma Temsilcileri

- 1. Eski Ahit**
- 2. Yeni Antlaşma**

B. Uygun Politikalar

- 1. Eski Ahit**
- 2. Yeni Antlaşma**

C. Organik Gelişmeler

- 1. Eski Ahit**
- 2. Yeni Antlaşma**

III. ETKİLEŞİMİN DİNAMİKLERİ

A. İlahi Yardımseverlik

- 1. Eski Ahit**
- 2. Yeni Antlaşma**

B. Sadakat Testleri

- 1. Eski Ahit**
- 2. Yeni Antlaşma**

C. Sonuçlar

- 1. Eski Ahit**
- 2. Yeni Antlaşma**

IV. SONUÇ

V. DEĞERLENDİRME SORULARI

VI. UYGULAMA SORULARI

GİRİŞ

Mesih'in takipçilerinin birçok tanıdık ifadeyi farklı şekillerde nasıl kullandıklarını hiç fark ettiniz mi? "Yeni antlaşma" sözlerinde durum kesinlikle böyleydi. Rab'bin Sofrasını her gözlemlediğimizde İsa'nın söylediğini tekrarlıyoruz - "Bu kupa yeni antlaşmadır". Ve dünyanın her yerinde yerel kiliselerin içinde "yeni antlaşma" yazan isimler var. Ancak Hıristiyanların çoğuna sorarsanız, "Yeni antlaşma nedir?" sorduğunuz kişi sayısı kadar yanıt alırsınız. Bazen bunun gibi farklılıklar pek önemli değildir. Ancak bu derste göreceğimiz gibi, yeni antlaşma kavramı Yeni Ahit yazarlarını o kadar etkiledi ki teolojilerinden "yeni antlaşma teolojisi" olarak bahsedebiliriz. Ve bu nedenle, yeni sözleşmenin ne olduğunu anlamak için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız.

Bu, Yeni Ahit'teki Krallık ve Antlaşma dizimizdeki üçüncü ders. Bu derse "Yeni Antlaşma" adını verdik. Ve bu derste, Yeni Ahit yazarlarının en önemli teolojik perspektiflerinden bazılarını şekillendirmek için yeni antlaşma kavramına nasıl güvendiklerini inceleyeceğiz.

Dersimiz iki ana bölüme ayrılacaktır. İlk olarak, yeni antlaşmanın Tanrı'nın krallık yönetimini nasıl nitelendirdiğini göreceğiz. İkinci olarak, yeni antlaşmanın Tanrı ile halkı arasındaki belirli etkileşim dinamiklerini nasıl ortaya çıkardığını keşfedeceğiz. Yeni antlaşma aracılığıyla önce Tanrı'nın krallık yönetimine bakalım.

KRALİYET YÖNETİMİ

Normalde "antlaşma" olarak çevirdiğimiz İbranice terim "berith" tir. Yunanca Eski Ahit olan Septuagint'te bu İbranice kelime "diatheke" olarak çevrilmiştir. "Diatheke", Yeni Ahit'te "antlaşma" için de görünür. Hem berith hem de diatheke, "ciddi bir anlaşma veya antlaşma" çağrışımlarına sahiptir. İncil'de, akrantar arasında antlaşmalar görüyoruz. Ayrıca krallar ve vatandaşları arasında ve krallar ile diğer krallar arasında antlaşmalar da görüyoruz. Ve Tanrı milletlerle ve insanlarla antlaşma yaptı. Bu derste, özellikle Tanrı'nın insanlarla yaptığı antlaşmalarla, özellikle de Mesih ile yaptığı yeni antlaşmayla ilgileniyoruz.

Tanrı'nın Kutsal Kitap antlaşmalarını anlamamızdaki en önemli gelişmelerden birinin yirminci yüzyılın ikinci yarısında gerçekleştiğini bilmek önemlidir. O sıralarda pek çok bilim adamı İncil antlaşmalarını, genellikle "suzerain-vasal anlaşmaları" olarak adlandırılan bir grup eski Yakın Doğu belgesiyle karşılaştırmaya başladı. Bu belgeler, Eski Ahit zamanlarında uluslar arasında uluslararası anlaşmalardı. Bu antlaşmalarda, hükümdarlar ya da büyük krallar, krallıklarını vasallarla ya da yetkileri altındaki alt krallarla yapılan anlaşmalar yoluyla yönetiyorlardı. Göreceğimiz gibi, Kutsal Kitap antlaşmaları ile bu suzerain-vassal antlaşmaları arasındaki benzerlikler, Tanrı'nın Kutsal Yazılardaki antlaşmalarının, krallığının işlerini yönetmek için birincil araç olduğunu açıkça ortaya koymaktadır.

Eski Ahit'te, özellikle Yaratılış kitabında, Kutsal Yazılarda sergilenen iki farklı tür antlaşma görüyoruz. İlk olarak, eşit yeterliliğe, eşit otoriteye sahip iki kişi arasında, her ikisi için de karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma yaptıkları "eşitlik anlaşması" dediğimiz şeyi görüyoruz. Öyleyse, örneğin İbrahim ve Abimelek'i ele alalım ... Gördüğümüz ikinci tür antlaşma, aslında eski Yakın Doğu'daki bazı insanların "Suzerian-vasal antlaşması" olarak adlandırdığı şey arasındadır ve bu genellikle eşitsiz güçler, daha güçlü olan ve daha büyük, kim muhtemelen sizi çoktan ele geçirdi ve sizi fethetti ve şimdi daha büyük kişi olan suzerain'in vasaldan tüm faydaları aldığı bir ilişki içinde olmak ister. Bu yüzden çoğu zaman vasalın sadakatini suzerain'e bağlı kalmaya devam etmesini gerektirir ... Ancak vassal için bir fayda vardır ve bu da suzerain herhangi bir fetih ordusu veya işgalci ordu olduğunda onu kurtaracaktır. bu onların mevcudiyetindedir ve bu yüzden orada da bu tür bir karşılıklı koruyucu ilişkiye sahiptirler.

-Dr. Daniel L. Kim

Biliyorsunuz, krallar açısından, çoğu zaman zorbalılar ve vatandaşlarına zulmeden varlıklı efendiler olarak düşünüyoruz. Ancak gerçekte, İsa'nın zamanındaki ve daha önceki kadim Yakın Doğu bağlamında krallık, büyük ölçüde ahit kavramına dayanıyordu. Bu yüzden, bir kralın veya bir derebeyinin veya suzerain denen şeyin daha sonra esasen hizmetkârı veya vasal olan bazı insanlarla bir anlaşmaya gireceği antlaşmalara, eski antlaşmalara dair kanıtlarımız var ve onlar ilişkiyi öyle tanımlıyorlar ki derebeyi suzerain, bir ilişkinin sürdürülebileceği bir dizi terim tanımlar ve şöyle bir şey söyler: "Size koruma sunacağım, size refah sunacağım, katılımınız karşılığında size kimlik teklif edeceğim. ekinizin bir kısmını paylaşarak, bana bağlılığınızı vererek ve diğer krallara veya derebeylere bağlılık oluşturmayarak. " Ve bu nedenle, bir anlamda çok karşılıklı bir durum olma eğilimindeydi. Ve bu tür bir anlaşma bağlamında krallık ve antlaşmanın doğası hakkında düşünmeye başlarsak, bulduğumuz şey, Eski Ahit'in çeşitli bölümlerinin bu suzerain anlaşmalarının bütün unsurlarına tam olarak uyduğudur.

-Mr. Bradley T. Johnson

Tanrı'nın krallık yönetimine üç ana yoldan bakacağız. İlk olarak, antlaşma temsilcilerinin önemini not edeceğiz. İkinci olarak, Tanrı'nın antlaşmalarının odaklandığı, Tanrı'nın krallığı için uygun olan politikaları göreceğiz. Üçüncüsü, Tanrı'nın, antlaşma politikalarının organik gelişimi yoluyla krallığını nasıl yönettiğini göstereceğiz. Önce Tanrı'nın antlaşma temsilcilerine bakalım.

Antlaşma Temsilcileri

Daha önce de belirttiğimiz gibi, eski hükümdarlar kendi krallıklarını daha küçük krallar veya vasallarla anlaşmalar yaparak yönetiyorlardı. Bu vasal krallar kendi uluslarını temsil ediyorlardı ve hükümdarlığa boyun eğerek kendi krallıklarını yönetiyorlardı. Benzer şekilde, Tanrı, ahit halkını temsil etmeyi seçtiği adamlar aracılığıyla antlaşmalar yaparak krallığını yönetir.

Ne demek istediğimizi anlamak için, önce Tanrı'nın Eski Ahit'te antlaşma temsilcilerini nasıl seçtiğini göreceğiz. Ve sonra yeni sözleşmeye bakacağız. Eski Ahit ile başlayalım.

a)Eski Ahit

Eski Ahit zamanlarında Tanrı'nın antlaşma temsilcilerini seçtiğini görmek zor değildir. Yaratılış 1-3 ve Hoşea 6: 7'nin her ikisi de Tanrı'nın Adem'le ilk Kutsal Kitap antlaşmasını yaptığını gösterir. Yaratılış 6:18 ve Yaratılış 9: 9-17, Tanrı'nın Nuh'la yaptığı antlaşmadan bahseder. Ve Yaratılış 15-17'de Tanrı, İbrahim'le bir antlaşma yaptı. Çıkış 19-24, Tanrı'nın Musa'yı antlaşma temsilcisi olarak seçtiğini gösterir. Ve son olarak, Mezmur 89 ve 132 gibi pasajlar, Tanrı'nın Davut ile olan sözleşmesine atıfta bulunur.

Tanrı, antlaşmalarını yaparken bu adamların her birine farklı davrandı. Ama hepsi Tanrı'nın gökteki kraliyet mahkemesinin hükümlerinde Tanrı önünde başkalarını temsil ediyordu. Adem ve Nuh ile yapılan antlaşmalar "evrensel antlaşmalar" olarak adlandırılabilir çünkü Adem ve Nuh tüm insanları Tanrı'nın antlaşma halkı olarak temsil ediyordu. İbrahim, Musa ve Davut ile yapılan antlaşmalar "ulusal antlaşmalar" olarak tanımlanabilir. Bu antlaşmalarda, bu adamlar İsrail ulusunu ve antlaşma halkı olarak İsrail'e kabul edilen Yahudi olmayanları temsil ediyorlardı.

Eski Ahit'in antlaşma temsilcilerini akılda tutarak, Tanrı'nın yeni antlaşmayı bir antlaşma temsilcisi aracılığıyla nasıl yönettiğini görelim.

b) Yeni Antlaşma

Yeni Ahit, Mesih'i tekrar tekrar Yeni Antlaşma'nın temsilcisi olarak tanımlıyor. Tanrı, kendi kilisesi adına onunla özel yollardan irtibata geçiyordu - Tanrı'nın Mesih ile tanımladığı her bir yahudi ve yahudi olmayan. İbraniler 9:15'te okuduğumuz gibi:

“Bu nedenle, çağrılmış olanların vaat edilen sonsuz mirası almaları için Mesih yeni antlaşmanın aracısı oldu. Kendisi onları ilk antlaşma zamanında işledikleri suçlardan kurtarmak için fide olarak öldü.” (İbraniler 9:15)

Romalılar 8:34 ve 1. Timoteos 2: 5-6 gibi pasajlarda benzer öğretiler görülür.

Mesih'in kilise için Tanrı'nın seçilmiş antlaşma temsilcisi olması, Yeni Antlaşma teolojisinin en önemli özelliklerinden birini anlamamıza yardımcı olur. Pek çok Kutsal Kitap tercümanının belirttiği gibi, Yeni Ahit teolojisi "Christocentric" tir. Başka bir deyişle, Yeni Antlaşma teolojisinin her yönü, Mesih'in kişisine ve işine yakından bağlıdır. Ama bu neden doğru? Örneğin, Yeni Ahit, kurtuluş için İsa'ya inanmamız gerektiğini neden öğretiyor? İsa adına neden dua edip nezaket gösterelim? Kilise neden "Mesih'in bedeni" olarak adlandırılıyor? Cevap açık. Mesih, Yeni Ahit teolojisinde bu merkezi rolü oynar, çünkü Tanrı, kilisenin temsilcisi olarak Mesih aracılığıyla yeni antlaşmadaki yaşamın her boyutunu yönetir. Yeni Ahit teolojisinin bu özelliğini gözden kaçırmak, onun en önemli özelliklerinden birini gözden kaçırmaktır.

Tanrı'nın krallığını antlaşma yoluyla yönettiğini gördükten sonra temsilcileri ve özellikle yeni antlaşmada Mesih aracılığıyla, Tanrı'nın krallık yönetiminin ikinci bir özelliğine dönmeliyiz: İncil tarihinin farklı dönemleri için İncil antlaşmalarının oluşturduğu uygun politikalar.

Uygun Politikalar

Tüm eski Yakın Doğu suzerain-vasal antlaşmalarının ortak unsurları vardı, ancak aynı zamanda birçok yönden farklıydılar. Bunun nedeni, her bir antlaşmanın her bir uluslararası ilişkiyle ilgili belirli konuları ele almasıydı. Aynı şekilde, Tanrı'nın tüm antlaşmalarının pek çok ortak noktası vardı, ancak her antlaşmanın politikaları, İncil tarihinin farklı aşamalarında önemli olan belirli konular için tasarlandı.

Tanrı'nın antlaşmalarındaki politikaların farklı tarihsel aşamalara nasıl uygun olduğunu görmek için, bir kez daha Eski Ahit antlaşmalarına ve ardından yeni antlaşmanın politikalarına bakacağız. İlk Eski Ahit antlaşma politikalarını ele alalım.

a) Eski Ahit

Eski Ahit sözleşmelerinin terimlerinin üstünkörü bir okuması, Tanrı'nın krallığının belirli aşamalarıyla ilgili olan politikalara odaklanıldığını ortaya koymaktadır.

Tanrı'nın Adem ile yaptığı antlaşma haklı olarak "temellerin sözleşmesi" olarak adlandırılabilir. Tanrı'nın krallığının amaçlarını ve günah dünyaya girmeden önce ve sonra insanların krallığındaki rolünü vurguluyordu.

Tufandan sonra Tanrı, Nuh ile "istikrar antlaşması" diyebileceğimiz bir antlaşma yaptı. Bu antlaşma, günahkar insanlığın Tanrı'nın krallık amaçlarına hizmet edebileceği güvenli ortam olarak doğanın istikrarına odaklandı.

İbrahim'in antlaşmasına "İsrail'in seçilmesinin antlaşması" olarak atıfta bulunabiliriz. Tanrı'nın seçilmiş halkı olarak İsrail'in ayrıcalıklarına ve sorumluluklarına odaklandı.

Musa ile yapılan antlaşma, İsrail kabilelerini bir ulus olarak birleştirirken Tanrı'nın kanununa odaklandığı için genellikle "Yasa antlaşması" olarak adlandırılır. Tanrı, bu antlaşma ile İsrail halkını vaat edilen vatanlarına doğru yönlendirdi.

Ve son olarak, Davut'un antlaşmasını "krallığın antlaşması" olarak görebiliriz. Bu antlaşma İsrail'i gerçek bir krallık olarak kurdu ve Davut'un kraliyet hanedanının İsrail'e krallık hizmetinde nasıl liderlik edeceğini vurguladı.

Eski Ahit'teki antlaşmalarla belirlenen uygun politikaları değerlendirdiğimizde, yeni antlaşmanın yeni antlaşma çağına uygun krallık politikaları da oluşturduğunu bulmak bizi şaşırtmamalıdır.

b) Yeni Antlaşma

Yeni antlaşma, Tanrı'nın Adem, Nuh, İbrahim, Musa ve Davut ile yaptığı antlaşmalardan sonra Kutsal Kitap tarihinin son döneminde gelir. Ve bu nedenle yeni sözleşme "yerine getirme sözleşmesi" olarak tanımlanabilir. Böylelikle, geçmişin başarısızlıklarını tersine çevirmek ve Tanrı'nın Mesih'teki krallık amaçlarını tamamlamak veya yerine getirmek için tasarlanmış politikalar oluşturdu.

Yeni antlaşma, Kutsal Yazılarda ilk kez Yeremya 31: 31'de şu sözleri okuduğumuz yerdedir:

"İsrail halkıyla ve Yahuda halkıyla Yeni bir antlaşma yapacağım günler geliyor" diyor RAB," (Yeremya 31:31)

Bu ayetin daha geniş bağlamında, "Günler geliyor" ifadesi, İsrail'in sürgününün sona ermesinden sonraki zamanı ifade eder. Önceki bir derste gördüğümüz gibi, Hristiyanların iyi haberinin - veya "müjde" nin mesajı, Tanrı'nın krallığının İsrail'in sürgünü sona erdikten sonra dünya çapında nihai zaferine ulaşacağıydı. Bu yüzden, yeni antlaşmanın ilk sözünden itibaren, Tanrı'nın krallığının muzaffer olarak gerçekleşmesiyle ilişkisini görüyoruz.

Bu nedenle, Yeremya 31: 33-34'te Tanrı, Mesih'teki krallığın bu son aşaması için uygun olan yeni antlaşmanın politikalarını açıkladı. Tanrı'nın ne dediğini dinleyin:

"Ama o günlerden sonra İsrail halkıyla Yapacağım antlaşma şudur" diyor RAB, "Yasamı içlerine yerleştirecek, Yüreklerine yazacağım. Ben onların Tanrısı olacağım, Onlar da benim halkım olacak. Bundan böyle kimse komşusunu ya da kardeşini, 'RAB'bi tanıyın' diye eğitmeyecek. Çünkü küçük büyük hepsi Tanıyacak beni" diyor RAB. "Çünkü suçlarını bağışlayacağım, Günahlarını artık anmayacağım." (Yeremya 31:33-34)

Bu pasajda, yeni antlaşmanın, "[Tanrı] [halkının] kötülüğünü affedeceği ve günahlarını artık hatırlamayacağı" zaman Tanrı'nın krallığını nihai sona erdireceğine dikkat edin. Tanrı'nın halkı için bu son, ebedi nimetler zamanında, "[O] kanununu akıllarına koyacak ve kalplerine yazacak." Aslında, Tanrı yeni antlaşmada bunu her kişi için gerçekleştirmeyi vaat etti. Onun ifadesiyle, "Beni en küçüğünden en büyüğüne kadar herkes tanıyacak."

Şimdi Yasa'nın Tekrarı 10:16 ve Yeremya 4: 4 gibi pasajlarda, Tanrı sık sık İsrail ulusunu antlaşmalarıyla dışsal ilişkilerinin ötesine geçmeye ve kalplerini sünnet etmeye çağırdı. Başka bir deyişle, O'nun kanununu kalplerine yazarak onu derinden seveceklerdi. Ancak yeni antlaşma çağının politikalarına, Tanrı, tüm antlaşma halkı için bir gerçek olacak şekilde müdahale edeceğini vaat etti.

İsa'nın dirilişinden ve yükselişinden sonra, Tanrı'nın krallığının şekli, Tanrı'nın kendi yerine halkına hükmetmesi bakımından aynı kaldı, ancak bu tamamen değişti. Tanrı'nın sağ tarafında oturan İsa'nın en önemli yanı - Elçilerin İşleri 2'de Petrus'un Pentekost gününde vaaz ettiği gibi - Kutsal Ruh'unu Yoel kitabında kehanet edildiği gibi halkının üzerine dökmüş olmasıdır. Pavlus'un Romalılar 4'te dediği gibi, Kutsal Ruh'un Yahudilerde ve - şaşkınlık içinde ve ilk başta şaşkınlık içinde - Yahudi olmayanlar da ikamet etmesi, Tanrı'nın krallığının artık İsrail halkından, İbrahim'in insan soyundan oluşmayacağına fakat imanla İbrahim'in soyundan olduğunun bir göstergesidir. Dolayısıyla, Tanrı'nın krallığı her kabile, millet ve dilden insanlardan oluşur; Mesih'e iman eden her kimse, Ruh'u alacak ve Ruh'a sahip olan her kimse, yaşamlarında yaşayan ve yöneten Tanrı'ya sahip olacaktır.

-Dr. Constantine R. Campbell

Önceki dersimizde gördüğümüz gibi, İsa yeni ahit çağının zamanla üç aşamada ortaya çıkacağını öğretti. İlk olarak, açılışı Mesih'in ilk gelişiyi geldi. Bu aşamada, Mesih yeni antlaşmanın pek çok beklentisini yerine getirdi, ancak hepsini yerine getirmedi. Daha sonra, devamında, yeni antlaşma çağı, kilise tarihi boyunca belirsiz bir süre devam edecek. Bu aşamada İsa çok daha fazlasını yerine getirir, ancak yine de yeni antlaşmanın tüm beklentilerini karşılamaz. Ve nihayet, yeni antlaşma çağı, her beklentinin tamamen yerine getirileceği Mesih'in ikinci gelişinde tamamlanacak.

Yeni ahitin bu üç aşamalı yerine getirilmesi, Yeni Ahit teolojisinin ikinci bir temel özelliğini tanımamıza yardımcı olur. Sadece Christocentric değildi; Yeni Ahit teolojisi de bu üç aşamada ortaya çıkan yeni antlaşmanın politikalarını açıklamaya adanmıştı.

Aslında, Yeni Ahit yazarları, yeni sözleşmede yaşam beklentilerini ayarlamak için zaman harcamak zorunda kaldı. Örneğin, Yeremya 31'in yarattığı beklentilerin aksine, Matta

6:12 ve 1. Yuhanna 1: 9 gibi pasajlar, Mesih'in takipçilerinin hala Tanrı'nın kanununu ihlal ettikleri için yine de af dilemesi gerektiğini açıklar. 2 Korintliler 11:13 ve Galatyalılar 2: 4 gibi pasajlarda da sahte inananların yeni antlaşma kilisesinde gerçek inananlar arasında kaldığını görüyoruz. Yeni sözleşme politikalarının gelişmesinden bunlar ve diğer faktörler nasıl etkilendi? Öyle ya da böyle, Yeni Ahit teolojisinin her boyutu bu soruyu yanıtlamaya ayrılmıştı.

Artık Tanrı'nın krallığını antlaşma temsilcileri ve tarihsel olarak uygun politikalar aracılığıyla nasıl yönettiğini gördüğümüze göre, Kutsal Kitap antlaşmalarındaki politikaların organik gelişimini keşfetmeliyiz.

Organik Gelişim

Organik olarak gelişen antlaşma politikalarından bahsettiğimizde, aklımızda bir ağacın büyümesi gibi bir şey var. Ağaç, tohumdan tam olgunluğa doğru büyüdükçe değişir, ancak yine de aynı organizma olarak kalır. Eski Ahit antlaşmalarına da aynı şekilde bakabiliriz. Her Eski Ahit sözleşmesinin farklı ahit temsilcileri vardı ve tarihte belirli bir zaman için uygun olan politikalara odaklandı. Ancak bu değişikliklere rağmen bir ağaç gibi organik bir birlik vardı.

Önce Eski Ahit'te Tanrı'nın antlaşmalarının organik gelişimine bakacağız. Ardından Eski Ahit'ten yeni sözleşmeye kadar organik gelişimi ele alacağız. Eski Ahit antlaşmalarıyla başlayalım.

a) Eski Ahit

Antlaşma politikalarının Eski Ahit tarihi boyunca nasıl yürürlükte olduğunu hatırladığımızda, Eski Ahit antlaşmalarının organik gelişimini görebiliriz. Örneğin, Adem zamanından itibaren Tanrı, kendi imajı olarak insan ırkının krallığını yeryüzüne yayacağını belirlemiştir. Bu politika zamanla gelişti, ancak hiçbir zaman tamamen terk edilmedi.

Tanrı, Nuh'un zamanından itibaren doğanın istikrarını, Tanrı'nın düşmüş görüntülerinin krallık amaçlarına hizmet etmesi için güvenli bir yer olarak kurdu. Bu idari politika, sonraki antlaşmalarla çeşitli şekillerde değişti, ancak Tanrı bunu asla bir kenara atmadı.

İbrahim'in zamanından itibaren, İsrail'e Tanrı'nın seçilmiş halkı olarak özel ayrıcalıklar ve sorumluluklar verildi. Tarihteki bu özel rol, daha fazla antlaşmanın eklenmesiyle gelişti, ancak Tanrı'nın krallık yönetiminden asla ortadan kalkmadı.

Musa'nın zamanından itibaren Kanun İsrail'e rehberlik etti. Bu Kanun, diğer antlaşmalar eklendikçe farklı şekilde uygulanacaktı, ancak hiçbir zaman geçersiz kılınmadı.

Ve Davut zamanından beri, Davut'un kraliyet hanedanı, Tanrı'nın halkını krallık hizmetinde yönetmiştir. Bu liderlik yeni antlaşma ve İsa'nın krallığı ile değişse de, bir kenara bırakılmadı.

Eski Ahit'te gördüğümüz organik gelişme modeli, Mesih'teki yeni antlaşma ile devam etti. Daha önceki antlaşmalardan organik olarak da gelişti.

b) Yeni Antlaşma

Tanrı'nın şu sözleri söylediği Yeremya 31:31'e tekrardan bakalım:

"İsrail halkıyla ve Yahuda halkıyla Yeni bir antlaşma yapacağım günler geliyor" diyor RAB," (Yeremya 31:31)

Hıristiyanlar çok sık olarak "yeni antlaşma" ifadesini yeni antlaşmanın tamamen yeni olduğu, İncil'deki önceki antlaşmalardan kopuk olduğu anlamına gelmek üzere almışlardır. Bununla birlikte, "yeni" kelimesinin İbranice châdash terimini çevirdiğini bilmek önemlidir. İşaya 61: 4, Hezekiel 36:26 ve Eyüp 29:20 gibi pasajlar, bu terimin ve onunla ilişkili sözlü biçimlerinin "tamamen yeni" anlamına gelmediğini açıkça ortaya koyuyor. Aksine, bu terimler ailesi "yenilenmiş", "onarılmış", "yeniden inşa edilmiş" veya "tazelenmiş" anlamına geliyordu.

Bu görüş, Tanrı'nın yeni antlaşmanın "İsrail halkıyla ve Yahuda halkıyla" yapılacağını söylemesiyle desteklenmektedir. Başka bir deyişle, yeni antlaşma, İsrail'in sürgünü sona erdikten sonra, İbrahim ve Yahudi olmayanların soyundan gelenler ile ailesine kabul edilen yenilenmiş bir ulusal antlaşmadır.

Elbette, ondan önceki her Eski Ahit antlaşması gibi, yeni antlaşma da tarihteki yerine uygun politikalar oluşturdu. Bu yeni politikalar Mesih aracılığıyla ve elçileri ve peygamberleri aracılığıyla açıklandı. Ancak her Eski Ahit antlaşması gibi, yeni antlaşma da Tanrı'nın önceki antlaşma yönetimlerinde belirlediği politikaları yeniledi, yeniden inşa etti, onarıldı veya tazelendi.

Kutsal Yazıların kanonunda ve kurtarıcı tarih boyunca Tanrı'nın krallığını düşündüğümüzde, siz İncil'deki antlaşmalarla çalışırken ve Mesih'te doruk noktasına ulaşırken, onun yönetiminde değişiklikler olur. Bu nedenle, örneğin, özellikle Eski Ahit'te, Tanrı kurtarıcı planını İsrail ulusu aracılığıyla eski antlaşmaya getirirken, öncelikle bir ulusla çalışıyor, öncelikle teokrasi şartlarıyla çalışıyor, Mesih'in gelişini, Rab İsa'nın gelişini onlar aracılığıyla getirecekleri bu ulus açısından görünür bir temsil. Ve bu krallığın yönetiminin belirli bir yerde, bölgede, arazide, belirli bir yönetim altında ve hükümette vb. bağlı olduğunu görüyorsunuz. Ve sonra, Mesih'te gerçekleşmesini düşündüğünüzde, krallığı yeni antlaşmaya geçirirken, bazı değişiklikler var. Belli ki Mesih kraldır. Eski Ahit'in türünü ve

gölgelerini yerine getiren odur. Davut ve Musa rolünü yerine getiriyor. Ve o, yaşamında, ölümünde ve dirilişinde krallığı başlatan, Tanrı'nın kurtarıcı saltanatını bu dünyaya getiren ve sonra uluslararası bir topluluk meydana getiren kişidir - kiliseye, tek yeni adam, Yahudi ve Gentile adını verdiğimiz - böylece o şimdi kilisede ve kilisede hüküm sürüyor ... Erkekler, kadınlar ve oğlanlar ve kızlar iman ve tövbeye geldikçe, halkı aracılığıyla Mesih'in ruhani yönetimi ve hükümdarlığıdır. İnanışları gibi, o krallığa girerler. Tanrı'nın kurtarıcı kuralı onlara gelir. Bu krallık şimdi uluslararasıdır ve Tanrı'nın egemenliği şimdi ona her kabile, millet, insan ve dilden gelen bir halk getirir. Ve kendisini, Mesih'in yerel kilisede halkını yönettiği bir tür teokrasinin olduğu yerel kilisede gösteriyor, ancak eski İsrail ulusunun yönetimindeki gibi değil.

-Dr. Stephen J. Wellum

Bu nedenle, Tanrı'nın krallığını yönetmesini ve bunun nasıl değişebileceğini düşündüğümüzde, onu kesinlikle yeni bir organizasyon şeması oluşturmaya çalışan eski bir bürokrat olarak düşünmek istemiyoruz çünkü ilki işe yaramadı. yani "B planı" na sahip. Basitçe bu olamaz. Amaçları tutarlı olmalı. Bu yüzden, bence en iyisi, onun çalışma prensiplerinin nispeten benzer olacağını varsaymak ve sonra hangi değişikliklerin uygulanmış olabileceğini anlamaktır. Bu durumda, İsa'nın artık orada olmadığı gerçeğinin, Ruhun gelmesi için önemli olduğunu düşünüyorum, böylece kilisenin yalnızca belirli bir konumdaki fiziksel İsa'ya odaklanmak için değil, Ruh'la dağılmakta özgür olması için güçlendirilebilir. İsa'nın mesajını getirmesi, misyonunu tüm dünyaya getirmesi. Şimdi, daha önce beden altında işleyen şeyin şimdi Ruh tarafından güçlendirildiği antlaşmalarda bir değişim var, böylece eski antlaşmanın amacı - Tanrı'yı tüm kalbiniz, zihniniz, ruhunuz ve gücünüzle sevmek ve sizin sizin gibi komşu - inananlar artık bunu yapma yetkisine sahip.

-Dr. Sean McDonough

Eski Ahit antlaşmaları ile yeni antlaşma arasındaki bu organik gelişmeler bize Yeni Antlaşma teolojisine dair üçüncü önemli bir bakış açısı sağlar. Yeni Ahit teolojisi, Hıristiyan merkezli olmanın ve Mesih'in krallığının üç aşamalı olarak ortaya çıkması için uygun olan politikalara odaklanmasının yanı sıra Eski Ahit teolojisine dayanıyordu.

Yeni Ahit teolojisi özünde yeni bir inanç değildi. Bunun yerine Yeni Ahit yazarları, Tanrı'nın Mesih'teki vahyinin ışığında Eski Ahit'in öğretilerini uyguladılar. Yeni Ahit'in nispeten küçük olmasının nedeni budur. Eski Ahit'in kalıcı geçerliliğini üstlendi. Yeni Ahit yazarlarının teolojik bakış açılarını desteklemek için yüzlerce kez Eski Ahit'e

başvurmalarının nedeni de budur. Bu yüzden, Yeni Ahit teolojisinin yeni bir antlaşma teolojisi olduğunu söylediğimizde, onun bir şekilde Eski Ahit'ten ayrılmış olduğunu kast etmiyoruz. Aksine, Yeni Ahit teolojisinin her boyutu Eski Ahit teolojisini birleştirir ve onun üzerine inşa eder.

Şimdiye kadar, yeni antlaşma ile ilgili dersimizde, Tanrı'nın krallık yönetimini inceledik. Şimdi bu dersteki ikinci ana konumuza dönmeliyiz: Yeni antlaşmada Tanrı ve halkı arasındaki etkileşimin dinamikleri.

ETKİLEŞİMİN DİNAMİKLERİ

Yeni Ahit yazarları Tanrı ve antlaşma insanları arasındaki etkileşimleri sayısızca tanımlamışlardır. Tanrı'nın lütfuna olduğu gibi onun sıcaklığına da değinmişlerdir. İtaat talep etmiş ve itaatsizliğe karşı uyarıda bulunmuşlardır. Tanrı'nın bazılarını zarardan nasıl koruduğunu ve diğerlerini nasıl acı çekmeye çağırdığını anlattılar. Tanrı ve halkı arasındaki etkileşimlere yönelik bu ve diğer birçok doğrudan ve dolaylı atıflar bazı önemli soruları gündeme getiriyor. Bu çeşitliliği hangi teolojik bakış açıları destekledi? Yeni Ahit yazarları bunların hepsini nasıl anladı? İlahi ve insan etkileşiminin dinamiklerine nasıl yaklaştılar?

Bir kez daha, eski Yakın Doğu suzerain-vasal antlaşmalarının arka planıyla başlayacağız. Genel anlamda, bu antlaşmalar, büyük ve küçük krallar arasındaki etkileşimlerin üç özelliğine odaklandı. Birincisi, daha büyük krallar her zaman vasallarına hayırseverlik gösterdiklerini iddia ettiler. İkincisi, daha büyük krallar, vasallarının sadakatlerini kanıtlamaları için bazı yollar da şart koştu. Üçüncüsü, daha büyük krallar, vasalların itaat ve itaatsizlik için bekleyebilecekleri kutsama ve lanetlerin sonuçlarını açıkladılar. Şimdi, büyük kralların her zaman kendi antlaşmalarının şartlarını uygun gördükleri şekilde uygulama hakkını saklı tuttuğunu söylemeliyiz. Ancak genel olarak, iyilikseverlik, sadakat ve sonuçlar, bu antlaşma ilişkilerinin yönetildiği temel ilkeleri oluşturdu.

Ve göreceğimiz gibi, Kutsal Kitap antlaşmalarındaki ilahi ve insan etkileşimlerinin dinamiklerinde aynı unsurlar ortaya çıkıyor. Yüce Kral olarak, antlaşmalarının dinamiklerinin nasıl meyve vereceğini belirleyen kişinin Tanrı olduğunu unutmamalıyız. Ve bunu insan beklentilerinin standartlarına göre değil, kendi eşsiz bilgeliğine göre yaptı. Bu nedenle Kutsal Yazılar, Tanrı'nın halkıyla olan etkileşimlerinin çoğu zaman insan anlayışının ötesinde olduğunu açıklar. Ancak Yasa'nın Tekrarı 29:29, Yeşaya 55: 8-9 gibi pasajlar, bazı Mezmurlar ve Eyüp ve Vaiz gibi tüm kitaplar bize hatırlattığı gibi, Tanrı'nın bu antlaşma dinamiklerini uygulama yolları her zaman iyi ve bilgeydi.

Önce Tanrı'nın halkına olan ilahi iyiliğini not ederek Tanrı ve insanlar arasındaki etkileşimin dinamiklerini keşfedeceğiz. İkinci olarak, Kutsal Kitap antlaşmalarının Tanrı'nın ahit insanları için sadakat testlerini nasıl içerdiğini göreceğiz. Üçüncüsü, itaat ve itaatsizlik için kutsama ve lanetlerin sonuçlarına değineceğiz. İlahi yardımseverlikle başlayalım.

İlahi Yardımseverlik

İlahi yardımseverlik elementine hem Eski Ahit antlaşmalarında hem de Yeni Antlaşmada bakacağız. Öncelikle, Eski Ahit antlaşmalarındaki ilahi yardımseverliği değerlendirelim.

a) Eski Ahit

Eski Ahit, Tanrı'nın yardımseverliğinin veya iyiliğinin, antlaşmalarıyla kurulan ilişkileri hem başlattığını hem de sürdürdüğünü açıkça ortaya koymaktadır. Başlangıç olarak, Tanrı, temeller antlaşmasında antlaşma temsilcisi olarak Adem'e ilahi iyilik gösterdi. Adem günaha düşmeden önce Tanrı, Cennet Bahçesini yaratarak ve onu Tanrı'nın görüntüsü olarak oraya yerleştirerek Adem'e şefkat verdi. Ayrıca günaha düştükten sonra ilk ana babamız Adem ve Havva'ya kurtarıcı lütuf da döktü. Ayrıca Adem, Tanrı'nın mahkemesinde tüm insanlığı temsil etti. Böylece, Tanrı'nın Adem'e gösterdiği iyilikler, temsil ettiği ahit insanlarına aktarıldı. Tanrı şu ya da bu şekilde, inanmayanlar da dahil olmak üzere tüm insanlara ortak lütuf göstermeye devam etti. Ve Habil, Şit ve diğerleri gibi gerçek inananlara Tanrı da kurtarıcı lütuf gösterdi.

Nuh, yaşamı boyunca, istikrar antlaşmasında Tanrı'nın antlaşma temsilcisi olarak ilahi bir iyilik ve hem ortak lütuf hem de kurtarıcı lütuf aldı. Ve tıpkı Adem'in antlaşmasında olduğu gibi, Tanrı'nın Nuh'a gösterdiği iyilikler, Nuh'un temsil ettiği ahit insanlarına da aktarıldı: tüm insanlar. Tanrı çeşitli şekillerde tüm insanlara ortak lütfunu gösterdi. Ve özellikle Şem'in soyundan gelen gerçek inananlara, Tanrı aynı zamanda kurtarıcı lütuf da gösterdi.

İbrahim ayrıca, İsrail'in seçim antlaşmasında Tanrı'nın antlaşma temsilcisi olarak ortak ve kurtarıcı lütfun ilahi iyiliğini deneyimledi. Tanrı'nın İbrahim'e gösterdiği iyilikler, temsil ettiği antlaşma halkına da gösterildi: İsrailoğulları ve İsrail'e kabul edilecek Yahudi olmayanlar. Tanrı uygun gördükçe, Esav gibi inanmayanlar da dahil olmak üzere bu antlaşmanın halkına ortak bir lütuf gösterdi. Ama Tanrı aynı zamanda kurtarıcı lütfunu Yakup, Yusuf ve diğerleri gibi sadık şahsiyetlere de döktü.

Musa'nın hayatının hikayelerinin bize anlattığı gibi, Tanrı ortak ve kurtarıcı lütfun ilahi iyiliğini benzersiz şekillerde Musa'nın kendisine hukuk sözleşmesinin antlaşma temsilcisi olarak gösterdi. Ve Tanrı'nın Musa'ya gösterdiği iyilikler, temsil ettiği kişilere aktarıldı: İsrail ulusuna ve İsrail'e kabul edilenlere. Kurtarıcı imana sahip olmayanlar bile, tüm İsraililer Tanrı'nın ortak lütfundan yararlandı. Ve Tanrı ayrıca İsrail'de bulunan ve İsrail'de evlat edinilen birçok kişiye kurtarıcı lütfunu gösterdi.

Son olarak, Davut, krallık antlaşmasında Tanrı'nın seçilmiş ahit temsilcisi olarak ortak ve kurtarıcı lütfun ilahi iyiliğini özel yollarla aldı. Ve Tanrı'nın Davut'a gösterdiği iyilikler, temsil ettiği ahit halkına aktarıldı: kraliyet oğulları, İsrail milleti ve İsrail'e kabul edilen tüm Yahudi olmayanlar. Tanrı'nın anlaşılmaz hikmetine göre, İsrail'deki inanmayanlar

dahil hepsi ortak bir lütuf yaşadılar. Ancak İsrail'e gerçek inananlar da Tanrı'nın kurtarıcı lütfunu aldı.

Tanrı'nın Eski Ahit antlaşmaları yoluyla halkına ilahi iyilikseverliği, Tanrı'nın iyilikseverliğinin de yeni antlaşmanın dinamiklerini etkileme biçimlerine zemin hazırladı.

b)Yeni Antlaşma

İlk olarak, Yeni Ahit, Tanrı'nın yeni antlaşma temsilcisi Mesih'e karşı yardımseverliğine dikkat çeker. Günaha düşmeden önceki dem gibi, İsa'nın da asla merhamete, bağışlamaya veya Tanrı'nın lütfunu kurtarmaya ihtiyacı olmadığı konusunda açık olmalıyız. Yine de, Matta 3: 16-17 gibi pasajlar; Matta 12:18; ve Luka 3:22, krallığının açılışı sırasında, Baba'nın İsa'yı hizmetinde güçlendirmek için Ruhuyla meshettiğini belirtir. Aslında, Romalılar 8: 11'e göre, Baba İsa'yı ölümden dirilten Kutsal Ruh'un gücüydü. Ayrıca Mezmur 2: 4-6'ya göre; Matta 28:18; ve Elçilerin İşleri 2: 31-33, Baba'nın İsa'ya karşı iyilikseverliği, onu krallığının devamı sırasında mevcut otorite ve güç konumuna yükseltti. Ve bu iyilik, Mesih'in krallığının tamamlanmasıyla alacağı ayrıcalıklara ve yüceliğe götürür.

İkinci olarak, Yeni Ahit aynı zamanda Hıristiyan teologların sıklıkla "Mesih ile birleşme" dedikleri şeye odaklanır. Bu öğretisi, Tanrı'nın Mesih'e olan iyiliğinin temsil ettiği ahit insanları olan kiliseyi de etkilediğini açıkça ortaya koymaktadır.

İnananların Mesih ile birliği iki yönlüdür. Bir yandan, biz "Mesih'teyiz". Bu, Mesih'in antlaşma temsilcimiz olduğu için, yeni antlaşmanın insanları Tanrı'nın gökteki mahkemesinde Mesih ile özdeşleştirdiği anlamına gelir. Dolayısıyla, birçok yönden, Mesih hakkında doğru olan, Tanrı'nın mahkemesinde temsil ettiği herkes için doğru sayılır. Pavlus Efesliler 1: 13'te şöyle derken aklındaki şey buydu:

“Gerçeğin bildirisini, kurtuluşunuzun Müjdesi'ni duyup O'na iman ettiğinizde, siz de vaat edilen Kutsal Ruh'la O'nda mühürlendiniz. “ (Efesliler 1:13)

Ancak diğer yandan, Yeni Ahit sadece inananların "Mesih'te" olduklarından bahsetmiyor. Aynı zamanda "içimizdeki Mesih" ten de bahsediyor. Yani Mesih, yeryüzündeki günlük deneyimlerimizde Kutsal Ruh aracılığıyla inananlar içinde mevcuttur ve çalışmaktadır. Romalılar 8: 10-11'i dinleyin:

Eğer Mesih içinizdeyse, bedeniniz günah yüzünden ölü olmakla birlikte, aklanmış olduğunuz için ruhunuz diridir. Mesih İsa'yı ölümden dirilten Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, Mesih'i ölümden dirilten Tanrı, içinizde yaşayan Ruhu'yla ölümlü bedenlerinize de yaşam verecektir. (Romalılar 8:10-11)

Bu pasajın gösterdiği gibi, Yeni Ahit yazarları kilisenin cennette Mesih ile özdeşleştirildiğini kabul etseler de, yeni antlaşma çağının henüz tamamlanmadığını da biliyorlardı. Sonuç olarak, yeni antlaşmadaki hayat şimdi Mesih geri döndüğünde olacağından farklıdır. Örneğin, şimdi Tanrı'nın yeni antlaşması insanları günah işlemeye devam ediyor. Dahası, sahte inananlar - inançlarını kurtarmayanlar - gerçek inananlarla birlikte görünür kilisede kalırlar. Sadece tamamlandığında Mesih'in içimizdeki işi tamamlanacak.

Bu nedenle Yeni Ahit, Mesih'in dönüşünden önce Tanrı'nın, sahte inananlar da dahil olmak üzere görünür kilisedeki tüm insanlara ortak lütuf gösterdiğini öğretir. Gerçekte, Yuhanna 15: 1-6 ve İbraniler 6: 4-6 gibi pasajlar, inanmayanların genellikle Tanrı'dan büyük geçici merhametler almalarına rağmen, kurtarıcı lütuf almadıklarını göstermektedir. Ama aynı zamanda, Tanrı şu anda bile gerçek inananlara lütfu kurtardı. Öyleyse, Yeni Ahit teolojisinin her yönünün ilahi yardımseverlik açısından biçimlendirilmesi şaşırtıcı değildir.

Hem Eski hem de Yeni Ahit'te, Rab'bin tüm insanlığa, hem iyiye hem kötüye, adil ve zalime, çocuğu olanlara ve olmayanlara karşı şefkatli olduğunu beyan ettiğini görüyoruz. Rab şu şekilde naziktir: İlk olarak, hepimiz günahkar olmamıza rağmen bizi hemen yok etmez. Lütfu ile yaşamamıza izin veriyor. İkinci olarak, bize yağmurun bereketini verir ve yağmur hem kötülerin hem de doğruların çiftliklerine düşer. Ayrıca güneşin bitkileri büyüttüğü, doğrulara ve kötülere hayat verdiği söyleniyor. Bu, Tanrı'nın iyi ve kötü tüm canlılara karşı nazik olduğu anlamına gelir. Ve bize kim olduğunu tanımamız için tüm fırsatı verdi. Bize merhameti sayesinde, Rab'bin kendisini takip etmeyen ve hatta onu inkar edenlere mesajını dinleme, Sözünü inceleme ve kurtarılma fırsatı verdiğini söyler. Öyleyse Rab, varlığını inkar edenlere bile naziktir. Ve kendisine ait olanlara, her zaman orada olmayı ve onları sonsuza dek kutsamayı vaat ediyor.

-Dr. Alvin Padilla

Pavlus'un Efesliler 2:8'de dediği gibi:

“İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir.” (Efesliler 2:8)

Artık Tanrı ve insanlar arasındaki etkileşimin dinamiklerinin nasıl ilahi yardımseverliğin sergilenmesini içerdiğini gördüğümüze göre, Tanrı ile yapılan antlaşma yaşamının aynı zamanda sadakat testlerini de içerdiğine bakmalıyız. İtaat etmenin bu gereklilikleri, Tanrı ile antlaşma içinde olanların kalplerinin durumunu ortaya koymaktadır.

Sadakat Testleri

Burada, yirminci yüzyılda birçok akademisyenin Kutsal Kitap antlaşmalarını, genellikle "kraliyet hibeleri" olarak adlandırılan başka bir eski Yakın Doğu metinleri grubuyla karşılaştırmaya başladığını belirtmeliyiz. Bu hibelerde bir suzerain, bir vasal veya bir özne için yardımlar sağlıyordu. İlk araştırmalar, birçok kişinin hibeyi alan kişi için hiçbir yükümlülük ya da gereklilik olmadığı ya da sadakat testi olmadığı sonucuna varmasına neden oldu. Ve sonuç olarak, bir dizi Kutsal Kitap tercümanı, bazı Kutsal Kitap antlaşmalarının Tanrı'nın halkından sadakat gerektirmediğini öne sürdü. Ancak, daha yeni araştırmalar ters yönü işaret etti. Artık kraliyet bağışlarının bile alıcılardan sadık hizmet gerektirdiğini biliyoruz. Bu nedenle, Kutsal Yazılar bize, Tanrı'nın, yeni antlaşma da dahil olmak üzere her Kutsal Kitap antlaşmasında halkının sadakatini test ettiğini söylediğinde şaşırılmamalıdır.

Tanrı'nın yeni antlaşmada yaşamın bir parçası olarak sadakatimizi test ettiğini söylediğimizde, bazı ciddi yanlış anlamalardan kaçınmamız gerekir. Birincisi, Kutsal Kitap boyunca hiçbir günahkar iyi işlerle kurtuluşu kazanmamıştır. Kendi çabalarımızla Tanrı'nın sonsuz kutsamalarını almak için gereken mükemmelliğe asla ulaşamayacağız. İkinci olarak, yaptığımız her iyi iş, içimizdeki işleyen Tanrı'nın lütfu sayesinde mümkün olur. Tanrı'nın merhameti ve Ruhunun gücü dışında hiçbir iyi işi başaramayız. Üçüncüsü, Tanrı'nın her zaman ahit halkını itaat etmeye çağırdığını anlamamız gerekiyor. Tanrı, hem Eski Ahit'te hem de Yeni Ahit'te, emirlerine verdikleri yanıtlarla halklarının kalplerinin gerçek durumunu sınıadı veya kanıtladı.

Mesih'e inananların bilmesini istediğim şey, Tanrı ile kişisel ilişkinin Yeni Antlaşma'da başlamadığıdır. Uzun zamandır "onların tanrısı olacağım ve onlar benim halkım olacaklar." Bu, Cennet Bahçesi'nden, Yaratılış 12'den, bir antlaşma halkı oluşturmanın en başından beri bir formül. Ve böylece, içten bağlılık, itaatın doğuşudur. İtaat etmenin sonucu değildir. İtaatten ayrı değil ... Bizi sevdiği için, bizi meşgul ettiği için, bizi yarattığı için, her vadide, her vahşi doğada, her zaferde bizimle birlikte olduğu için Tanrı'ya itaat ediyoruz. Ve böylece itaat, bir düzenlemeden değil, bir ilişkiden kaynaklanır.

-Dr. Joel C. Hunter

Burada anlatmak istediğimizi görebilmek için, Eski Ahit'teki sadakat testlerinin nasıl olduğunu özetleyeceğiz. Sonra da Yeni Antlaşmadaki sadakat testlerine bakacağız. Eski Ahit ile başlayalım.

a) Eski Ahit

Kutsal Kitap'a aşina olan herkes, Tanrı'nın Adem'i Cennet Bahçesi'ndeki direktifleri aracılığıyla Tanrı'nın antlaşma temsilcisi olarak test ettiğini bilir. Ayrıca Tanrı'nın Adem'deki ahit halkının sadakatini istediğini biliyoruz: tüm insan ırkı.

Nuh ayrıca selden önce ve sonra antlaşma temsilcisi olarak Tanrı'nın direktiflerine göre sınıandı. Ve Kutsal Yazılar, Tanrı'nın antlaşma yapan halkının kalplerini Nuh'da - yine tüm insan ırkını - test etmeye devam ettiğini gösteriyor.

İbrahim'in yaşam öyküleri, Tanrı'nın, ahit temsilcisi olarak atanın sadakatini çeşitli şekillerde nasıl test ettiğini göstermektedir. Tek bir örnek olarak, Yaratılış 22: 1-19 bize açıkça Tanrı'nın İbrahim'e oğlu İshak'ı kurban etmesini emrettiğinde onu test ettiğini söyler. Yaratılış 22: 12'de, Rab'bin meleği İbrahim'e şunları dedi:

“Melek, “Çocuğa dokunma” dedi, “Ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin.” (Yaratılış 22:12)

Bu pasajda Tanrı'nın İbrahim'e neden buyurduğunu görebiliriz. Kalbinin gerçek durumunu kanıtlamak için onu test etti.

Benzer şekilde Kutsal Yazılar, Tanrı'nın ahit halkının sadakatini İbrahim'de sınıadığını öğretir: İsrail halkı ve Yahudi olmayanlar İsrail'i benimsemiştir.

Musa, İsrail'in ahit temsilcisi olarak yaşamı boyunca Tanrı'nın emirleriyle sınıandı. Ve Tanrı, İsrail ahit halkına onları sınamak için Kanunu verdiğini açıkça açıkladı. Musa'nın halka şunları söylediği Yasa'nın Tekrarı 8: 2'yi dinleyin:

“Tanrınız RAB'bin sizi kırk yıl boyunca çölde dolaştırdığı uzun yolculuğu anımsayın! Buyruklarına uyup uymayacağınızı, amacınızın ne olduğunu öğrenmek için sizi sıkıntılara sokarak sınıadı.” (Yasa'nın Tekrarı 8:2)

Aynı şekilde, Davut'un yaşamına ilişkin öyküler de Tanrı'nın Davut'un İsrail'in kraliyet antlaşması temsilcisi olarak sadakatini sınıadığını gösteriyor. Ve Eski Ahit'in geri kalanının defalarca gösterdiği gibi, Tanrı, antlaşma halkını, Davut'un oğullarını ve İsrail ulusunu nesiller boyunca test etmeye devam etti.

Eski Ahit antlaşmalarında Tanrı'nın sadakat testlerinden bahsettikten sonra, şimdi Tanrı'nın yeni antlaşmada halkının sadakatini test etme şeklini inceleyelim.

b) Yeni Antlaşma

Şimdi, gördüğümüz gibi, yeni antlaşmada Tanrı'nın lütfu Kutsal Kitap tarihinde daha önce hiç olmadığı kadar döküldü. Yine de, Yeni Ahit'in Tanrı'dan sayısız emir ve direktif aldığı da açıktır. Bu neden doğru? Tıpkı Eski Ahit antlaşmalarında olduğu gibi, yeni antlaşma da sadakat testlerini gerektiriyor.

Bu nedenle Yeni Ahit, yeni antlaşma temsilcisi olarak Mesih'in sadakatine büyük önem verir. Bize, krallığın açılışı sırasında İsa'nın Tanrı'nın kendisinden istediği her sadakat sınavından geçtiğini anlatır. İbraniler 4: 15'te şunları okuruz:

“Çünkü başkâhinimiz zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine, her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir.” (İbraniler 4:15)

Ve Filipililer 2:8'i, Pavlus'un Mesih'in olağanüstü itaatine dikkat çektiği yeri dinleyin:

“Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı . İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı.” (Filipililer 2:8)

Yeni Ahit teolojisinde, İsa'nın Tanrı'ya sadık hizmetinin doruk noktası, onun çarmıhtaki gönüllü ölümüydü. Peki bu itaat eylemi neden bu kadar önemliydi?

Tanrı, günahın dünyaya girdiği andan itibaren, hayvan kurbanlarının kanıyla antlaşma halkının günahları için geçici hükümler sağladı. Ancak İbraniler 10: 1-14'ün öğrettiği gibi, bu fedakarlıklar Tanrı'nın muzaffer krallığının nihai ve kalıcı affını sağlayamadı. Ve böylece, İsrail'in sürgünü yaklaşırken, Tanrı Yeşaya 53: 1-12'de, halkının günahlarının kefareti olarak Rab'bin hizmetkârı Mesih'in gönüllü ölümünü istediğini bildirdi. Ölümüyle, kraliyet antlaşması temsilcisi, Tanrı'nın halkını ebedi muzaffer krallığının yüceliklerine getirecekti. İsa, çarmıhta gönüllü olarak ölüme boyun eğdiği açılış töreninde bu rolü yerine getirdi. Bunu Matta 8:17 gibi pasajlarda görüyoruz; Elçilerin İşleri 8: 32-33; Romalılar 6:10; ve 1. Petrus 2: 22-25. Yeni antlaşma temsilcisi olarak bu sadakat testini geçerek, İsa, kendisine inanan herkese kalıcı bir kefarete ve ebedi bağışlama sağladı.

İsa'nın çarmıhtaki ölümüne ek olarak, İbraniler 8: 1-2 gibi pasajlar da Davut'un oğlu olarak Mesih'in krallığının devamı boyunca cennette itaatkar bir şekilde hizmet ettiğine işaret eder. Ve 1 Korintliler 15:24, Mesih tamamlandığında görkemle geri döndüğünde, mütevazı bir hizmet olarak krallığı Baba Tanrı'ya vereceğini öğretir.

Şimdi, Yeni Ahit teolojisi, yeni antlaşma temsilcisi olarak Mesih'in mükemmel sadakatini vurgulasa da, sadakat testlerinin kilise için, yeni antlaşmanın insanları için hala yürürlükte olduğunu vurguluyor.

Bir kez daha, kilisenin Mesih ile birliği açısından kiliseye olan sadakat testlerini anlamaya yardımcı olur. Bir yandan, onun göksel mahkemesinde Tanrı'nın önünde onunla özdeşleşmemiz anlamında kilise "Mesih'te" dir. Ve 1. Timoteos 3: 16'ya göre, Mesih sadakat sınavını mükemmel bir şekilde geçen ve Kutsal Ruh onu ölümden dirilttiğinde haklı çıkan kişiydi. Bu nedenle, Romalılar 4: 23-25 gibi pasajların öğrettiği gibi, cennetin mahkemesinde Mesih'in bu yasal haklılığı, ona iman kurtaran herkese yüklenmiştir. Mesih'te gerçek inananlar, Mesih bizim adımıza testi geçtiği için testi geçen kişiler olarak yargılanır. Tanrı'nın gökteki mahkemesinde Mesih hakkındaki bu harika gerçek, protestan teologların yalnızca imanla gerekçelendirme olarak adlandırdıkları Yeni Ahit teolojik perspektifinin temelidir.

Öte yandan, Mesih ile birleşme aynı zamanda "içimizdeki Mesih" in günlük deneyimine de gönderme yapar. Kilise, Mesih'in ihtişamıyla geri dönmesinden önce yeryüzünde hala varolurken, kilisenin içindeki insanlar kalplerinin durumunu kanıtlayan sadakat sınavları yaşarlar. Ve Mesih'in Ruhu, bizi kutsal kılmak için gerçek inananlar arasında çalışır. Mesih ile birliğimizin bu yanı, geleneksel protestan kutsallaştırma doktrinine veya ilerici kutsallık arayışına karşılık gelir. Ve Kutsal Yazılar, testin Tanrı'nın bizi kutsallaştırmada ilerletme yolu olduğunu öğretir. Yahuda 1: 2-3'ün dediği gibi:

"Merhamet, esenlik ve sevgi artan ölçüde sizin olsun. Sevgili kardeşlerim, size ortak kurtuluşumuzla ilgili yazmaya çok gayret ettim. Bu arada sizi kutsallara ilk ve son kez emanet edilen iman uğrunda mücadeleye özendirmek için yazma gereğini duydum." (Yahuda 1:2-3)

Şimdi, Mesih'in krallığının açılışı ve devamı sırasında, görünür kilisenin hem sahte inananlardan hem de gerçek inananlardan olduğunu bir kez daha hatırlamalıyız. Ve sadakat testi yoluyla her iki grup da kurtarıcı bir inançları olup olmadığını ortaya çıkarır. Sahte inananlar sadakat sınavında başarısız olur ve Mesih'e hizmet etmekten vazgeçerler. Bunun tersine, gerçek inananlar, bu hayatta mükemmel olmasalar da, Ruh'un gücüyle Mesih'e olan sadakatlerini sürdürecektir. 1. Yuhanna 2: 19'da yanlış inananlarla ilgili okuduğumuz gibi:

"Bunlar aramızdan çıktılar, ama bizden değildiler. Bizden olsalardı, bizimle kalırlardı. Ayrılmaları hiçbirinin bizden olmadığını ortaya çıkardı." (1. Yuhanna 2:19)

Bu pasajın da işaret ettiği gibi, Yeni Ahit teolojisi, gerçek inananların bedenine gerçekten ait olanları kanıtlamak için Tanrı'nın sadakat testleri olarak birçok emri içerir.

İhanete uğradığı gece, İsa Mesih yeni bir antlaşma yaptı. Ve tüm antlaşmalar gibi, bu da karşılıklı taahhütleri ve karşılıklı yükümlülükleri içeren bir antlaşmadır. Ve bu harika antlaşmadaki başlıca taahhütlerimizden biri, İsa Mesih'in efendiliğine, iradesine ve yollarına itaat etmeye, kılıçlarımızı gerçek efendiliğine teslim etmeye ve bunu otantik yollarla yaşama, kalplerimizin mizacı ve Tanrı'nın kalbini dünyada izleme isteğimiz taahhüdüdür. Ancak buraya kesinlikle eklenmesi gereken şeylerden biri, bugün antlaşma yükümlülüklerimizin yerine getirilmesinin Kutsal Ruh'un gücü ve mevcudiyetinde yaşadığımız yerine getirmeler olduğudur. Ve Kutsal Ruh, bu itaatın mizacını değiştirir ve onu öğütme görevinin çok üstüne yükseltir, böylece bu, Kutsal Yazıların dilinde, bu antlaşma karşılıklı bir zevk antlaşması haline gelir. Bize bakan kişi bizden ve biz ondan zevk alır. Ve size, elçinin neden Tanrı'nın krallığının öğütme görevi olmadığını, Kutsal Ruh'ta doğruluk, barış ve sevinç olduğunu söyleyebildiğine dair bir fikir verir. En büyük azizlerimizden bazıları, Rabbimize sadık ve vefalı olmak için var olan bu yükümlülüğün gönülsüzce değil, hevesle ve bizi fethettiği için tüm kalbimizle yerine getirdiğimiz bir yükümlülük olduğunu söylemişlerdir. Ve onu ve yollarını hoş buluyoruz.

-Dr. Glen G. Scorgie

Tanrı'nın ilahi yardımseverliği ve sadakat testleri ile ilgili olarak yeni antlaşmadaki etkileşimin dinamiklerini artık gördüğümüze göre, üçüncü bir unsura dönmeliyiz. İtaat ve itaatsizlik için kutsama ve lanetlerin sonuçlarını inceleyelim.

Sonuçlar

Daha önceki tartışmalarımız doğrultusunda Tanrı'yla yapılan antlaşmada itaat ve itaatsizliğin sonuçlarına bakacağız. Eski Ahit sözleşmelerini kısaca inceleyeceğiz ve ardından yeni sözleşmeye döneceğiz. Önce Eski Ahit antlaşmalarındaki kutsama ve lanetlerin sonuçlarını görelim.

a)Eski Ahit

Yeni antlaşmadan önce, hem kutsamaların hem de lanetin sonuçları, Tanrı'nın antlaşma temsilcileriyle ve bir bütün olarak antlaşma halkıyla etkileşimlerinin önemli boyutlarıydı. Şimdi, daha önce de bahsettiğimiz gibi, Tanrı sık sık antlaşmalarının şartlarını insan anlayışının ötesinde bir şekilde uyguladı. Bu nedenle, Kutsal Yazılarda Tanrı, antlaşmalarının lütuflarını ve lanetlerini insan kavrayışının ötesinde şekillerde sık sık

hızlandırdı, artırdı, azalttı, geciktirdi ve hatta iptal etti. Ama bunu her zaman mükemmel bilgeliğine ve iyiliğine göre yaptı.

Tanrı, vakıflar antlaşmasında, antlaşma temsilcisi Adem'i itaatsizliğine karşılık acı ve ölümle lanetledi. Ama aynı zamanda Tanrı'nın Adem'e nimetlerini de görüyoruz. Yaratılış 3: 15'te, Tanrı insanlığın yılanın tohumuna karşı zaferini vaat etti. Ve hem bu ölüm laneti hem de zafer ümidi, Tanrı'nın uygun gördüğü Adem'in temsil ettiği insan ırkına, ahit halkına aktarıldı.

Doğanın istikrarı antlaşmasında, antlaşma temsilcisi Nuh sadık hizmeti için kutsama aldı. Ancak selden sonra ailesinde yaşanan sorunlar gibi lanetlerle de karşılaşmaya devam etti. Nuh'un temsil ettiği antlaşma halkı, insanlığın gelecek nesillerine benzer nimetler ve lanetler geldi.

İbrahim, İsrail'in seçim antlaşmasında Tanrı'nın antlaşma temsilcisi olarak kutsamaların ve lanetlerin sonuçlarını da aldı. Bu sonuçlar, İsrail ahit halkına ve sonraki nesillerde İsrail'e kabul edilenlere aktarıldı.

Benzer şekilde, yasa sözleşmesinde Musa, ahit temsilcisi olarak yaşamında Tanrı'nın nimetlerini ve lanetlerini aldı. Ek olarak, Musa'nın yasası hecelendi

İsrail ve Yahudi olmayanların antlaşma halkına gelecek birçok özel kutsama ve lanet İsrail'e kabul edildi.

Krallığın antlaşmasında, antlaşma temsilcisi olarak Davut, sadık ve sadakatsiz olduğu için kutsamaların ve lanetlerin sonuçlarını aldı. Aynı şey temsil ettiği antlaşma halkı, onun soyundan gelenler ve İsrail halkı ve Yahudi olmayanlar için de İsrail'e kabul edildi.

Eski Ahit antlaşmalarındaki kutsamaların ve lanetlerin sonuçlarına kısaca değindik. Bunlar, Yeni Ahit yazarlarının Mesih'teki yeni antlaşmayla bağlantılı itaat ve itaatsizliğin sonuçları hakkında öğrettiklerine zemin hazırladı.

b) Yeni Antlaşma

Yeni Antlaşma teolojisi, yeni antlaşmanın temsilcisi olarak Mesih'in hem Tanrı'nın lanetlerini hem de Tanrı'nın bereketlerini deneyimlediğini vurgular. Pavlus'un Galatyalılar 3: 13'te işaret ettiği gibi, İsa çarmıhta ölüme uğrarken ona inanan herkesin günahları için Tanrı'nın lanetine katlandı.

Şimdi, İsa kendi kişisel başarısızlıkları nedeniyle Tanrı'nın lanetine maruz kalmadı. Kişisel günahları yoktu. Ancak Yeşaya 53: 1-12'nin yerine getirilmesinde, her çağda Tanrı'nın halkının masum bir kraliyet ikamesi olarak Tanrı'nın yargısını taşıyordu. Ancak bunun tersine, kendi kişisel doğruluğundan dolayı Mesih de Tanrı'nın kutsamalarını aldı. İsa, Tanrı'ya kusursuz bir şekilde hizmet eden ve Tanrı'nın sonsuz kutsamalarının ödülünü hak eden tek insandır.

Filipililer 2: 8-9'da Mesih'in itaati ile Tanrı'nın kutsaması arasındaki bağlantıyı dinleyin:

“Ama kul özünü alıp insan benzeyişinde doğarak ululuğunu bir yana bıraktı . İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı. Bunun için de Tanrı O'nu pek çok yükseltti ve O'na her adın üstünde olan adı bağışladı.”(Filipililer 2:8-9)

Yeni Ahit teolojisinde, krallığın yemin töreninde İsa'nın dirilişi ve yükselişi, Tanrı'ya kusursuz itaatinin adil ödülüydü. İsa, Baba'nın sağ elinde tüm yaratımın üzerinde hüküm sürerken, krallığının devamı boyunca Tanrı'nın nimetlerinden zevk alır. Ve yeni yaratılışa hükmetmenin ebedi mirasını aldığı anda, krallığının tamamlanmasıyla daha da kutsanacak.

Şimdi, Yeni Ahit teolojisi İsa'yı tüm yaratılış üzerinde hükmetme kutsamasını kazandığı için övse de, yeni antlaşmanın sonuçlarının kiliseyi, yeni antlaşma halkını da etkilediğini biliyoruz.

Bir kez daha, Yeni Ahit doktrini Mesih ile birleşme bu gerçekliğin iki tarafına işaret ediyor. Bir yandan, "Mesih'te" olduğumuz için, Tanrı'nın her ebedi kutsaması halihazırda gerçek inananlara verilmiştir. Gerçek inananlar, Tanrı'nın ebedi lanetini asla deneyimlemeyecekleri gerçeğine güvenebilirler. Onların ebedi kutsamaları güvenlidir çünkü Mesih onların antlaşma temsilcisidir.

Pavlus, Efesliler 1: 3'te meşhur doksolojisini yazarken aklında bu kavramı vardı:

“Bizi Mesih'te her ruhsal kutsamayla göksel yerlerde kutsamış olan Rabbimiz İsa Mesih'in Babası Tanrı'ya övgüler olsun.” (Efesliler 1:3)

Gökte Mesih ile özdeşleştiğimiz için, gerçek inananlar zaten “her manevi kutsamayı” almışlardır. Mesih bizim adımıza Tanrı'nın ebedi lanetlerini taşıdığı gibi, bizim adımıza Baba'dan da ebedi kutsamaların ödülünü aldı.

Öte yandan, Mesih ile birliğimiz, Mesih'in içimizde olduğu anlamına gelir. Yani, günlük yaşamlarında itaat ve itaatsizliğin sonuçlarını tecrübe etmeleri için gerçek müminler üzerinde çalışmaktadır.

Şimdi, Mesih yüceliğine dönene kadar, görünen kilisenin hem sahte inananlardan hem de gerçek inananlardan oluştuğunu bir kez daha hatırlamalıyız. Ve Yeni Ahit teolojisi, bu hayatta ve sonsuzlukta kutsamaların ve lanetlerin sonuçlarının bu iki grup için nasıl geçerli olduğunu açıklar.

Luka 12: 45-46 ve Romalılar 2: 4-5 gibi pasajlar, yanlış inananlar Tanrı'ya isyan etmeye devam ettikçe, bu hayatta aldıkları kutsamaların, son hükümde Tanrı'nın onlara karşı ebedi lanetlerini artırdığını açıklar. Ve bu yaşamda katlandıkları zorluklar ve lanetler, Mesih geri döndüğünde alacakları ebedi lanetlerin yalnızca habercileridir.

Buna karşılık, gerçek inananlar da bu hayatta hem bereket hem de lanet alırlar. Ancak gerçek inananların bu hayatta aldıkları kutsamalar, krallığın tamamlanmasıyla gelecek olan ebedi kutsamaların önceden tatlarıdır. Ve gerçek inananlar için, İbraniler 12: 1-11 gibi pasajların bize söylediği gibi, geçici zorluklar ya da lanetler Tanrı'nın sevgi dolu, babacan disiplini. Bu zorluklar bizi kutsal kılar ve Mesih geri döndüğünde alacağımız ebedi kutsamaları arttırır. Vahiy 21: 6-8'de okuduğumuz gibi, Tanrı şöyle der:

“Bana, “Tamam!” dedi, “Alfa ve Omega, başlangıç ve son Ben'im. Susayana yaşam suyunun pınarından karşılıksız su vereceğim. Galip gelen bunları miras alacak. Ben onun Tanrısı olacağım, o da bana oğul olacak. Ama korkak, imansız, iğrenç, adam öldüren, fuhuş yapan, büyücü, putperest ve bütün yalancılara gelince, onların yeri, kükürtle yanan ateş gölüdür. İkinci ölüm budur.” (Vahiy 21:6-8)*

O gün, yeni antlaşma kilisesindeki sahte inananlar ebedi yargılamaya mahkum edilecek. Ancak gerçek inananlar sonsuz miraslarını görkemli yeni yaratılışa alacaklar.

Son yargıdan sonra Tanrı'nın toplumunun aldığı nimetleri görmek istiyorsak, dünyanın sonundaki yeni yaratılışın bu şaşırtıcı görüntüsü olan Vahiy 21 ve 22'ye giderdik. Ve Vahiy 21 ve 22'deki yeni yaratılışın bu tanımına bayılıyorum, çünkü bu sadece Bahçenin, Yaratılış'ın tekrarı değil, sadece Bahçeye dönüş değil. Bu gerçekten Bahçe'nin tırmanması. Dinamiktir. Aden'den daha iyi. Bu nedenle, Aden'de Adem ve Havva'nın Tanrı'nın yönetiminde yönetme, Bahçeye bakma ve dünyayı koruma sorumluluğu vardı. Yeni yaratımda biz de yapacağız ve bu bizim nimetimiz. Ama asla günah işlemeyeceğiz. Adem ve Havva günah işleme potansiyeline sahipti. Yeni yaratılışa, Tanrı'nın halkı asla düşmeyecek. Cennet'te İsa orada değildi, fiziksel ve bedensel olarak orada değildi. Yeni yaratılışa İsa olacak. Öyleyse, Tanrı'nın insanları olarak miras aldığımız kutsama, yeni antlaşmanın insanları gerçekten dünyanın şimdiye kadar bildiği her şeyden daha iyi olan yeni bir yaratımdır.

-Dr. Stephen E. Witmer

SONUÇ

Mesih'teki yeni antlaşma hakkındaki bu derste, Tanrı'nın krallık yönetimini ele aldık ve Tanrı'nın, antlaşma temsilcileri aracılığıyla krallığını nasıl yönettiğini ve antlaşmaları organik olarak gelişirken uygun politikaları nasıl oluşturduğunu gördük. Ayrıca Tanrı ve ahit

insanları arasındaki etkileşimin dinamiklerinin Tanrı'nın ilahi yardımseverliğini, sadakat testlerini ve itaat ve itaatsizliğin sonuçlarını nasıl içerdiğini de araştırdık.

Yeni Ahit'i daha iyi anlamaya çalışırken, Mesih'teki yeni antlaşmanın Yeni Ahit teolojisinin sadece küçük bir parçası olmadığını unutmamalıyız. Tanrı'nın halkıyla olan son antlaşması olarak, yeni antlaşma Yeni Ahit yazarlarının yazdığı her şeyi derinden etkiledi. Tanrı, yeni antlaşma yoluyla Mesih'teki halkıyla ciddi bir anlaşma yaptı. Ve bu yeni antlaşmayı ne kadar çok anlarsak, Yeni Ahit teolojisinin en önemli özelliklerini o kadar iyi görebiliriz.

DEĞERLENDİRME SORULARI

- 1- Tanrı, antlaşma temsilcileri aracılığıyla antlaşmalar yaparak krallığını yönetir. Eski ve Yeni Ahit antlaşmalarını listeleyin ve açıklayın.
- 2- Kutsal Kitap tarihinin farklı dönemlerinde Kutsal Kitap sözleşmeleri için oluşturulan politikalar nelerdir?
- 3- Eski ve Yeni Ahit'teki antlaşmalar boyunca politikalar organik olarak nasıl gelişti?
- 4-Tanrı'nın, Eski ve Yeni Ahit antlaşmalarında her bir antlaşma temsilcisine nezaketini nasıl gösterdiğini açıklayın.
- 5-Tanrı, antlaşma halkının ve antlaşma temsilcilerinin sadakatini neden test etti?
- 6- Tanrı antlaşmalarında hem kutsama hem de lanet verdi. Kutsal Kitap antlaşmalarının her biri için sonuçların ne olduğunu açıklayın.

UYGULAMA SORULARI

- 1- Mesih, kilisenin yeni antlaşma temsilcisidir. Bu antlaşma düzenlemesi Yeni Ahit teolojisini daha iyi anlamamıza nasıl yardımcı olur?
- 2- Tanrı'nın Mesih'teki krallık amaçlarının ışığında başarısızlıklarınızla nasıl başa çıkıyorsunuz?
- 3- Kişisel başarısızlıklarınız, Mesih'in işlerine karşı olan takdirinizi nasıl derinleştirdi?
- 4- Şu anki durumlarınızda Tanrı'ya karşı olan sevginizin derinliği nasıl?
- 5- Tanrı müdahale edip yasağını kalplerimize yazacağına söz verdi. Hayatınızda bu vaadi deneyimlemenizin belirli yolları nelerdir?
- 6- Başkalarının O'nunla antlaşma yapmak istemesini sağlamak için Tanrı'ya olan tutkunuzu nasıl yayabilirsiniz?
- 7- Tanrı, halkının sadakatini sınar. Tanrı'nın geçici zorlukları ve disiplini sizi nasıl kutsallaştırıyor?
- 8- Mevcut koşullarınızda Tanrı'ya karşı antlaşma yükümlülüklerinizi hevesle ve sevinçle yerine getirmenin bazı belirli yolları nelerdir?
- 9- Gerçek inananlar olarak, sonsuz mirasımızı görkemli yeni yaratımda alacağız. Kendinizi ve başkalarını sebat etmeye motive etmek için bu sözü nasıl kullanabilirsiniz?
- 10- Bu derste öğrendiğiniz en önemli şey nedir?